Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română
Cristian Uncris

1

Vineri, 18 august
Ora 0205[1]
Port Sudan – la Marea Roşie
Republica Islamică Sudan

Când *Lieutenant*[2] Blake Murdock şi-a pus în minte să devină un Navy SEAL[3], încă de pe vremea când era doar un cadet la US Naval Academy, a ştiut că-şi va petrece o groază de timp în apă. Dar niciodată nu şi-a imaginat că va trebui să înoate într-o canalizare pestilenţială. Din păcate, cruda realitate era că cel mai uzitat teren de vânătoare al SEAL era zona porturilor, iar în majoritatea acestora mizeriile erau pur şi simplu deversate direct în mare.

În timp ce înota către intrarea în rada portului Sudan,

---

[1] Stilul militar de a preciza ora: 0205 – *'oh-two hundred-'oh-five.*

[2] Lieutenant – grad în US Navy (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan.*

[3] Navy SEAL – unitate militară de elită în US Navy (Marina Militară americană), specializată în acţiuni de commando. Acronimul provine de la expresia ce defineşte mediul de acţiune al acestor commando: **SE**a**-A**ir**-L**and (mare-aer-sol).

Murdock îşi îndepărtă din minte gândul de la ceea ce era amestecat în ape. Era singura metodă; trebuia doar să ai toate vaccinările la zi. Şi cu fiecare bătaie din labele de cauciuc Murdock era teribil de conştient de injecţia cu gamaglobuline pe care o simţea ca pe o minge de golf în fesa dreaptă.

A fi un SEAL era dovada vie că puteai fi folosit să faci orice. Dacă nu puteai face faţă, nu puteai absolvi nici în vecii vecilor cursurile Basic Underwater Demolition/ SEAL, sau BUDIS mai pe scurt. Dacă păreai a fi un tip ferchezuit, pretenţios, instructorii găseau o grămadă mişto de rahat de câine în dimineaţa când începea antrenamentul, şi – după ce te tăvăleau bine – te obligau să porţi uniforma împuţită întreaga zi. Îţi explicau – fără politeţuri inutile – că nu trebuie să-ţi placă; trebuia doar să o faci. Dacă nu, puteai oricând să abandonezi.

Da, BUDIS era, fără îndoială, leacul perfect pentru orice fobie ai fi avut. Precum orice om cu o imaginaţie normală, era de înţeles ca Murdock să fie niţel neliniştit de faptul că în recifele Mării Roşii mişunau un număr mare dintre cele mai agresive specii de rechini din lume, iar aceştia obişnuiau să vâneze noaptea. Dar, în timpul BUDIS, un exerciţiu de înot de cinci mile la suprafaţă,

noaptea, la adus drept în mijlocul unei colonii de foci[4] reale care lătrau şi plescăiau – gustarea perfectă de tip *bufet* a marelui rechin alb. După această întâmplare, nu şi-a mai irosit niciodată timpul gândindu-se la rechini, mai ales la cei pe care nu-i putea vedea.

Iar acum, Murdock se concentra în întregime asupra executării misiunii. Înota la cinci metri sub suprafaţa apei, atent la placa de atac pe care o ţinea în faţa sa. Cu ajutorul acesteia cei din SEAL se orientau în mediul subacvatic: era o piesă din plastic prevăzută cu două mânere, cu un cadran mare de busolă în mijloc şi un manometru digital ce marca adâncimea şi o avertizare la presetarea acesteia. Deşi toate instrumentele erau luminoase, uneori întunecimea nopţii înghiţea lumina lor pală, aşa încât placa era prevăzută şi cu un locaş pentru un Cyalume, un baton luminos-chimic. Prin răsucirea unui resort se putea regla o fantă longitudinală, respectiv cantitatea de lumină ce ajungea pe suprafaţa plăcii. Murdock a urmat direcţia indicată de busolă un anumit interval de timp, ştiind perfect cât timp îi trebuie ca să parcurgă o sută de metri. Legat de el printr-o cordelină de siguranţă lungă de doi metri era *Electrician Mate*

[4] Focă – seal (eng); deci, un joc de cuvinte cu SEAL.

Second Class[5] William Higgins, radio-operatorul echipei, numit Profesorul de ceilalţi din Plutonul 3, SEAL *Team Seven*[6]*,* pentru pasiunea sa de a citi cărţi care le cam stătuseră-n gât pe vremea şcolii. Abia observabil de către Murdock în timp ce înota lângă el, Higgins număra fiecare bătaie din labele de cauciuc, cunoscând exact câte *klick-uri* sunt necesare pentru o sută de metri. Practic îl dubla pe Murdock în efortul de navigaţie.

Murdock şi Higgins purtau amândoi aparate subacvatice de respirat *Enhanced Draeger* LAR-V. Acestea recirculau aerul expirat, îmbogăţindu-l cu oxigen pur şi nu lăsau în apă obişnuita trenă de bule de aer. LAR-V se afla în inventarul SEAL de mulţi ani, dar modelul îmbunătăţit avea o butelie de oxigen cu o capacitate mărită cu 30% pentru înotul prelungit. Aparatul era purtat la piept; armele erau fixate la spate.

Pentru că SEAL urmau să iasă din apă, purtau noul costum cu camuflaj deşertic, în trei culori, verde întunecat şi pal, cu linii roz-cărămizii. Mănuşi verzi ca frunzele de salcie, din Nomex, ignifuge le protejau

---

[5] Electrician Mate Second Class – grad şi specializare în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent sergent-specialist în instalaţii electrice navale.

[6] SEAL Team Seven – Unitatea SEAL 7.

mâinile. Labele de cauciuc erau trase peste bocancii regulamentari de luptă.

Apropiindu-se de capătul distanţei de înot, Murdock a făcut o pauză pentru a pune în funcţiune ultimul şi cel mai precis instrument de navigaţie. Era o cutie de plastic de mărimea unui telefon mobil: ZB un MUGR[7], numit de cei din SEAL *Mugger*[8]*.* A desfăşurat firul plutitor al antenei lăsându-l să iasă la suprafaţă.

- ■ Atunci, a recepţionat semnale de la cei mai apropiaţi patru *Global Positioning Satellites,* care i-au arătat cu o precizie de trei metri locul exact unde se afla pe suprafaţa Pământului. De asemenea Mugger-ul putea fi programat cu navigaţia pe o întreagă rută. Tot ce era necesar de făcut era să urmezi doar săgeata de pe ecran. Mulţi SEAL preferau să se folosească numai de el, dar Murdock permitea Plutonului 3 să se folosească de el doar ca rezervă pentru navigaţie. Îi displăcea ideea de a târî antena la suprafaţă, chiar dacă era aproape invizibilă. În afară de asta, ceva putea merge rău cu aparatura. Sateliţii puteau să nu fie recepţionaţi, bateriile puteau fi descărcate, sau mai ştiu eu ce. Mugger-ul asigura un

[7] MUGR – Miniature Underwater GPS Receiver – Receptor GPS miniatural subacvatic.

[8] Mugger – tâlhar, bandit.

sentiment de siguranţă şi-i scutea de ieşitul periodic la suprafaţă pentru a-şi verifica reperele, sau cum spuneau SEAL, să tragă cu ochiu'.

Murdock se afla exact acolo unde trebuia să se afle, aşa încât a revenit la placa de atac, a stabilit un nou cap-compas, l-a atenţionat pe Higgins cu o uşoară smucitură de cordelină, apoi a reluat înotul.

Apa era complet neagră. Murdock nu putea vedea absolut nimic în afară de uşoara strălucire a plăcii de atac. Fără atingerea permanentă la cot, nici n-ar fi **ş**tiut că Higgins era chiar lângă el. Ceilalţi paisprezece SEAL din Plutonul 3, alte şapte perechi, erau şi ei în apă, dar Murdock şi Higgins nu-i puteau vedea pe niciunul dintre ei până când vor ajunge la obiectiv.

Murdock ştia că acum se află în interiorul radei, dar nu auzeau niciun zgomot produs de elice sau altele asemenea.

Docurile şi facilităţile de manevrare a mărfurilor erau pe limba de pământ din dreapta sa. Canalul navigabil ducea spre stânga şi spre dreapta imediat după intrarea din Marea Roşie, înconjurând peninsula centrală pe care era situat oraşul Port Sudan. Iar acolo se îndreptau Murdock, Higgins şi restul Plutonului 3. Spre docuri.

De la lovitura militară de stat din iunie 1989, Sudanul a fost condus de un regim islamic radical care şi-a deschis larg braţele pentru orice grup terorist din regiune: fundamentaliştii ce încercau să răstoarne guvernul egiptean, militanţii islamişti ce-şi desăvârşiseră instruirea luptând cu ruşii în Afganistan şi acum se opuneau ţărilor natale, extremişti palestinieni ce se opuneau oricărei idei de pace cu Israelul. Chiar şi cei ce au bombardat World Trade Center din New York aveau legături sudaneze.

La Erkowit, şaizeci de mile sud de Port Sudan, în pitorescul peisaj al colinelor de la Marea Roşie, Guvernul sudanez a pus stăpânire pe un luxos complex hotelier şi l-a convertit într-o tabără de antrenament şi odihnă pentru terorişti.

Serviciul de Informaţii israelian a aflat faptul că o celulă de patru terorişti a terminat antrenamentul şi sunt pe cale să înceapă o campanie de bombe împotriva obiectivelor americane din Europa. Celula se afla într-o casă conspirativă aflată pe docurile din Port Sudan,aşteptând nava comercială care trebuia să-i scoată din ţară. Mossad-ul israelian a transmis informaţia către CIA prin canalele obişnuite.

Când fundul stâncos al portului a început să urce în

apropiere de docuri, Murdock a făcut încă o verificare cu *Mugger-ul.* El şi cu Higgins se aflau drept la ţintă. Murdock s-a ridicat la suprafaţă, foarte încet, pentru că microorganismele prezente în toate apele tropicale devin fosforescente când sunt agitate. Oricum, niciun microorganism nu putea supravieţui prea mult în apele din rada Port Sudan.

Murdock a ieşit la suprafaţă doar o clipă. Temperatura aerului nopţii era de aproximativ 320C. Apa mirosea şi ea a rahat. Obiectivul era drept în faţa sa, o vilă de două etaje din perioada colonială aflată pe dig, de pe când englezii au întemeiat Port Sudan pentru a exporta bumbac, sorg, susan. În prezent, Sudan avea relaţii amicale doar cu alte state aflate în afara legii, şi chiar dacă portul era singura fereastră a ţării pentru import-export, politica internaţională de izolare şi lipsa de management economic a redus comerţul doar la o picătură.

Vila, cândva reşedinţa unui director-manager, era deteriorată precum tot restul oraşului. Fusese albă, dar acum era gri şi scorojită. Adresa era Sharia / Kabhashi Eissa, strada falezei. Rada era calea perfectă de apropiere pentru Navy SEAL, dar Murdock presupunea că teroriştii

nu erau foarte preocupaţi. Vestul a reacţionat întotdeauna, dar numai după ce a avut loc un atentat terorist. Pe Murdock îl mâncau palmele ştiind că, în sfârşit, avea şansa de a face ceva, de a lovi preventiv.

Dinspre apă, fundul stâncos al apei se ridica într-un zid de trei metri înălţime, iar peluza vilei se afla chiar în spatele său. O scară simplă de piatră permitea accesul de la ţărm la peluză. Avea un parapet de piatră sculptată, de un metru, care juca şi rolul de gard între zidul de piatră şi peluză. Parapetul se continua sub forma unui zid de doi metri înălţime ce închidea terenul în celelalte trei părţi.

Mossad-ul israelian a pregătit un dosar al obiectivului pentru cazul în care echivalentul-SEAL al lor – *Ha'Kommando Ha'Yami,* comandourile marinei – vor trebui vreodată să facă o vizită nocturnă. Foarte bun, din punctul de vedere al lui Murdock, deoarece Serviciul Israelian de Informaţii pentru Operaţiunile Speciale excela, iar CIA nu prea.

Conform dosarului, scara de piatră dintre ţărm şi peluză era prevăzută cu senzori de alarmă şi capcane explozive. O santinelă înarmată cu un Kalaşnikov patrula pe peluză, iar o alta era staţionată pe balconul celui de-al doilea nivel, ce domina peluza. Singura cale de a intra în

clădire dinspre peluza de iarbă era o uşă metalică blindată, groasă de aproape 3 cm, încuiată în permanenţă. Ferestrele erau închise bine şi acoperite cu gratii metalice, cu excepţia unor antice aparate de condiţionare a aerului ce se aflau în cadrul unora dintre ele. Împrejurimile erau bine luminate. Gărzile nu erau echipate cu aparate de vedere pe timp de noapte, iar dacă or fi fost cândva vigilente, acum erau plictisite şi neglijente, după zile nesfârşite de rutină neschimbată.

Murdock a ţinut seama de toate acestea când a planificat misiunea. De asemenea şi de faptul că, la tropice, oamenii erau mai activi în răcoarea serii, iar perioada de somn era în căldura zilei. Teroriştii nu făceau excepţie.

— Ei nu dorm niciodată, îi spusese unul de la CIA în cadrul informării. Întotdeauna sunt doi dintre ei care freacă menta pe-acolo.

Evident, Murdock nu putea ataca ziua. Dar putea să o facă în aceste ore de aur dintre 1:00 şi 5:00 dimineaţa, când creierul uman funcţiona cel mai prost.

Trebuia să acţioneze repede şi dur, iar armele au fost alese conform acestei tactici. În mod normal, într-o luptă dusă de aproape, în interiorul unei clădiri, arma preferată

ar fi fost pistolul mitralieră german Heckler & Koch MP-5, calibrul 9 mm – mai exact MP-5SD4 cu supresor de sunet. Modelul a fost special adaptat pentru Navy SEAL, cu încărcător special, mâner, siguranţă, şi dispozitiv optic de ochire cu punct roşu pentru tragerea pe timp de noapte sau în condiţii de iluminare scăzută. Dar problema cu MP-5 era că supresorul de sunet încetinea teribil viteza glontelui. Distanţa efectivă de foc era de mai puţin de cincizeci de metri, iar unele gloanţe ar fi ricoşat chiar şi de parbrizul unei maşini. Chiar şi fără supresor MP-5 nu era prea bun la peste 150 m.

În interiorul unei clădiri aceasta nu constituia o problemă, iar glonţul de 9 mm subsonic era ideal pentru că nu penetra zidurile, riscând să lovească un coechipier. Dar dacă situaţia se împuţea, erai în dezavantaj. SEAL Team-6 au descoperit acest lucru cu prilejul asaltului asupra Palatului Guvernatorului General în timpul invaziei din Grenada. Au fost rapid înconjuraţi de trupe inamice care s-au distrat trăgând asupra Palatului cu carabine de asalt şi mitraliere grele. Majoritatea SEAL, care erau înarmaţi cu MP-5, nu puteau riposta pentru că inamicul se afla prea departe pentru a-i atinge cu focul pistoalelor lor mitralieră. Numai focul de suport tras din avionul Air

Force AC-130 *Spectre* i-a ferit să fie copleşiţi.

Murdock nu beneficia de un *Spectre* sau de alt tip de suport disponibil, deci nu trebuia să repete greşeala. Plutonul SEAL standard de şaisprezece oameni putea fi divizat în două *squad* de câte opt, *Unu* şi *Doi.*

Fiecare poate fi mai apoi

Fiecare poate fi mai apoi împărţită în două grupe de *foc* de patru oameni. Murdock a înarmat *Squad-l* şi o grupă de foc din *Doi,* grupa de asalt, cu carabina scurtă cu încărcător detaşabil, M-4A1. O versiune mai veche care a fost folosită în Vietnam. Fiecare armă avea montat sub ţeavă un lansator de grenade de 40 mm, M203. Şi pentru că voia să facă treaba în linişte, Murdock le-a dotat cu supresorul de sunet M-16 produs de Knight s Armament Company special pentru SEAL. Era un cilindru de oţel care se înşuruba în locul ascunzătorului de flăcări de la capătul ţevii la carabinele M-16. Avea 20 cm lungime şi 4 cm diametru, se autodrena după o imersiune şi era capabil să suporte rafale lungi de foc automat fără a se defecta sau să-şi piardă calităţile de amortizor de zgomot. Un accesoriu important era şi laserul pentru ochire ANIPAQ-4 montat deasupra ţevii, şi care proiecta o rază subţire vizibilă doar prin ochelarii de vedere-

noaptea.

Cei rămaşi din *Squad-2,* comandaţi de *Lieutenant j.g.*[9] Ed Dewitt, constituiau grupa de suport. Pentru că ei trebuiau să intervină cu foc puternic în caz de necesitate, Dewitt şi *Chief Petty Officer*[10] „Kos" Kosciuszko erau înarmaţi cu puşti-mitralieră Heckler & Koch HK 21A1 calibru NATO 7,62 mm. Murdock a profitat de legătura cu CIA pentru a se dispensa de mitraliera uşoară M-60E3, din dotarea standard-SEAL. Ultimul tip de M-60 era „debilă" şi trebuia efectiv reconstruită aproape în întregime după fiecare zece mii de cartuşe trase, pentru a-i menţine eficacitatea. Pe de altă parte, HK-21 folosită de SEAL Team-6 după cele întâmplate în Grenada, era la fel de uşoară ca şi M-60. Era un fel de Mercedes al mitralierelor.

Armamentul lor era completat cu rachete antitanc AT-4 şi mine antipersonal Claymore. Cei doi lunetişti, *Quartermaster First Class*[11] *Martin „Magic" Brown şi*

---

[9] Lieutenant junior grade – grad în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent locotenent.

[10] Chief Petty Officer – grad în US Navy (cod NATO Of-7); echivalent plutonier. În limbajul uzual se foloseşte doar apelativul Chief.

[11] Quartermaster First Class – grad şi specializare în US Navy (cod NATO Of-6); echivalent sergent-major. Quartermaster este responsabil cu navigaţia şi menţinerea hărţilor şi a graficelor de

Torpedo's Mate 2nd Class[12] *Red* Nicholson, aveau împachetate nişte *jucării* foarte speciale.

Fiecare SEAL avea ataşat echipamentul pe vesta specială sub forma unei plase din nylon. La piept erau şase buzunare pentru câte două încărcătoare – pentru cei înarmaţi cu M-4 – şi buzunare largi cu încărcătoare-tambur pentru mitraliori. Într-un buzunar la spate, se afla un radio Motorola MX-300 într-o pungă etanşă, şi buzunare cu grenade în partea de jos a vestei. Arma de rezervă a fiecăruia – pistolul SIG-Sauer P-226 calibru 9 mm – era purtat într-un toc la coapsa dreaptă.

Nu purtau veste de luptă din kevlar, indiferent cât şi-ar fi dorit-o cu toţii. Nu poţi înota cu vestă antiglonţ.

Murdock şi Higgins s-au apropiat de ţărm, iar după o clipă apa din jurul lor s-a aglomerat cu perechile de înotători SEAL, îndrumaţi către acest punct precis de Mugger-ele lor. Au făcut contactul cu Murdock, apoi s-au desfăşurat în linie, cu faţa spre vilă.

În sfârşit, ultima pereche a raportat sosirea şi Murdock s-a putut relaxa oarecum. Orice pereche care nu

---

navigaţie.

[12] Torpedo's Mate 2nd Class – grad şi specializare în US Navy (cod NATO Of-5); echivalent sergent. Este responsabil cu întreţinerea şi manevrarea torpilelor.

putea ajunge la obiectiv în intervalul de timp stabilit, ar fi trebuit să se întoarcă în largul mării pentru a fi recuperat. Murdock se bucură că acest lucru nu mai era necesar. Ar fi fost o complicaţie în plus pe capul său.

Murdock a transmis un semnal de-a lungul liniei. Deşi toţi continuau să respire prin aparatele Draeger, fiecare şi le-au dezlegat, şi-au scos centurile cu greutăţile-balast şi labele înotătoare. Dacă lucrurile nu se desfăşurau aşa cum trebuie încă de la început, trebuiau să se mişte foarte repede. Şi-a verificat ceasul subacvatic. Murdock avea o regulă fermă referitoare la respectarea orei planificate pentru începerea atacului.

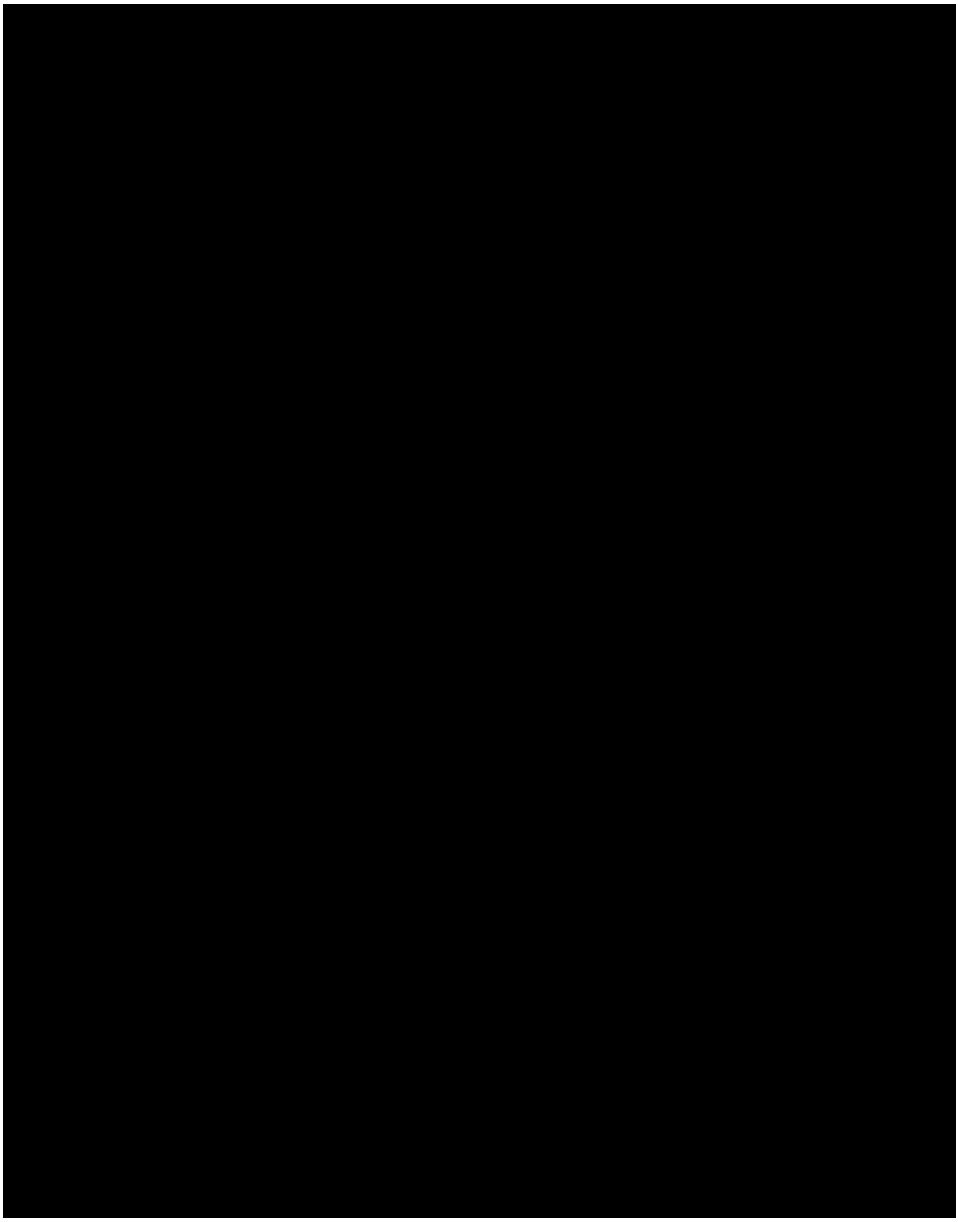

[13] NVG – Night Vision Goggles – ochelari pentru vedere pe timp de noapte.

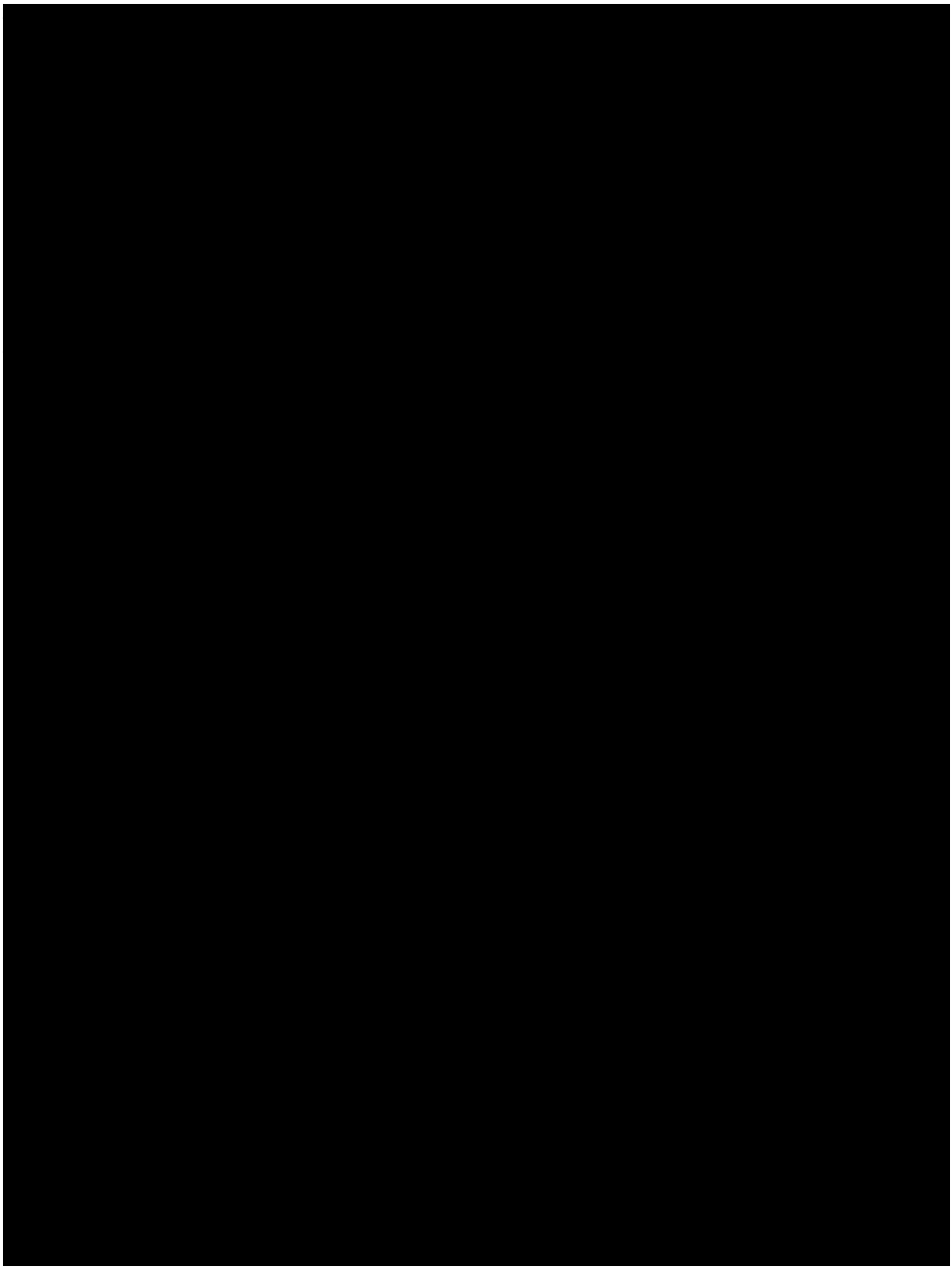

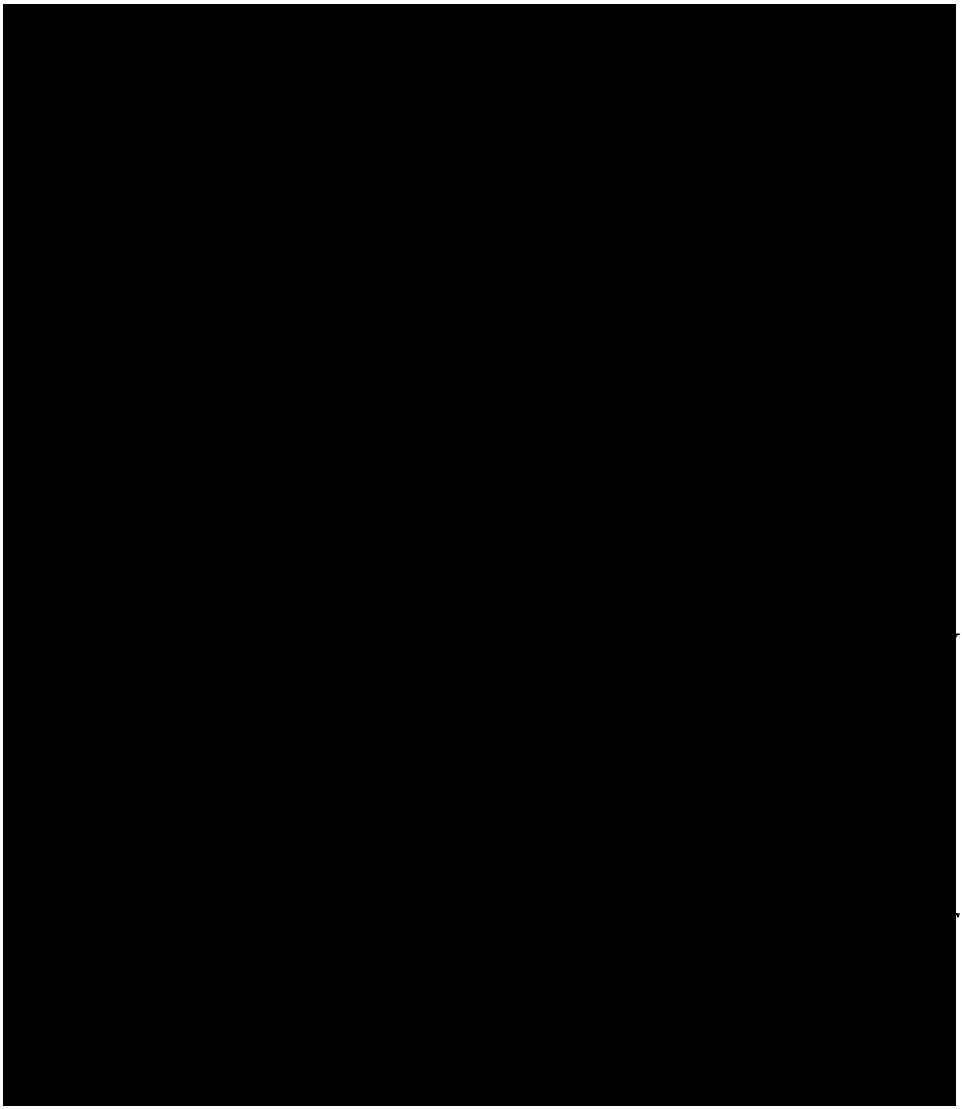

[14] Machinist's Mate 2nd Class – grad şi specializare în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent sergent-mecanic.

[15] Jaybird - vine de la expresia tipic americană: naked like a jaybird – echivalent: gol-puşcă. Explicaţia poreclei se regăseşte în primul

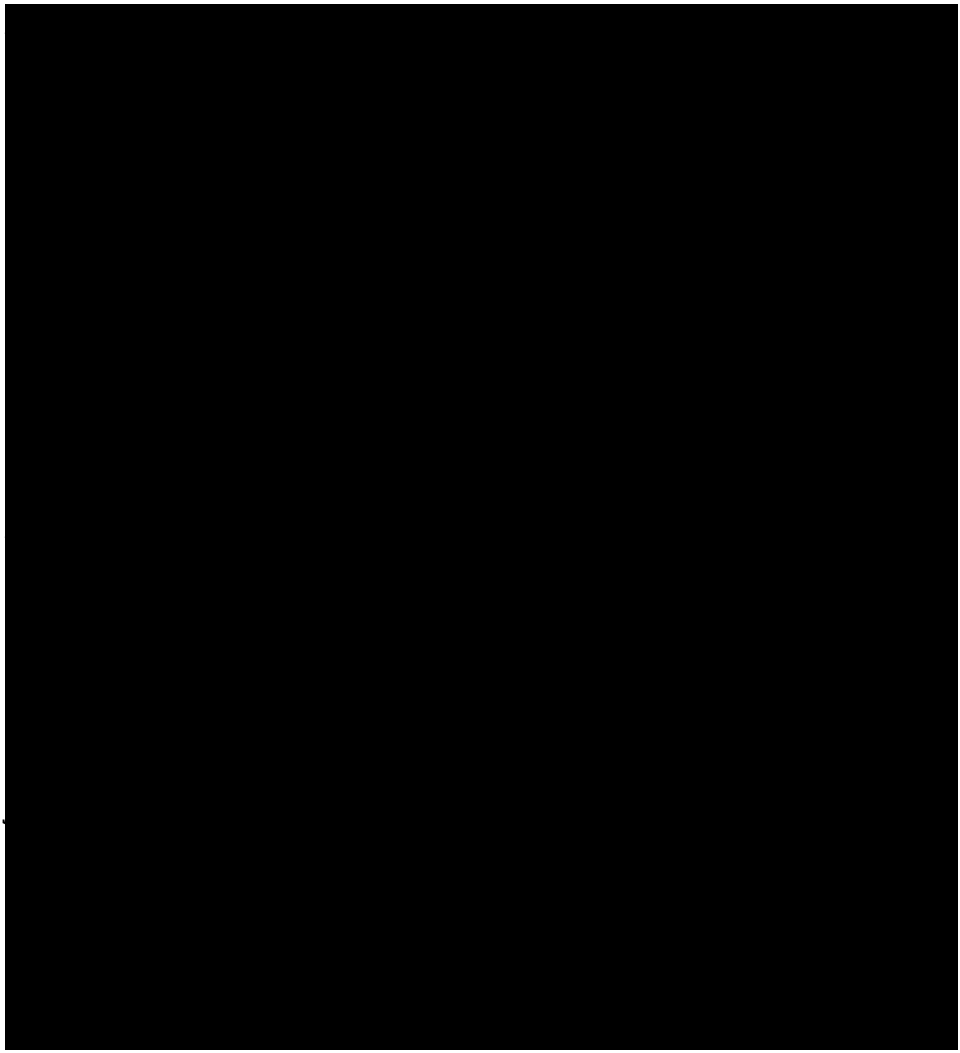

volum al seriei SEAL Team Seven şi ceva mai departe în paginile acestuia.

[16] Hospital Corpsman 2nd Class – grad şi specializare în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent sergent-sanitar.

[17] Minemen 2nd Class – grad şi specializare în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent sergent, specialist în dispozitive explozive.

[18] Gunner's Mate 3rd Class – grad şi specializare în US Navy (cod NATO OR-4); echivalent caporal-armurier.

[19] Radioman 1st Class – grad şi specializare în US Navy (cod NATO OR-6); echivalent sergent major-operator radio.

[20] Seaman – grad în US Navy (cod NATO OR-3); echivalent fruntaş.

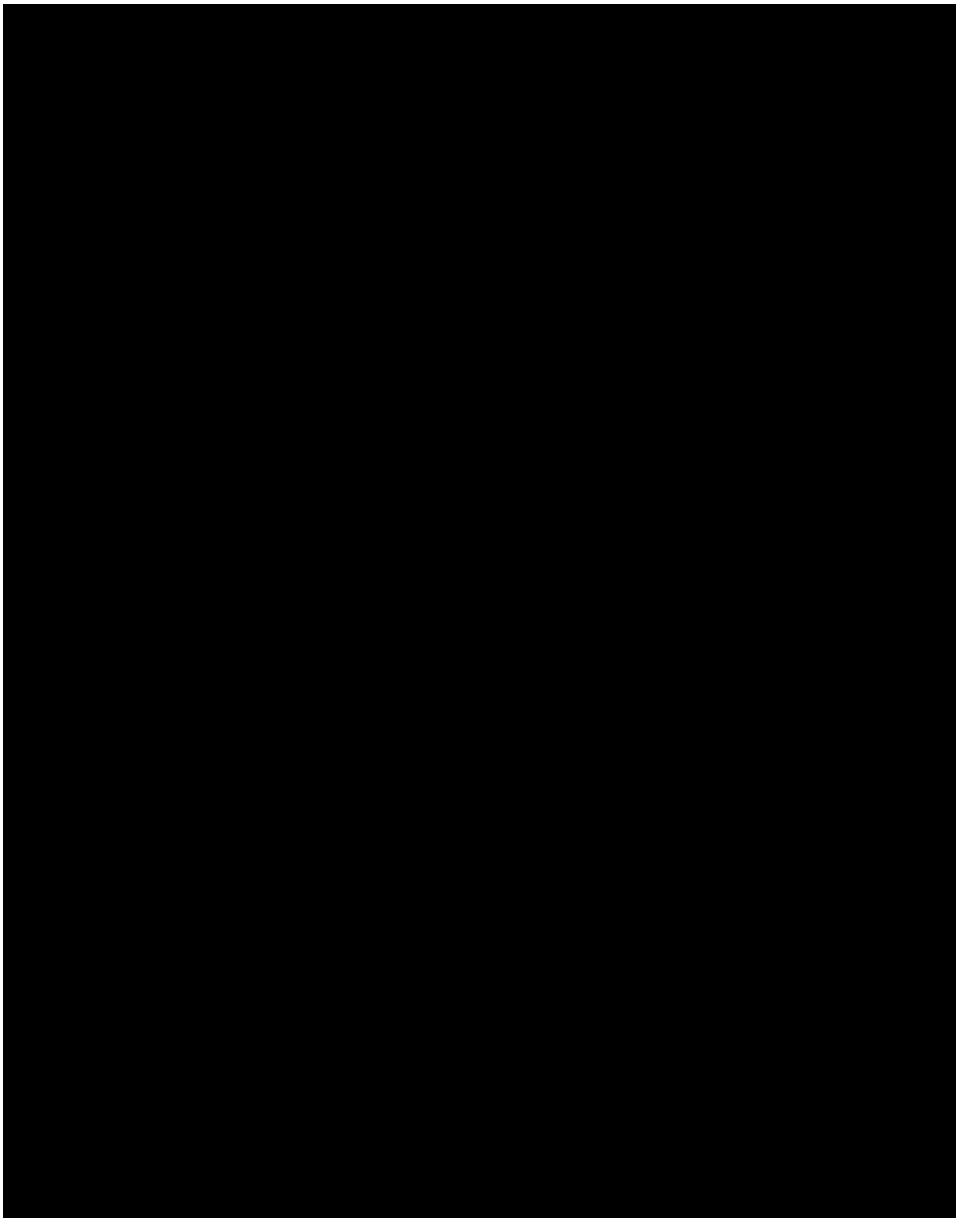

[21] Clear – termen-cod: Liber/Securizat.

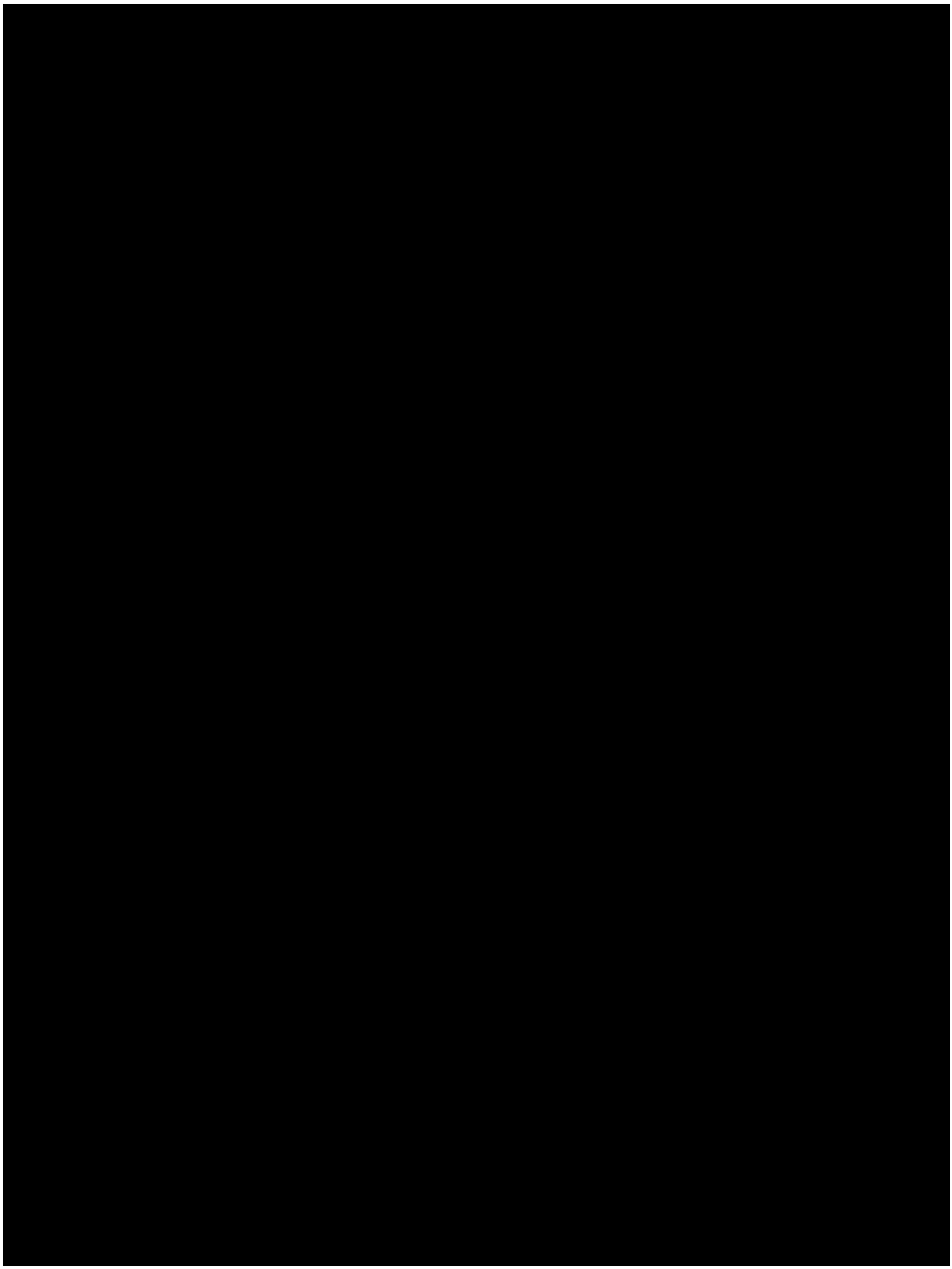

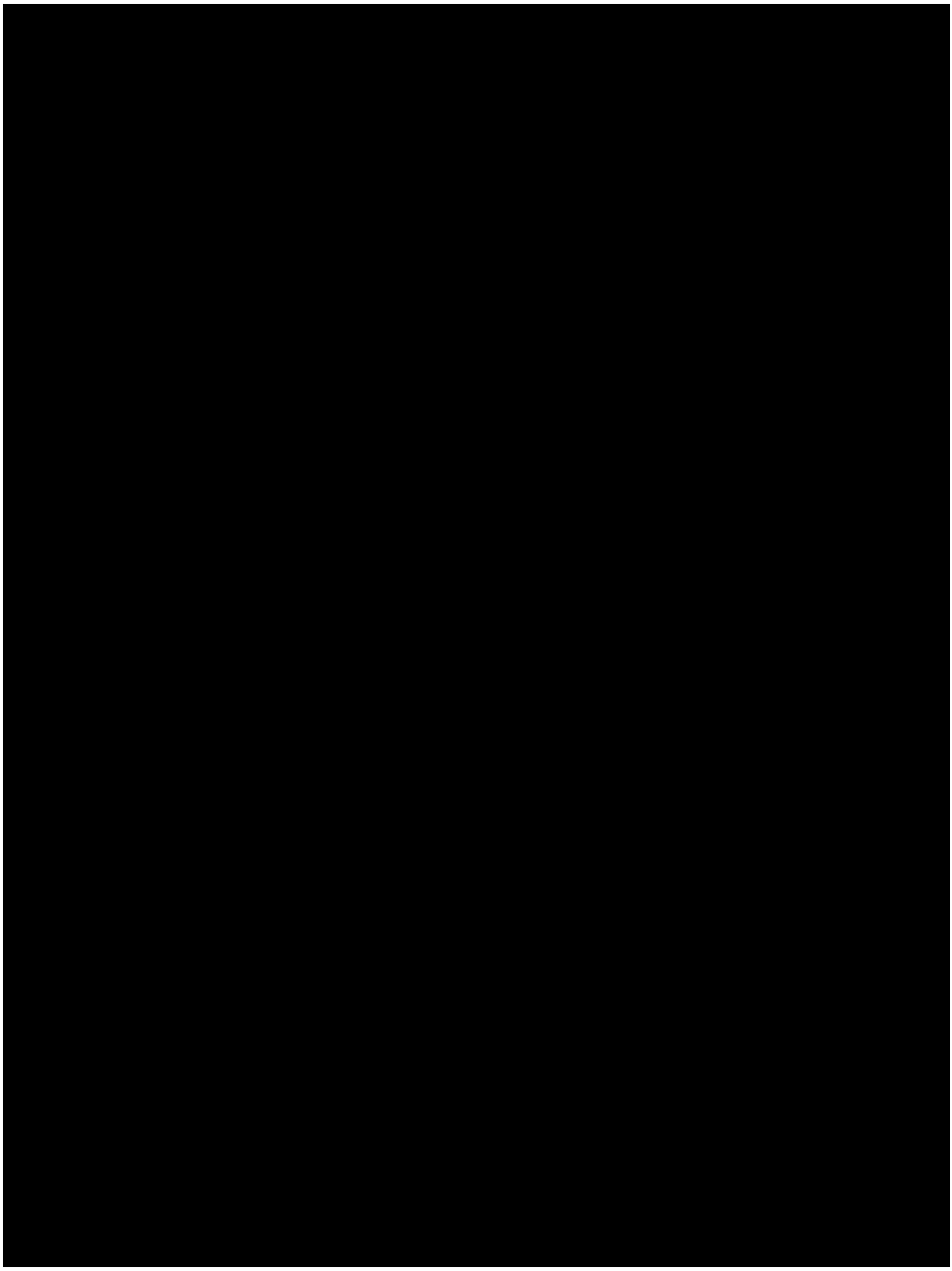

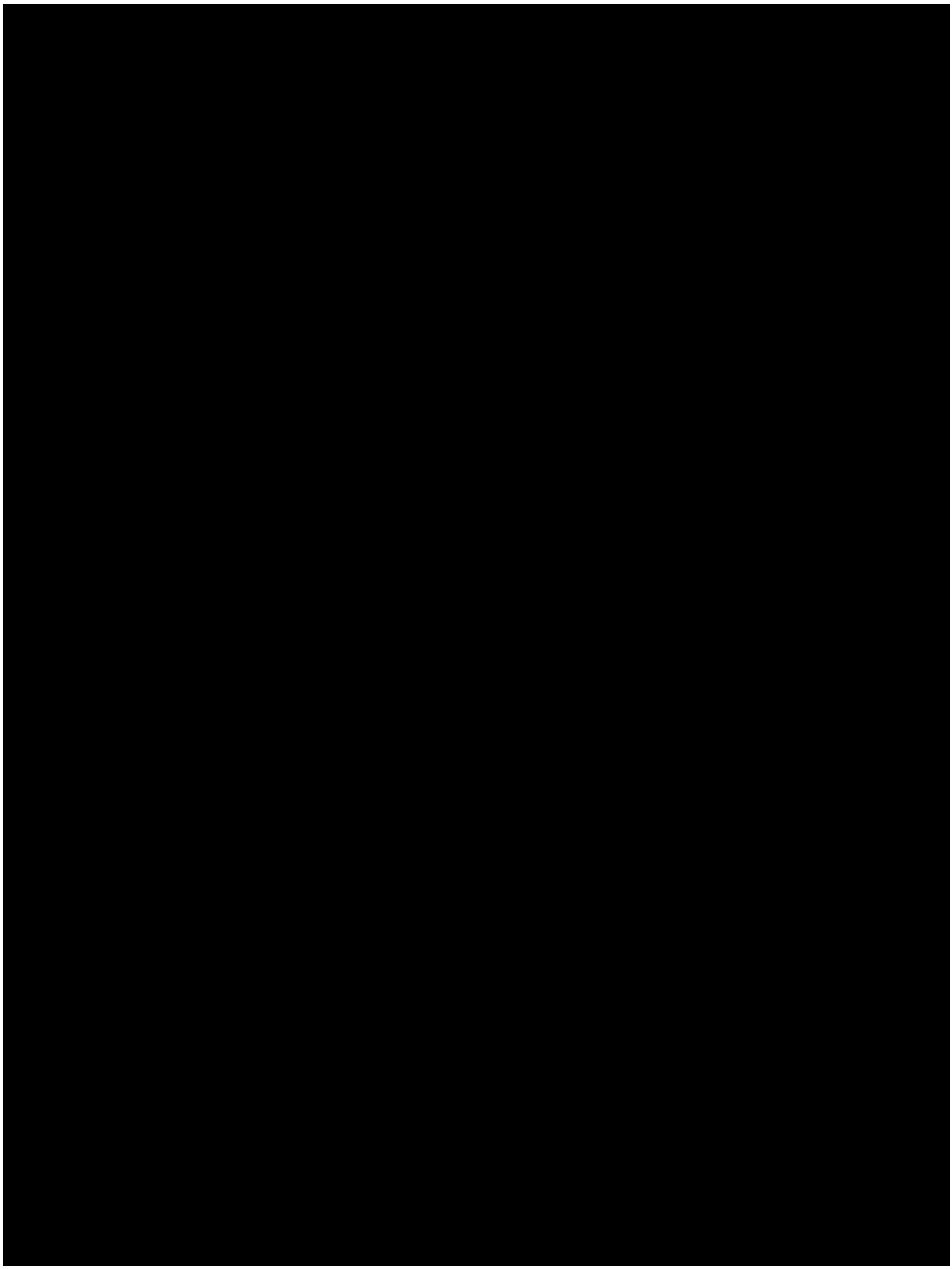

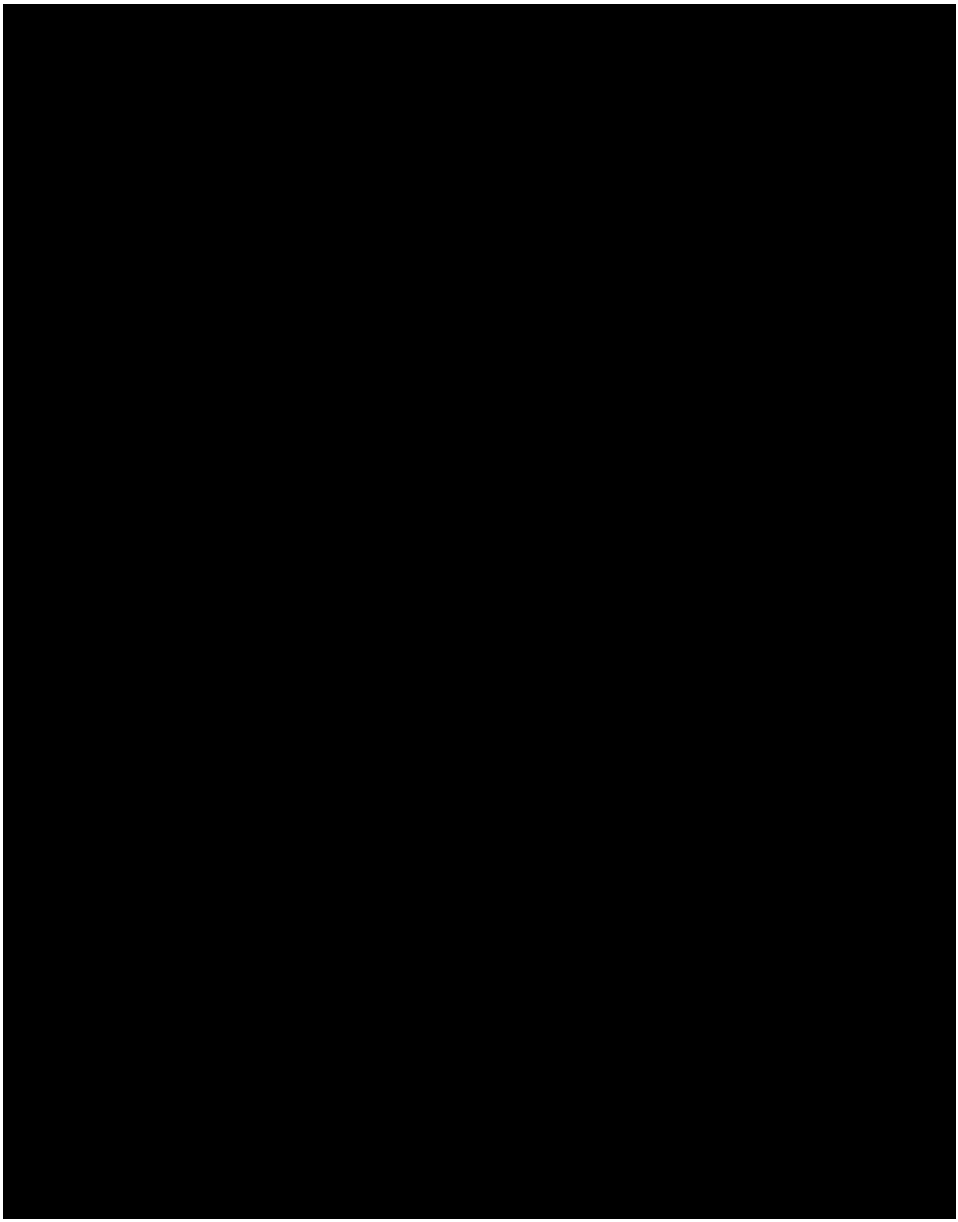

[22] Tango – termen-cod: terorist.

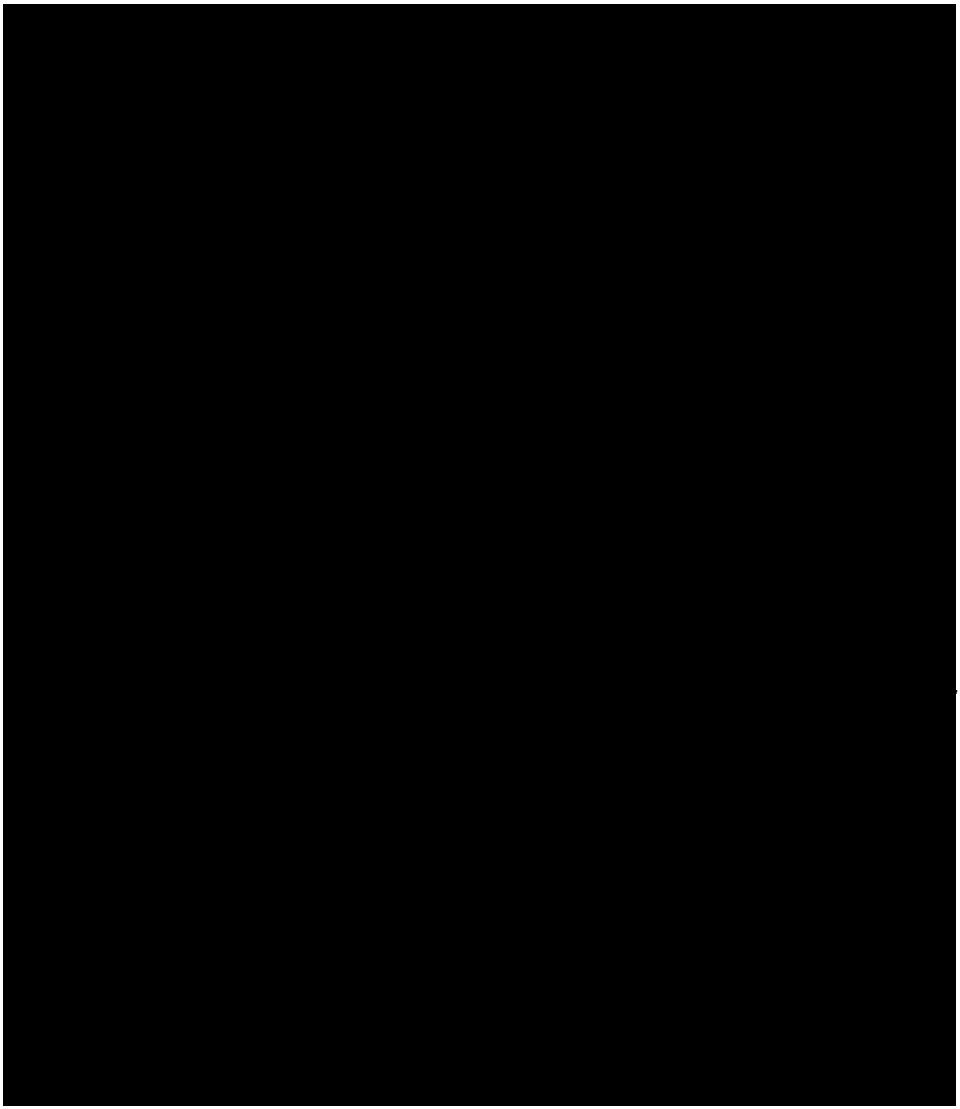

[23] Sir – se foloseşte în formula de adresare militară, de către un grad inferior către unul superior (ofiţer).

[24] SOP – **S**tandard **O**perating **P**rocedure – Procedura Operaţională Standard – „regulamentul” de luptă.

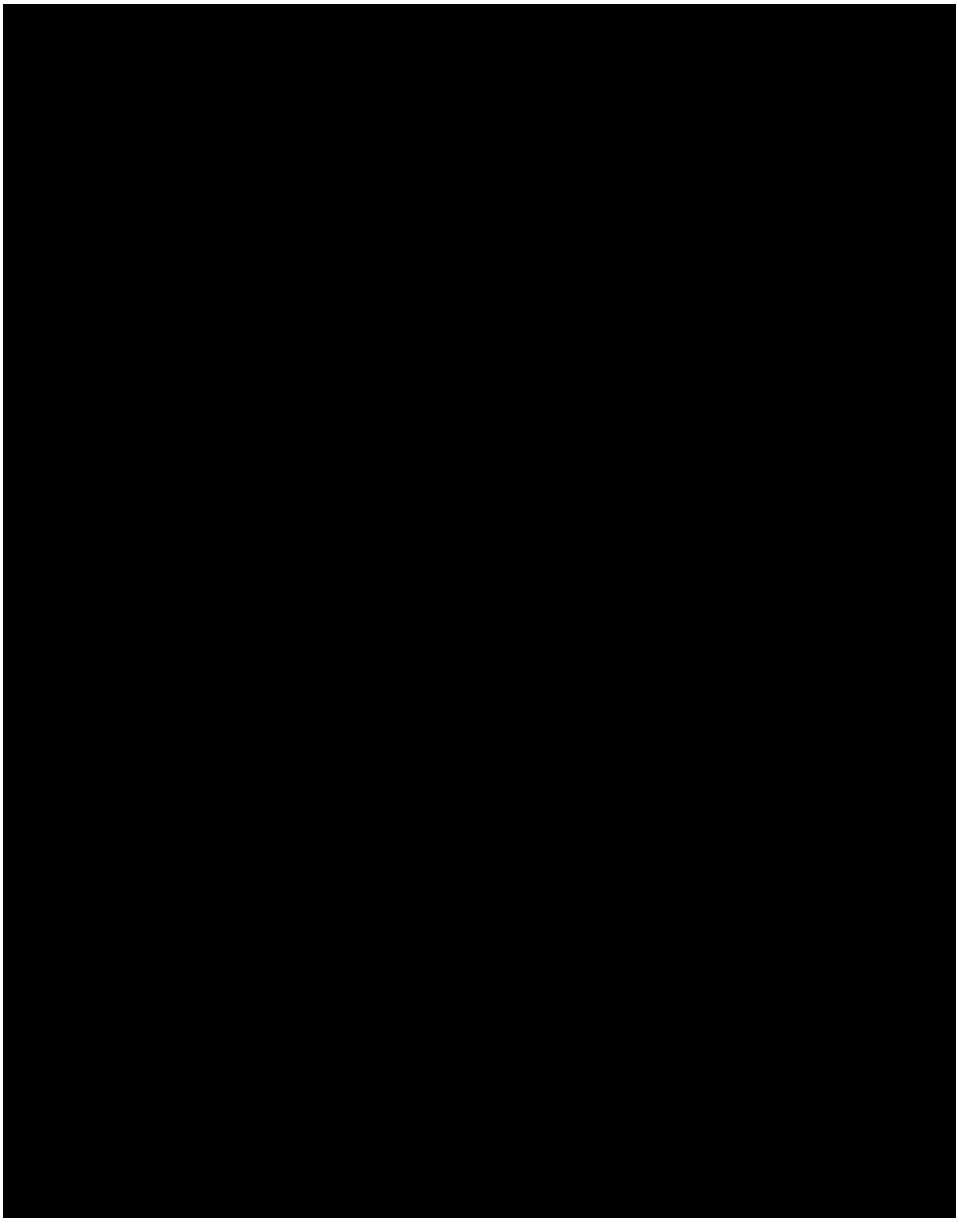

[25] Clear and search – Securizat, continuă Cercetarea.

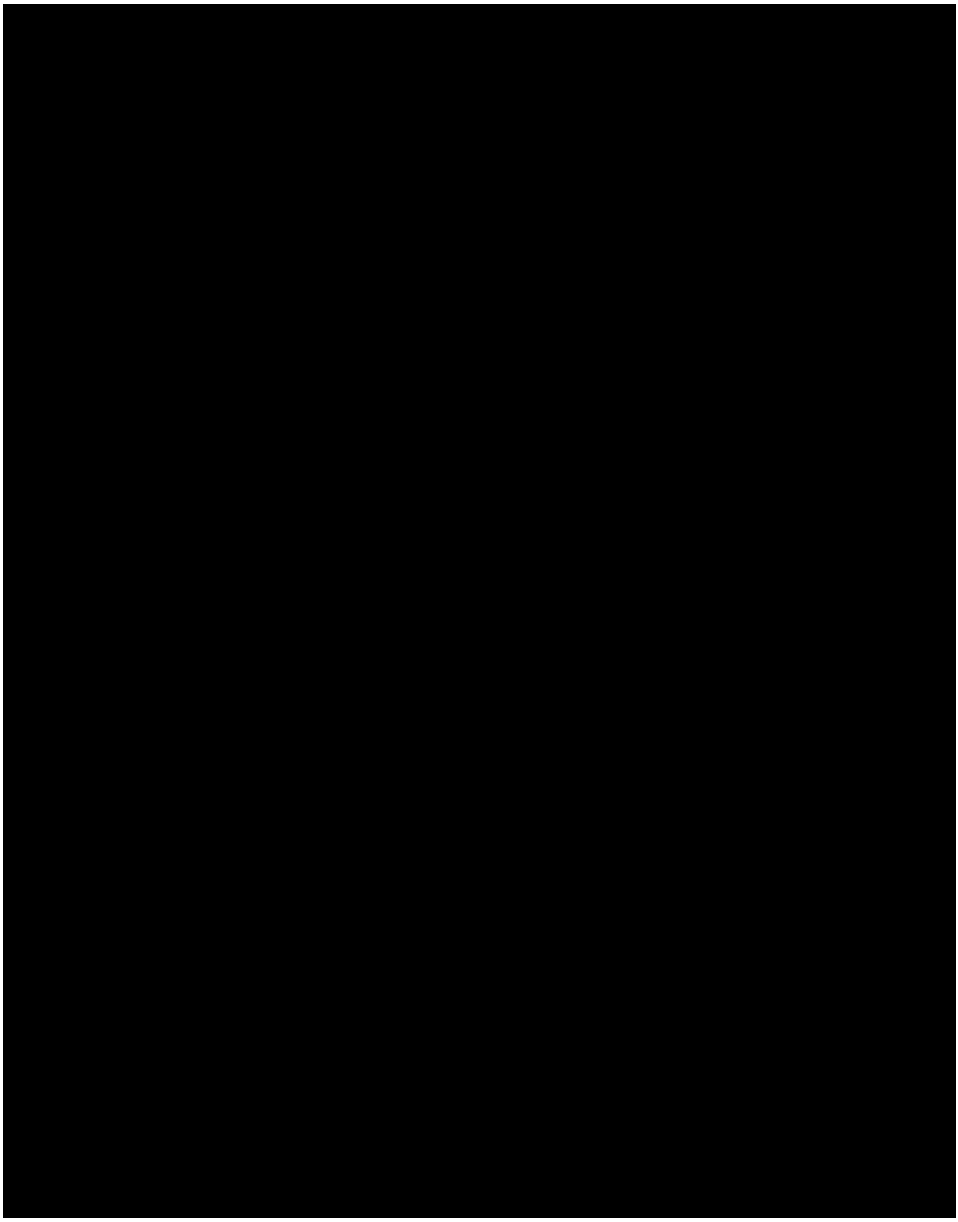

[26] Copy – termen-cod: *Ai/Am înţeles.*

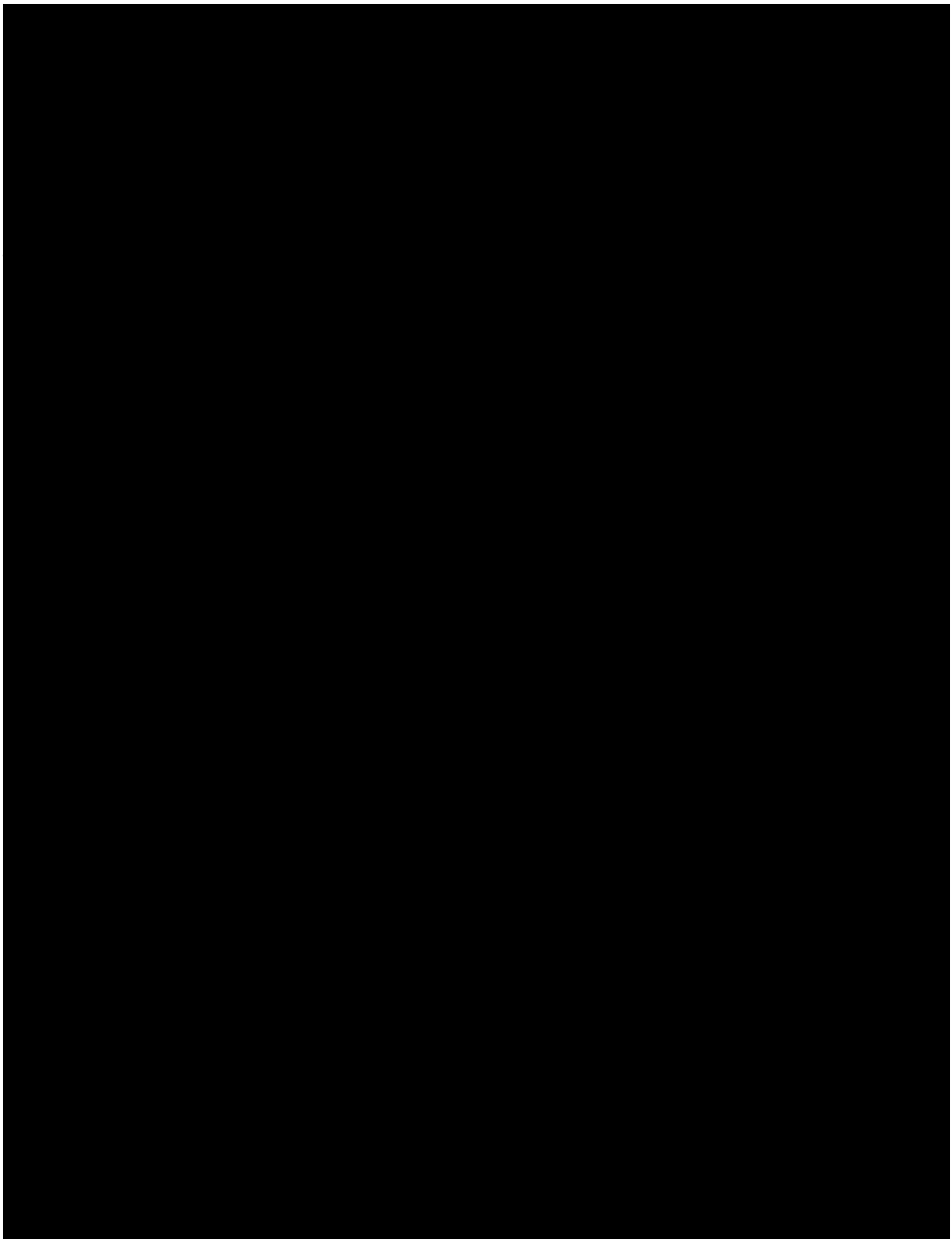

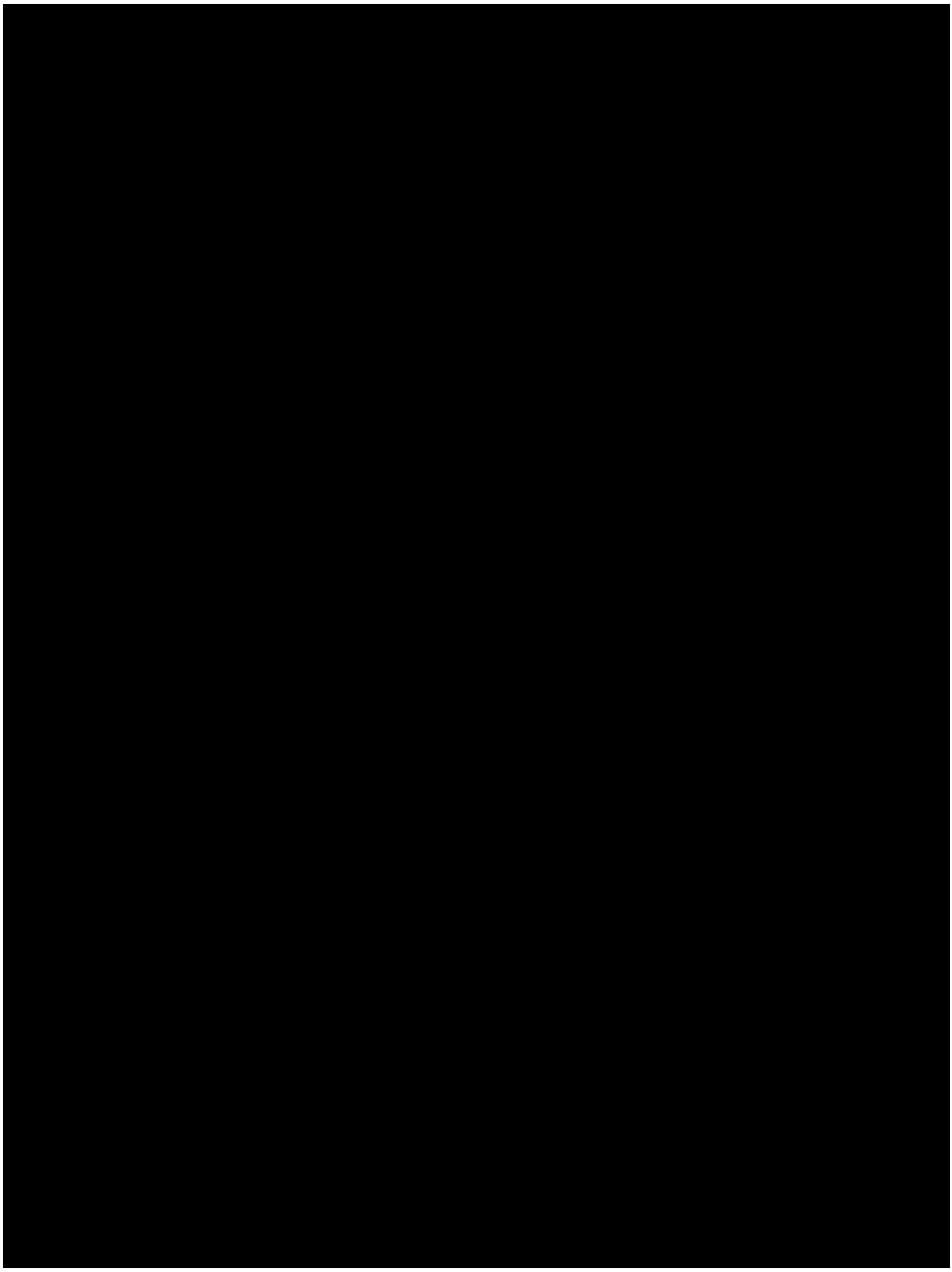

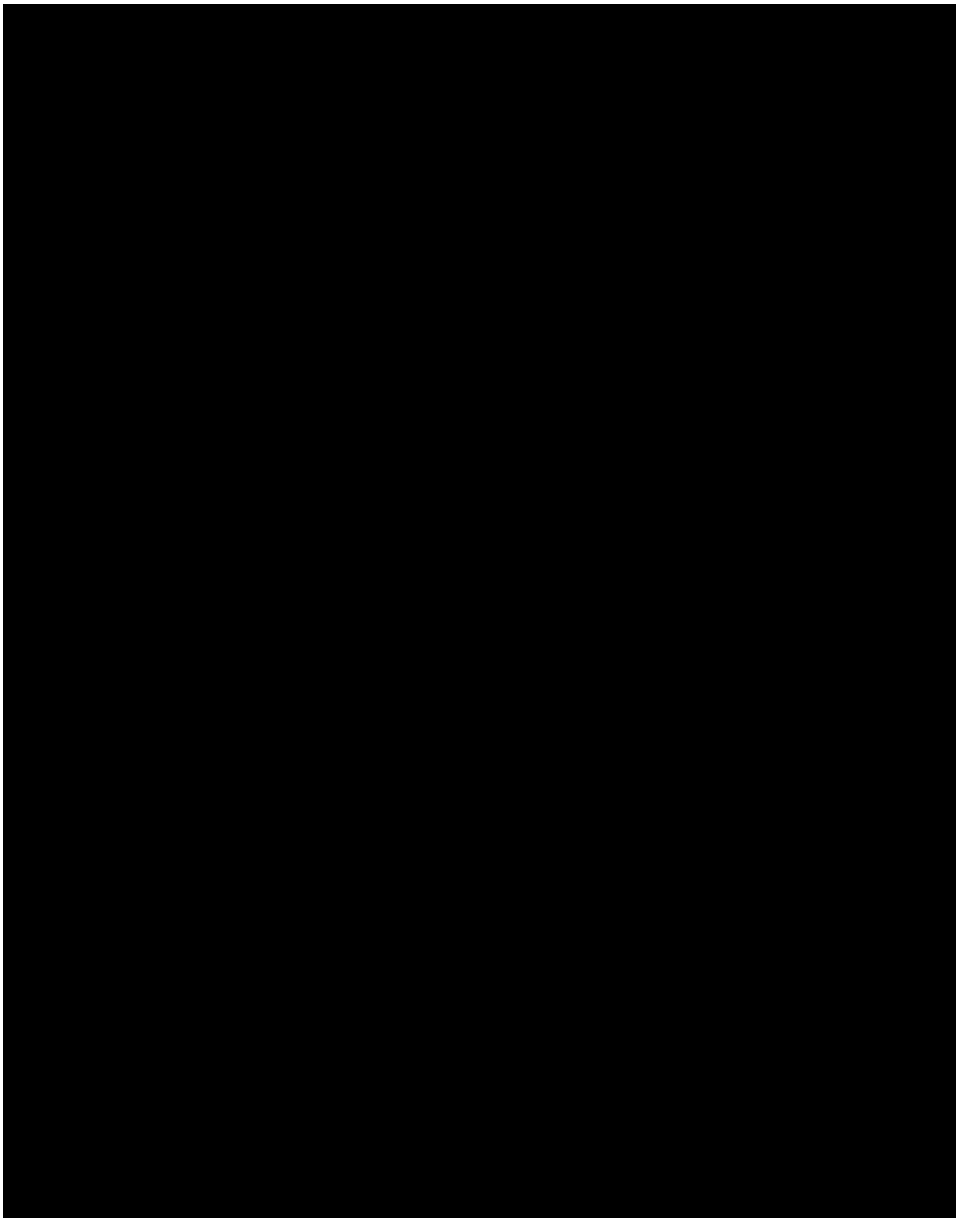

[27] Jeez – prescurtare de la Jesus.

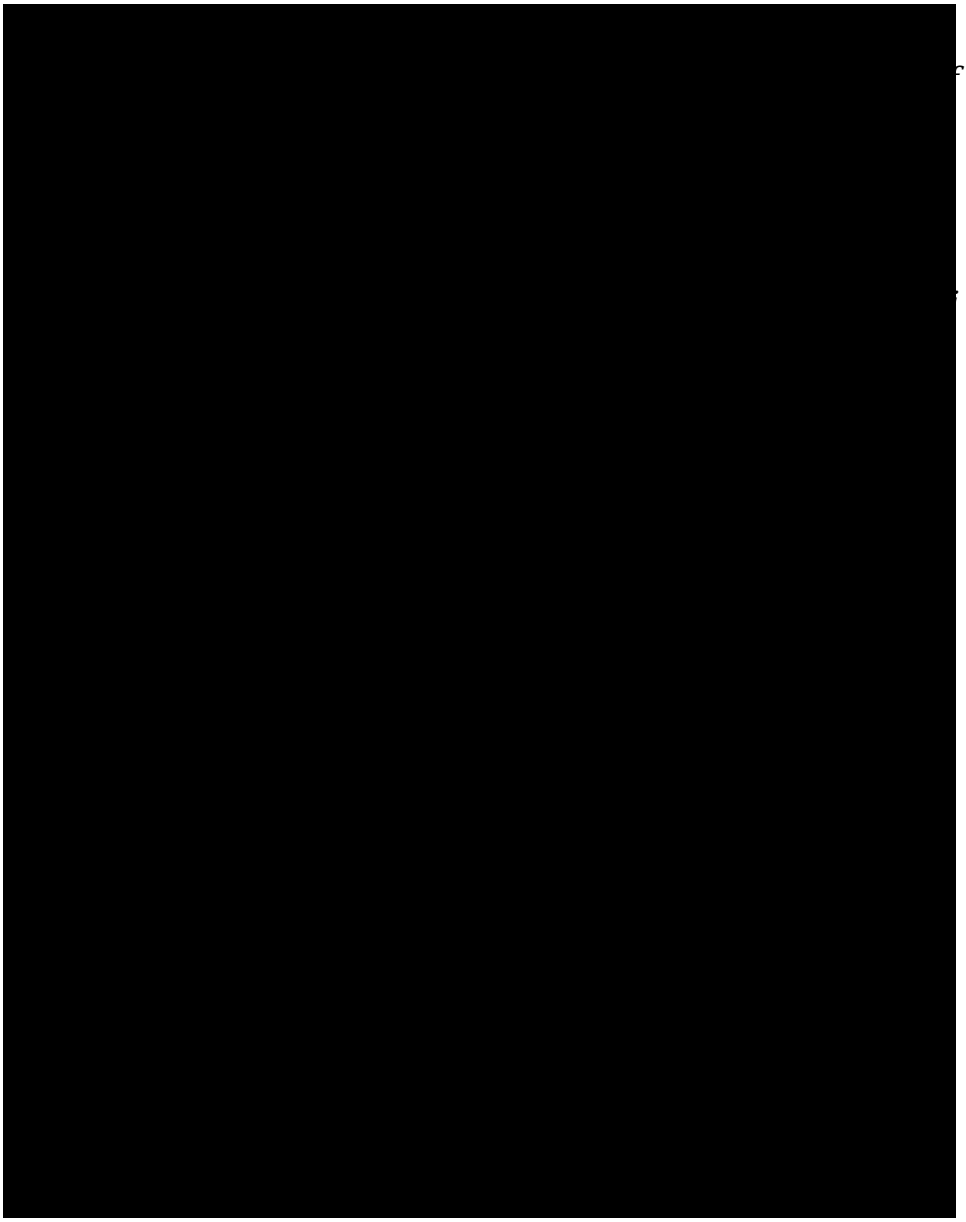

[28] Skipper – lider de echipă, conducător, căpitan.

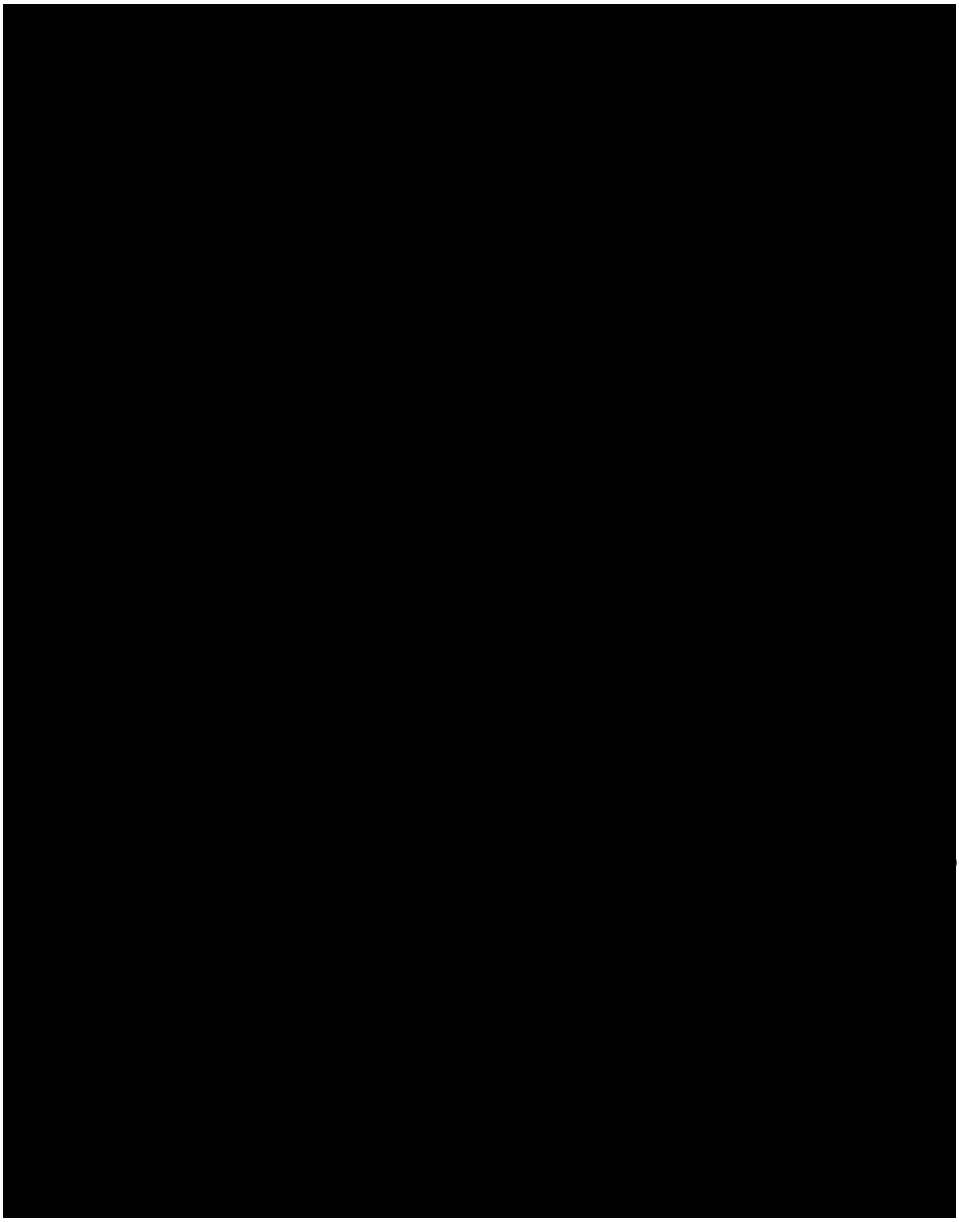

[29] Fucking-A – (în argou) expresie de triumf pentru o treabă afurisită dusă la bun sfârşit.

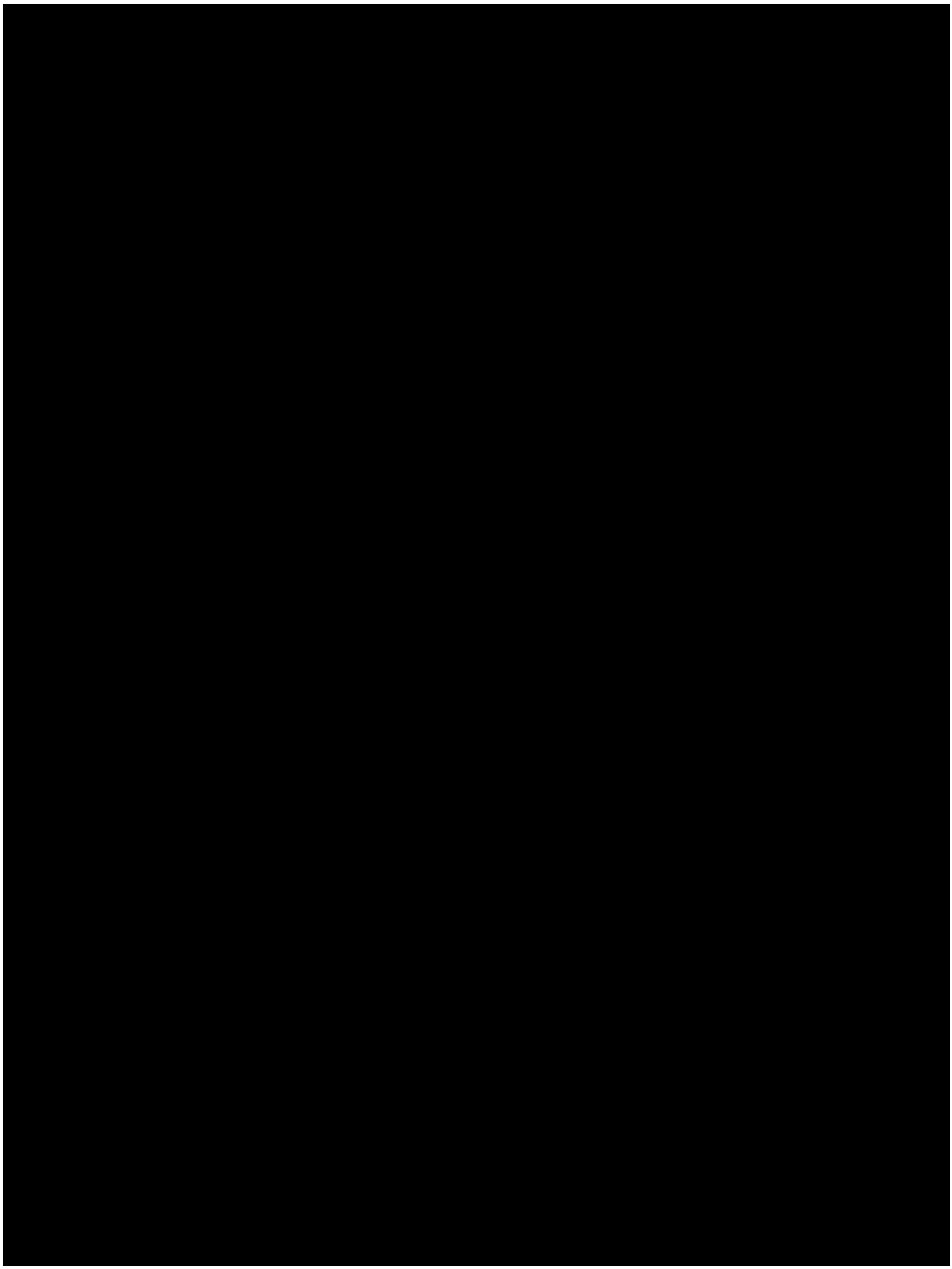

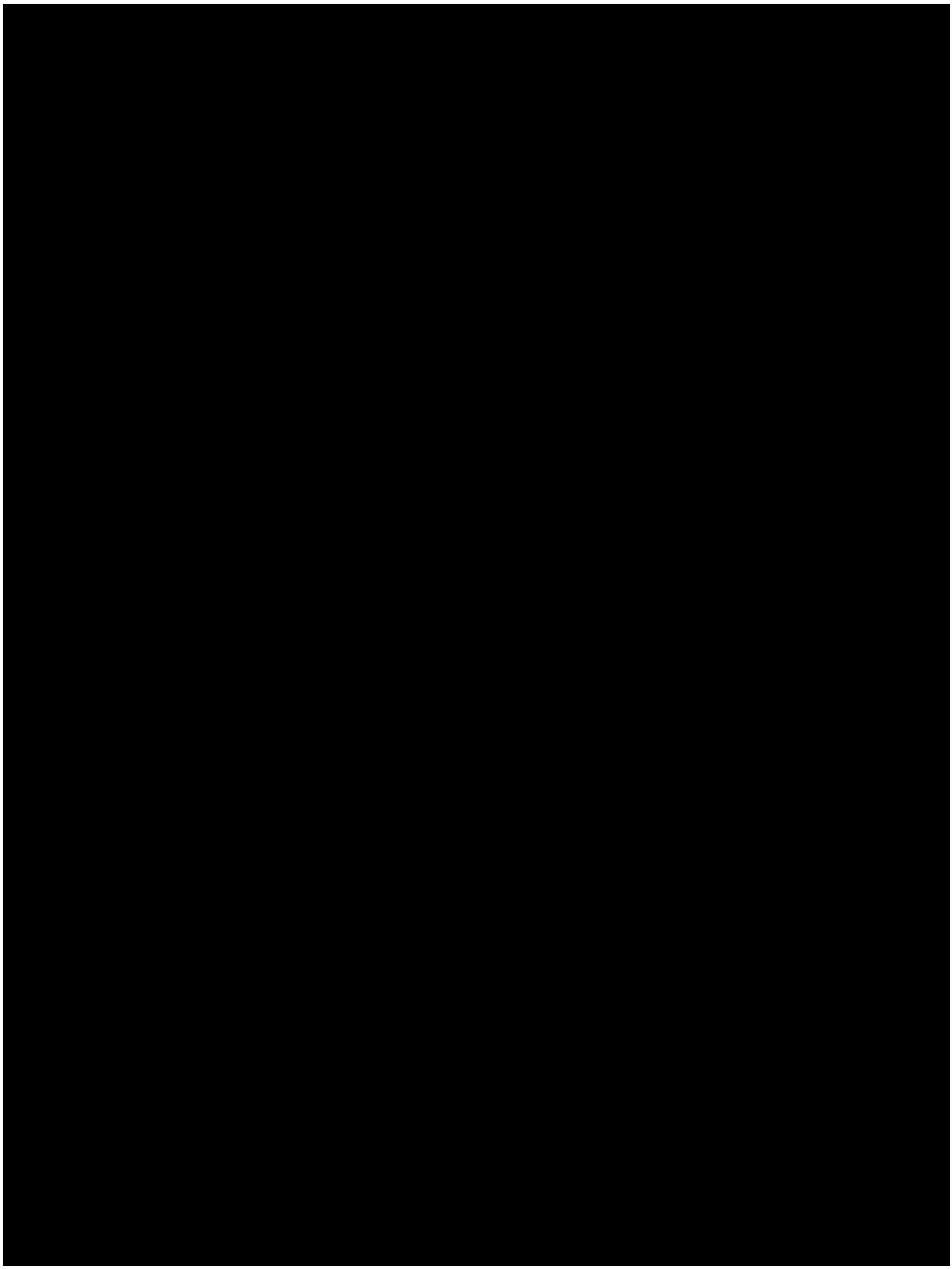

[30] În Armata americană există mai mulţi termeni în cadrul formulei de adresare:
— *Sir* – când un grad inferior se adresează unui ofiţer cu grad superior;
— *Gentleman* – când un ofiţer se adresează unui grup de ofiţeri;

— *Mister* – când un militar se adresează unui civil (această categorie fiind oricum consideraţi inferiori de către militari), şi (neoficial) când un grad superior admonestează un grad inferior, o aluzie străvezie la situaţia de *dishonorable discharge* (*a treia cizmă* – darea afară din armată, cu pierderea tuturor drepturilor aferente: vechime, pensie etc).

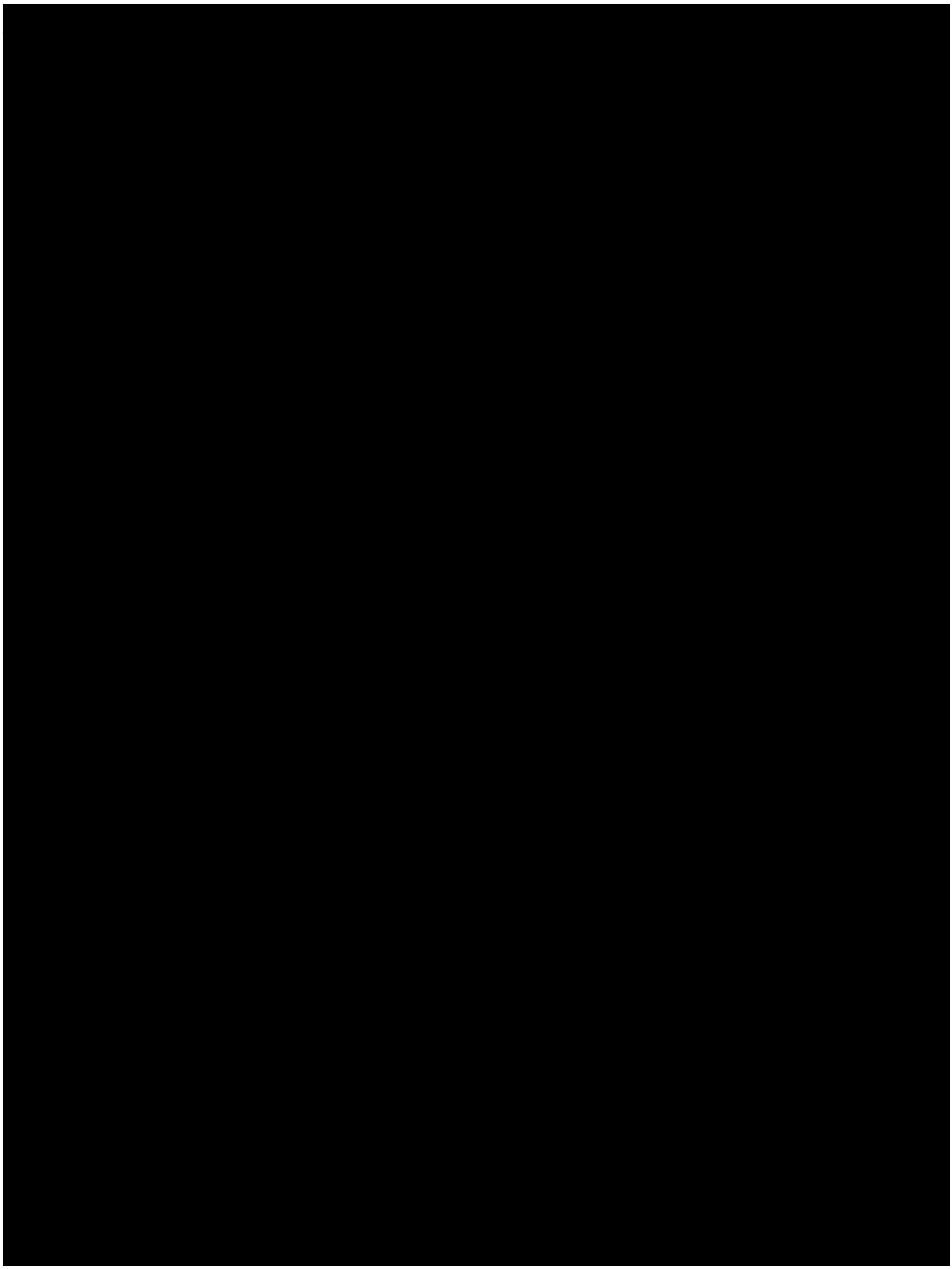

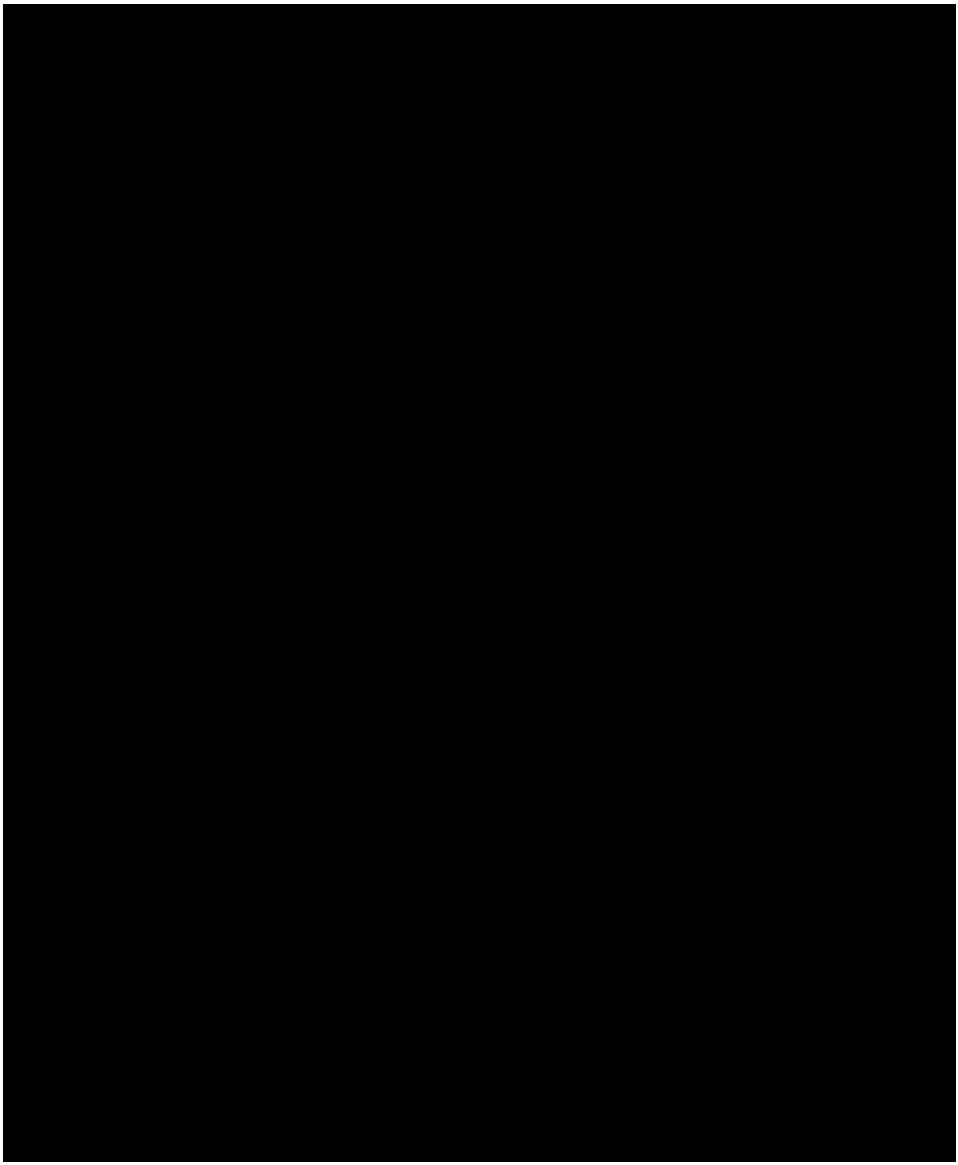

[31] COD – Carrier Onboard Delivery – un avion de transport care face legătura dintre bazele de pe uscat şi portavioane – aduce poşta, personal etc.

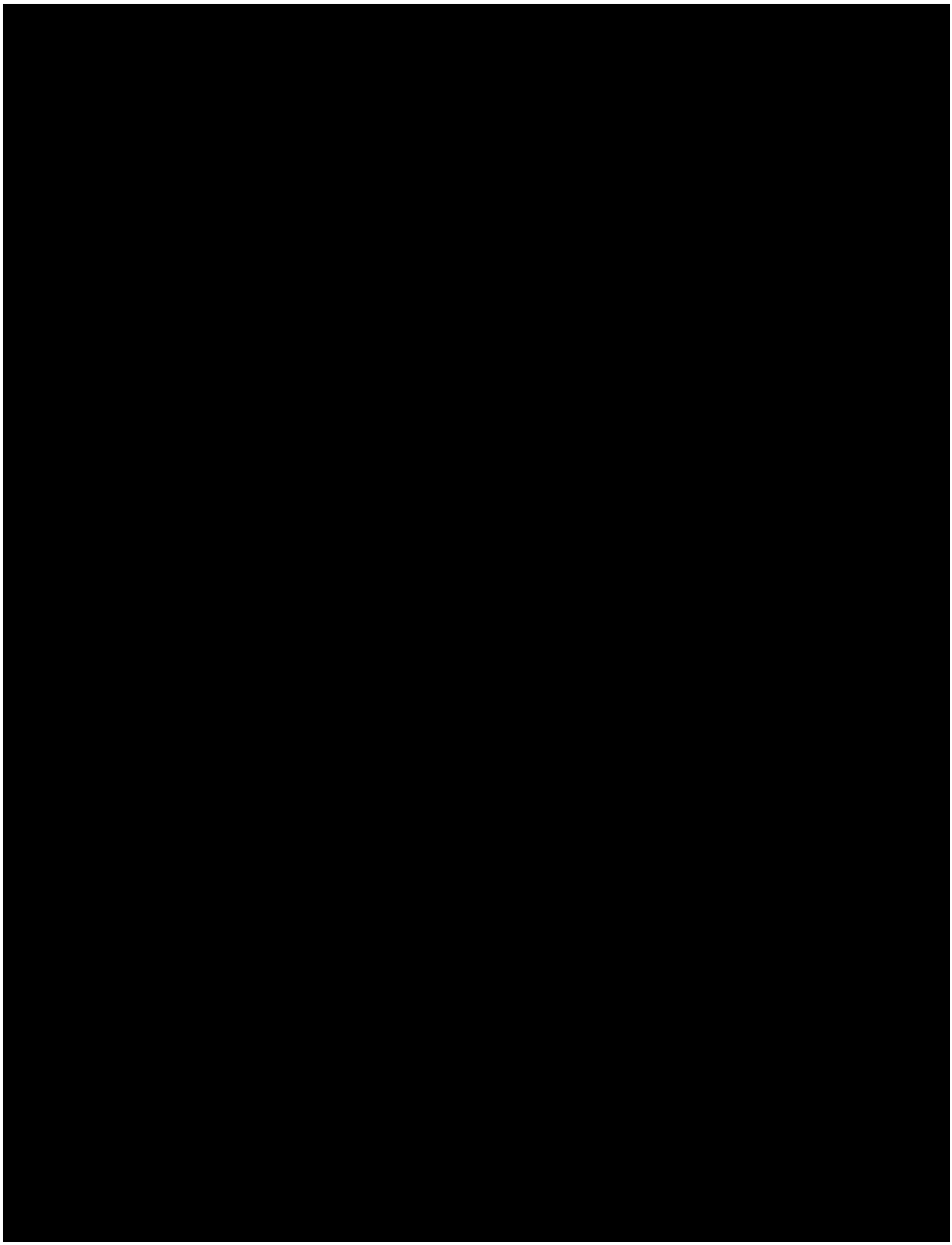

[32] Joint Special Operations Command (JSOC) – este componenta de comandă din cadrul USSOCOM (United States Special Operations Command) şi are ca sarcină studierea necesităţilor şi tehnicilor operaţiunilor speciale pentru a asigura interoperabilitatea şi standardizarea echipamentelor, planificarea/desfăşurarea exerciţiilor şi instrucţiei specifice OS şi coordonarea acestor misiuni în întreaga lume unde o cer interesele americane.

[33] Naval Special Warfare Group One (NAVSPECWARCOM) – manageriază, instruieşte, echipează şi detaşează personalul încadrat în unităţile de commando ale US Navy, cu scopul de a susţine acţiunile iniţiate de comandanţii combatanţi din teatrele de luptă din oricare zonă din lume.

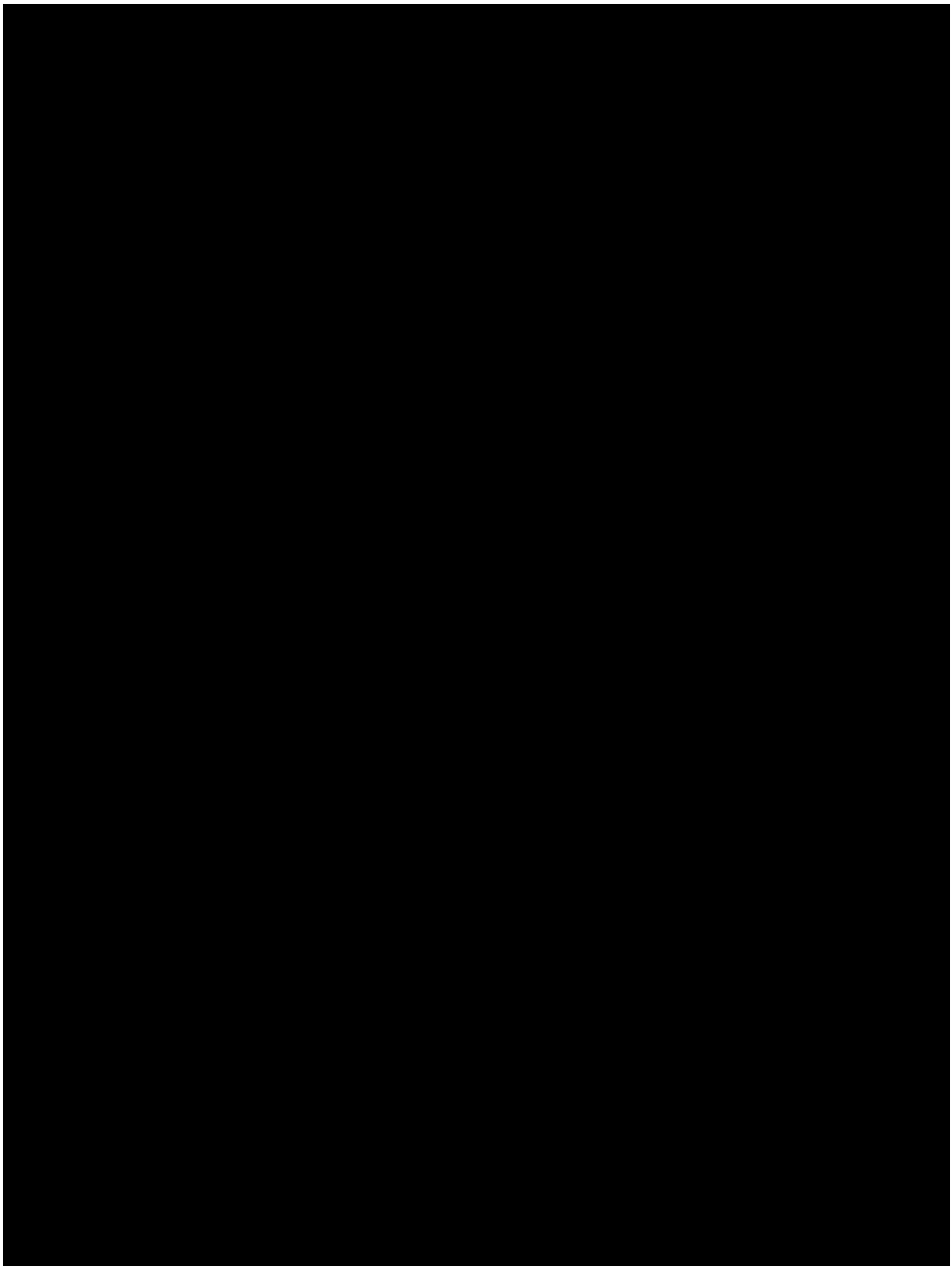

[34] L.A. – Los Angeles, California.

[35] Quarterdeck – este „uşa din faţă" a navei, o porţiune de punte extinsă cu o pasarelă până la doc. VIP-urile şi ofiţerii urcă pe navă pe aici, iar spaţiul mai este folosit în anumite ceremonii ocazionale cum ar fi onorul *(boatswain's call)* acordat ofiţerilor superiori sau căpitanului navei. Şi pentru că marinarii îşi conservă limbajul şi pe uscat, termenul desemnează *poarta de intrare* în unitatea militară.

[36] Command Master Chief Petty Officer – grad şi funcţie în US Navy (cod NATO OR-9; echivalent plutonier-adjutant principal). Este

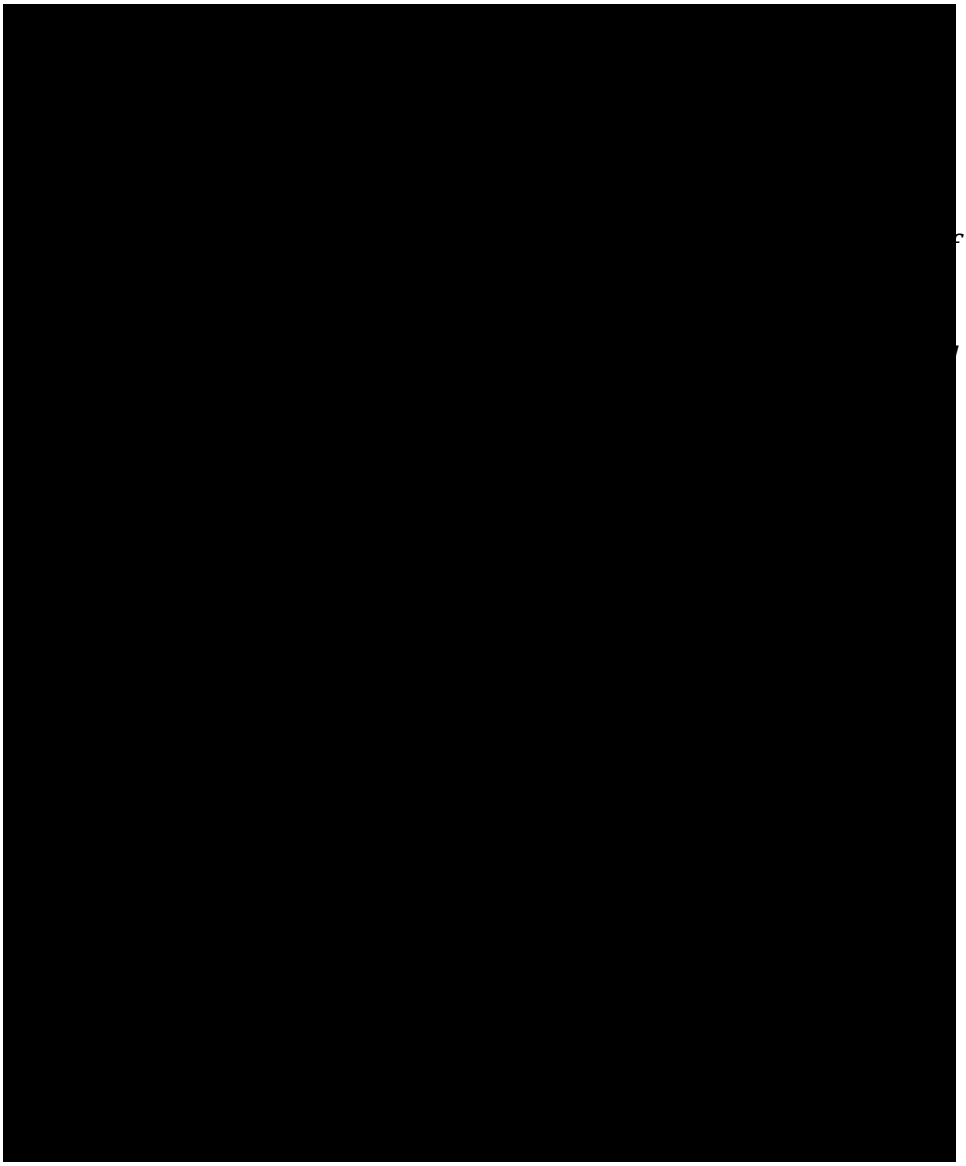

subofiţerul cu cel mai înalt grad în cadrul unei unităţi. Asigură legătura dintre ofiţeri şi subofiţeri.

[37] Platoon Chief – *idem,* dar la nivel de subunitate (pluton).

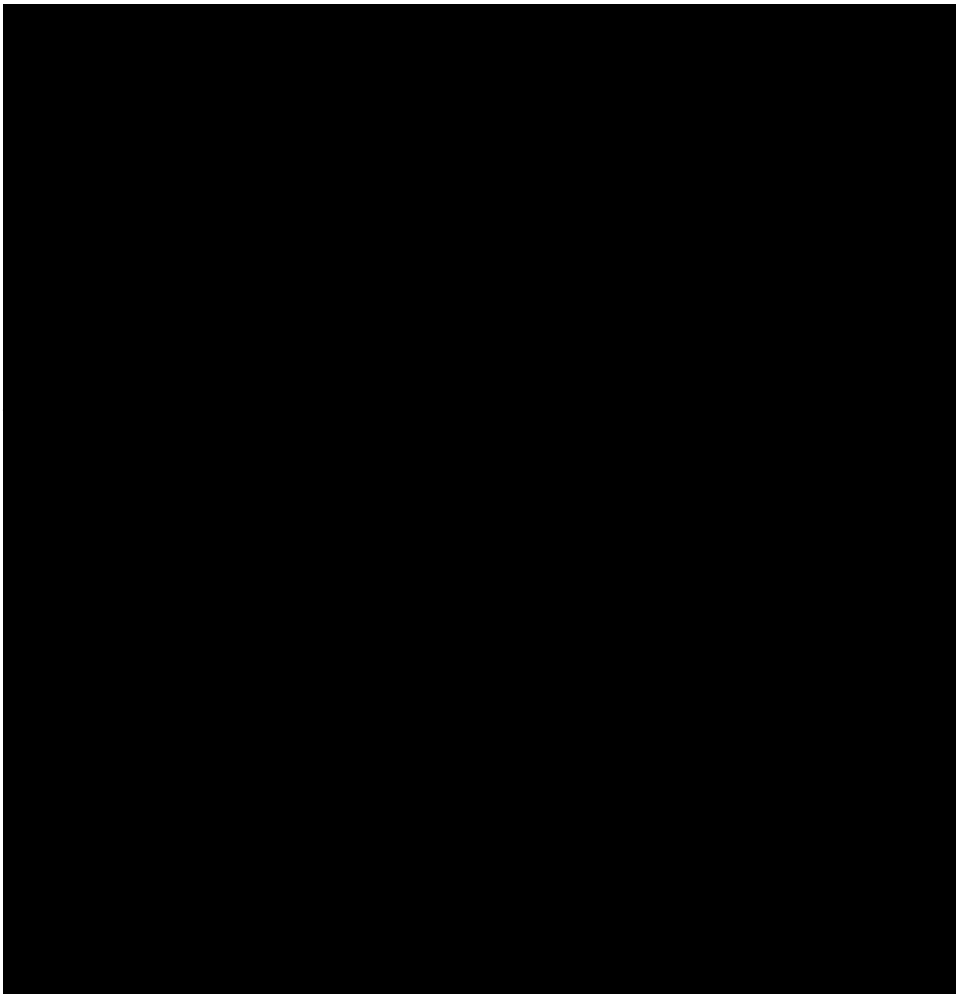

[38] Commander – grad în US Navy (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel.*

[39] Masher – dandy, playboy.

[40] CO – commanding officer - ofiţerul comandant.

[41] Captain – grad în US Navy (cod NATO OF-5); echivalent *colonel.* A nu se confunda cu funcţia de căpitan (de navă).

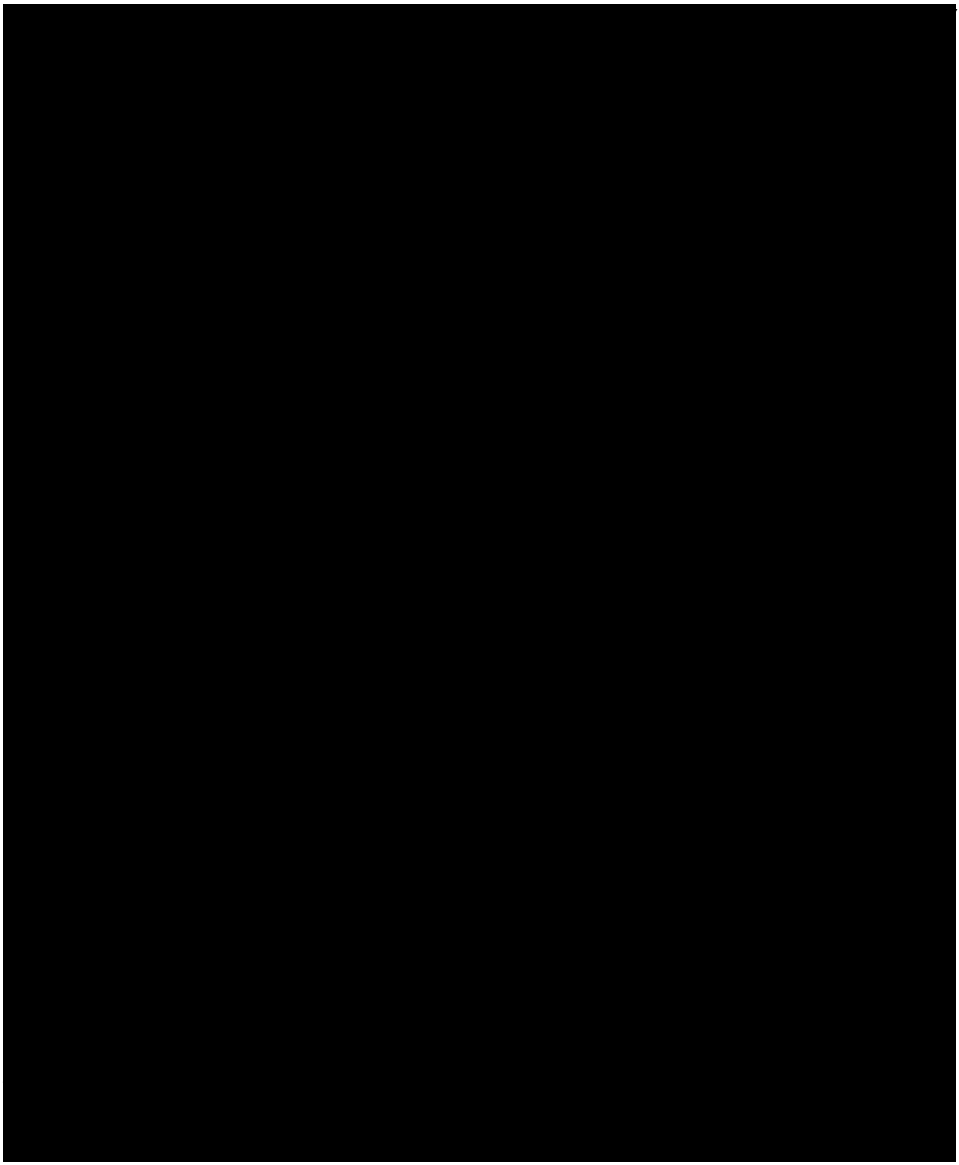

[42] Mister – apelativ pentru XO – cândva era apelativul pentru secundul navei. În prezent se foloseşte neoficial în Navy atunci când se adresează celui de-al doilea la comanda unităţii.

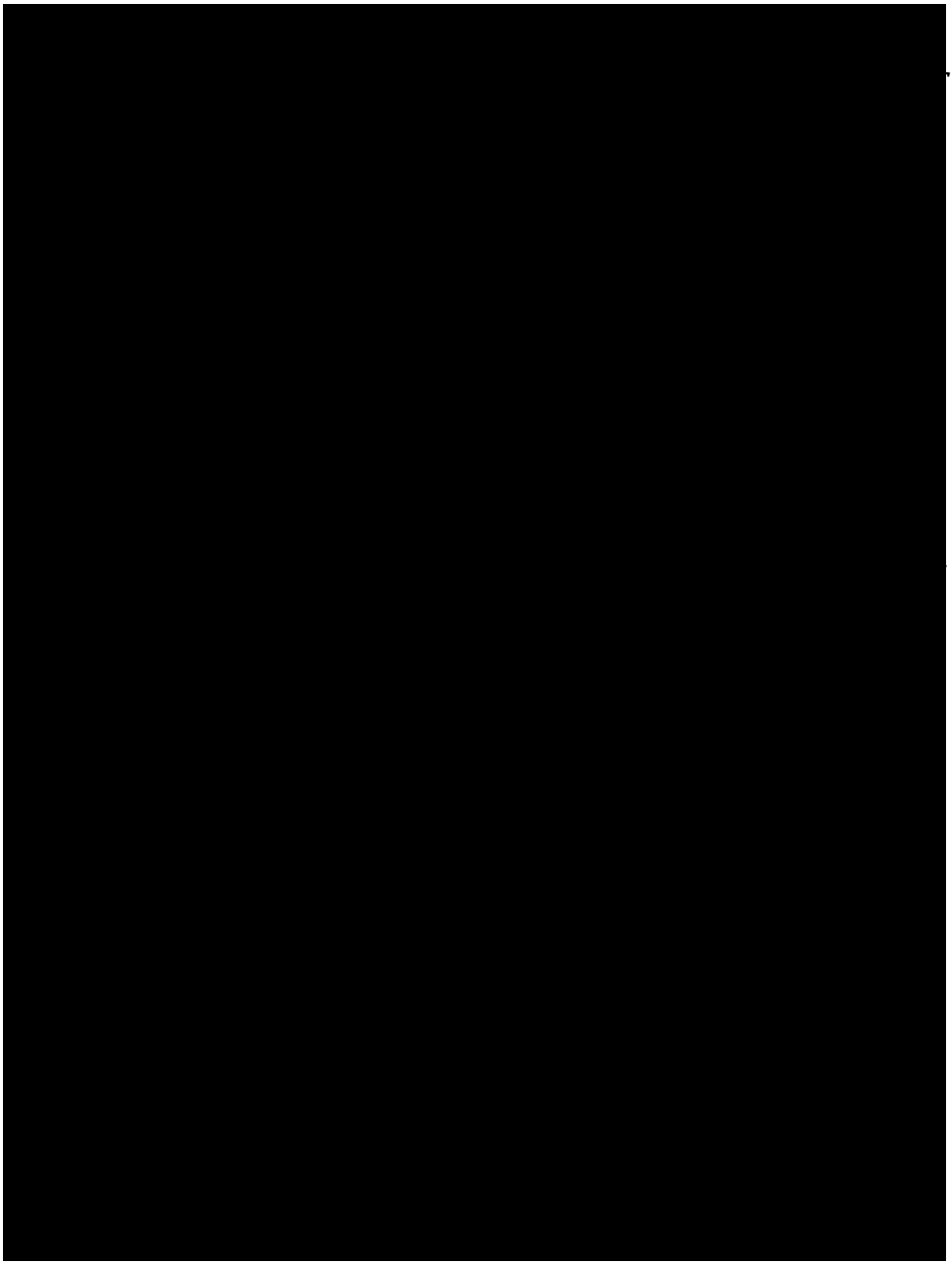

[43] Mark-1 – termen militar; aici are sensul de: *în mărime naturală, veritabilă.*

[44] Commodore – Grad mai vechi în US Navy (cod NATO OF-6). În prezent este înlocuit cu *Rear Admiral (lower half)* – amiral cu o stea. Se foloseşte onorific când e vorba de un *Captain* care are *pe ţeavă* avansarea la gradul de *Admiral.*

[45] Chief Master at Arms – este şeful unităţii de ordine şi protecţie în US Navy (Shore patrol), echivalentul Poliţiei Militare din US Army.

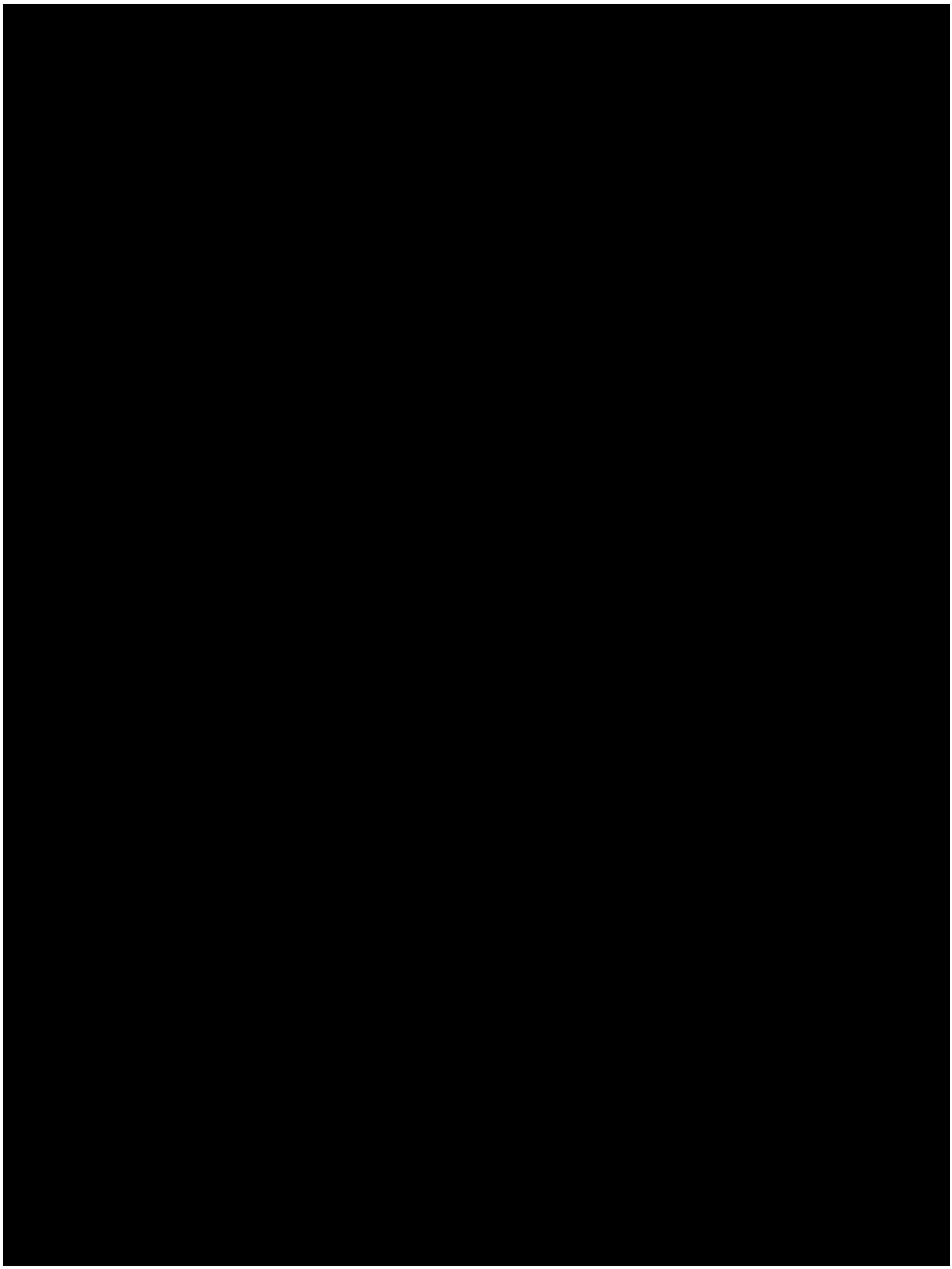

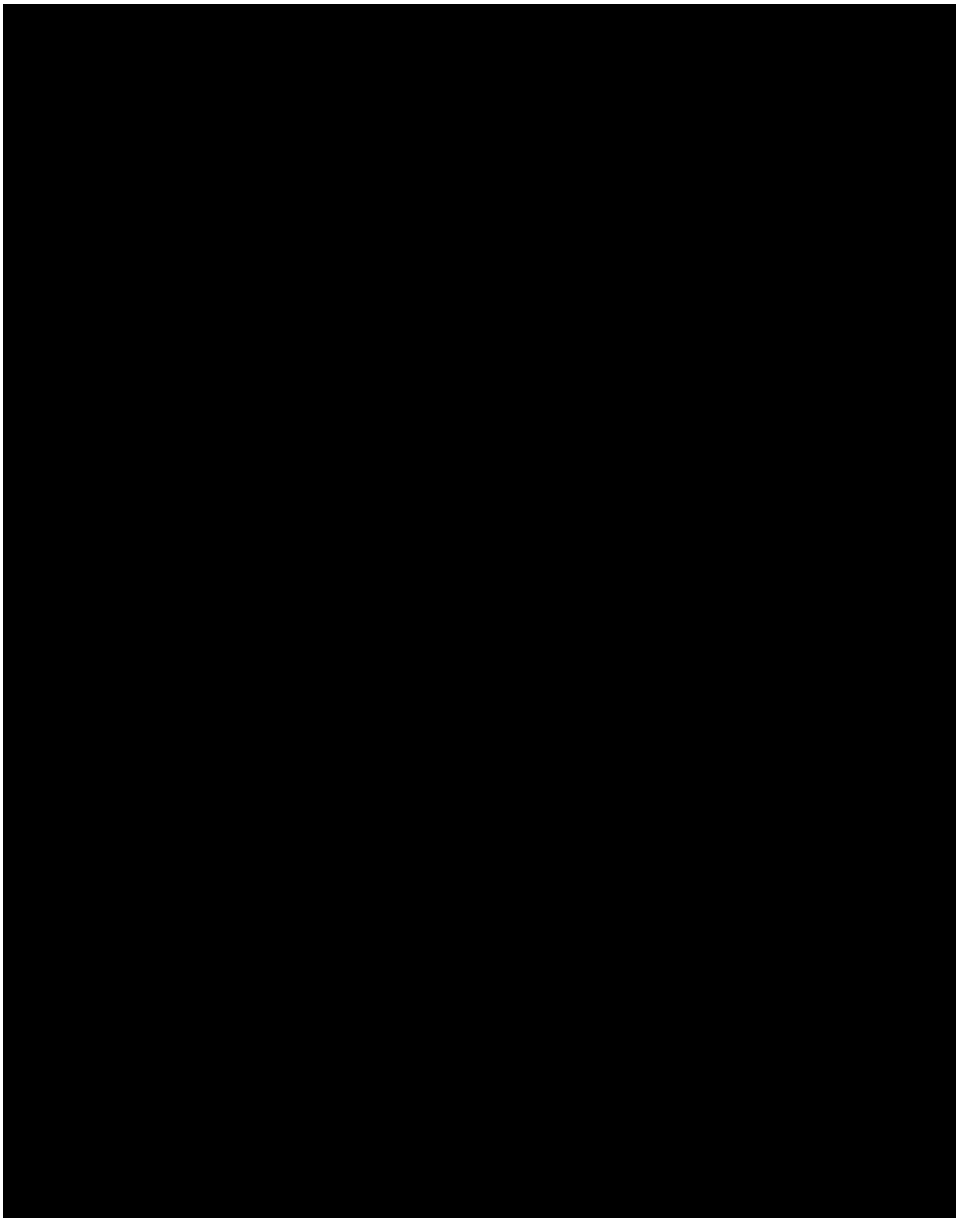

[46] Ideea nu este nouă !

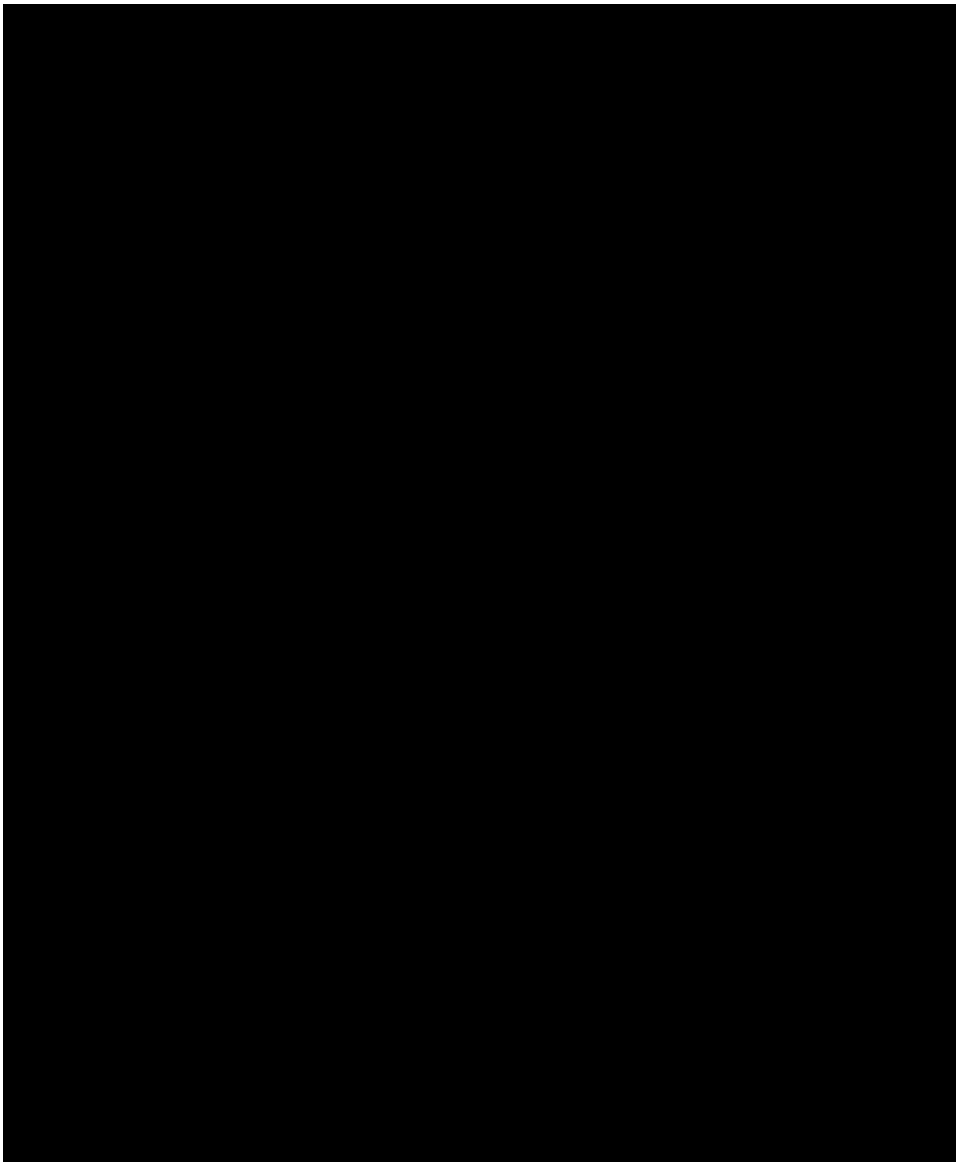

[47] Fitness Report (FITREP) – raportul de evaluare a activităţii este documentul principal care stă la baza carierei militare. Fără rapoarte favorabile, promovarea la gradele superioare, implicit la funcţii de

comandă, este practic imposibilă.

[48] Captain's Mast – pe marile veliere militare din trecut judecarea şi pedepsirea marinarilor vinovaţi se făcea la piciorul catargului principal *(mast),* judecător fiind, evident, căpitanul navei. Şi pentru că Marina este o lume extrem de tradiţionalistă, expresia s-a păstrat până în prezent şi desemnează o audiere disciplinară în care ofiţerul comandant al unei unităţi militare navale analizează şi dispune pedeapsa în cazul subofiţerilor din unitate care se fac vinovaţi de ceva. Avantajul este că dosarul acestuia rămâne „curat".

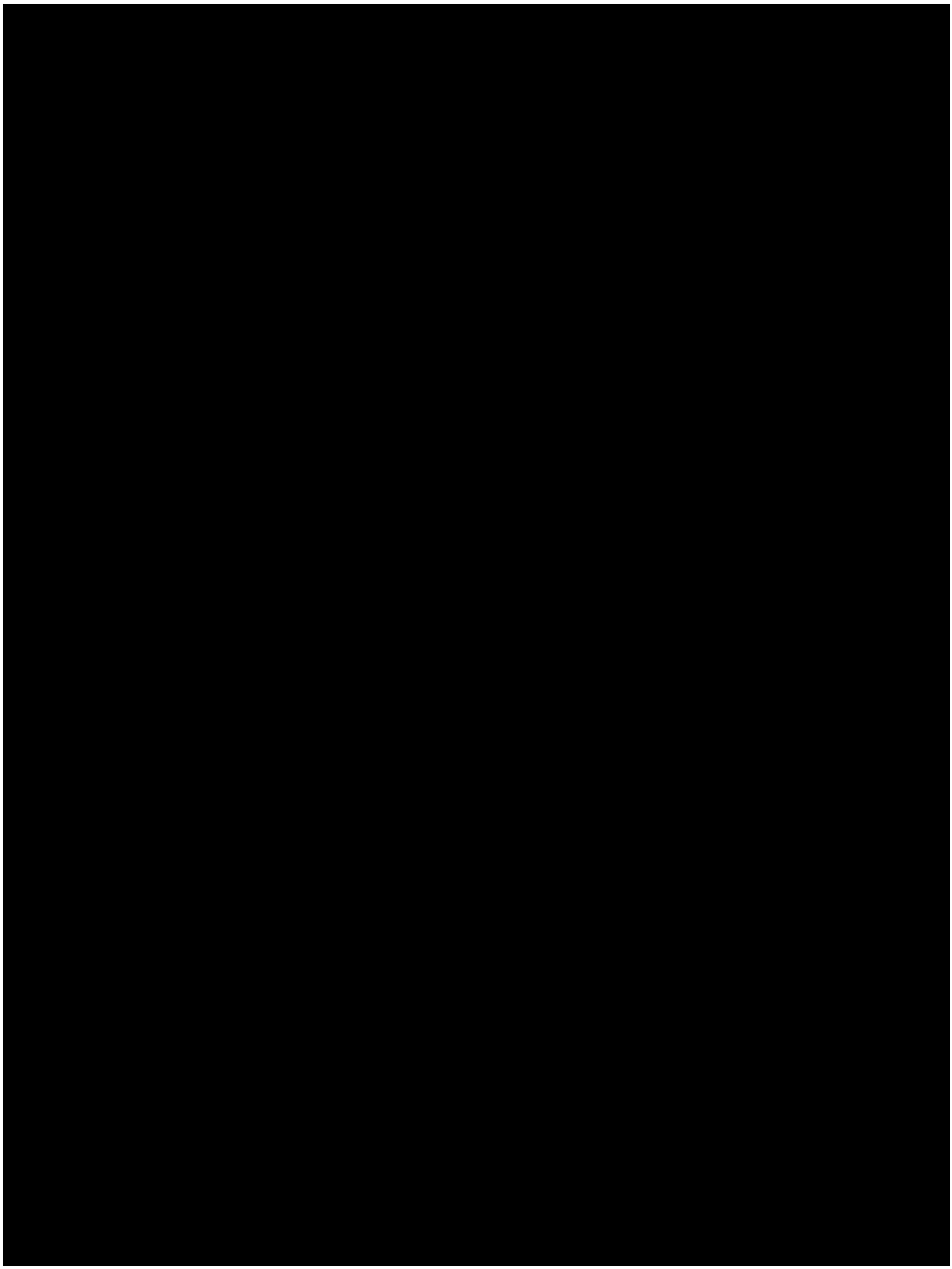

[49] Lieutenant commander – grad în US Navy (cod NATO OF-3); echivalent *maior*.

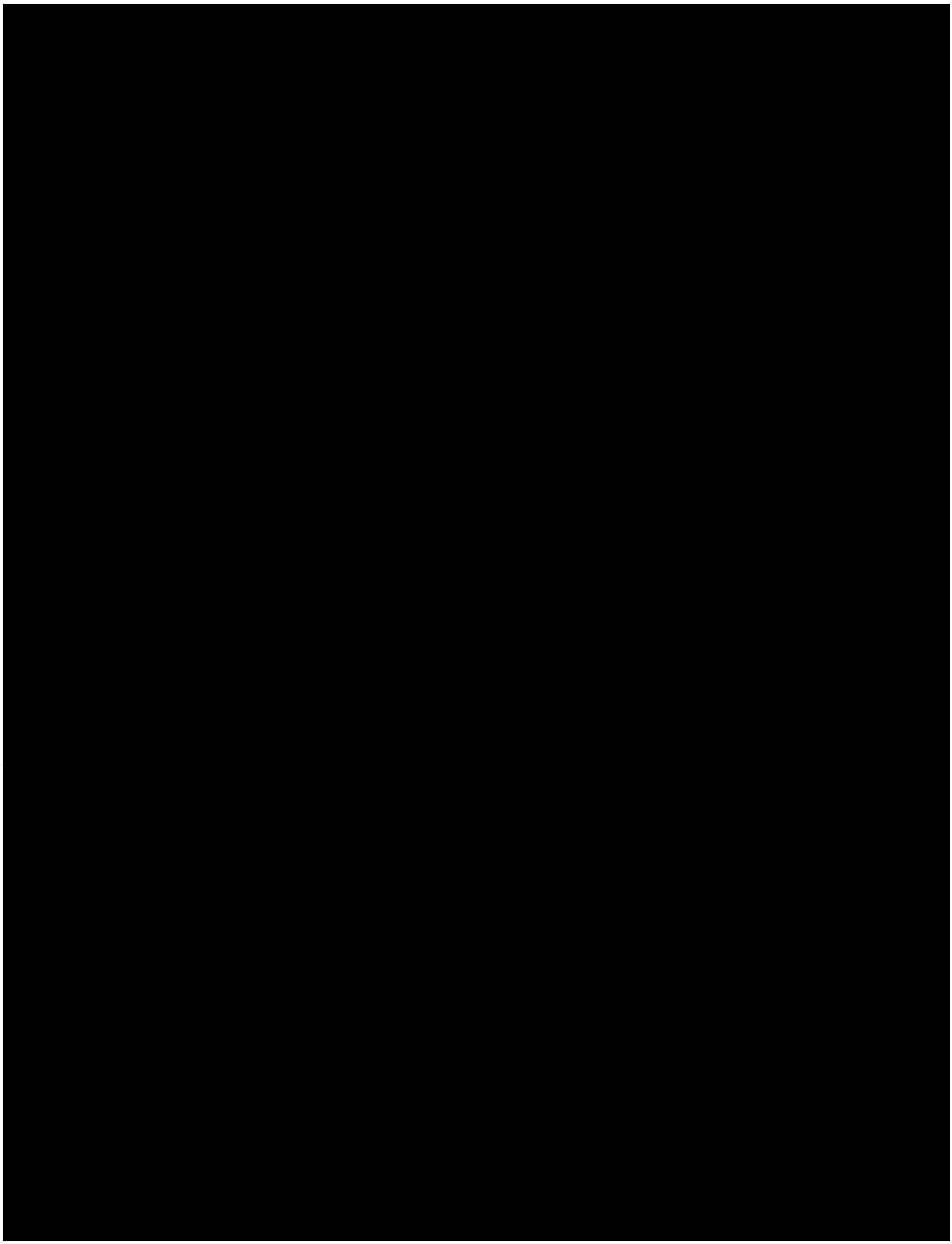

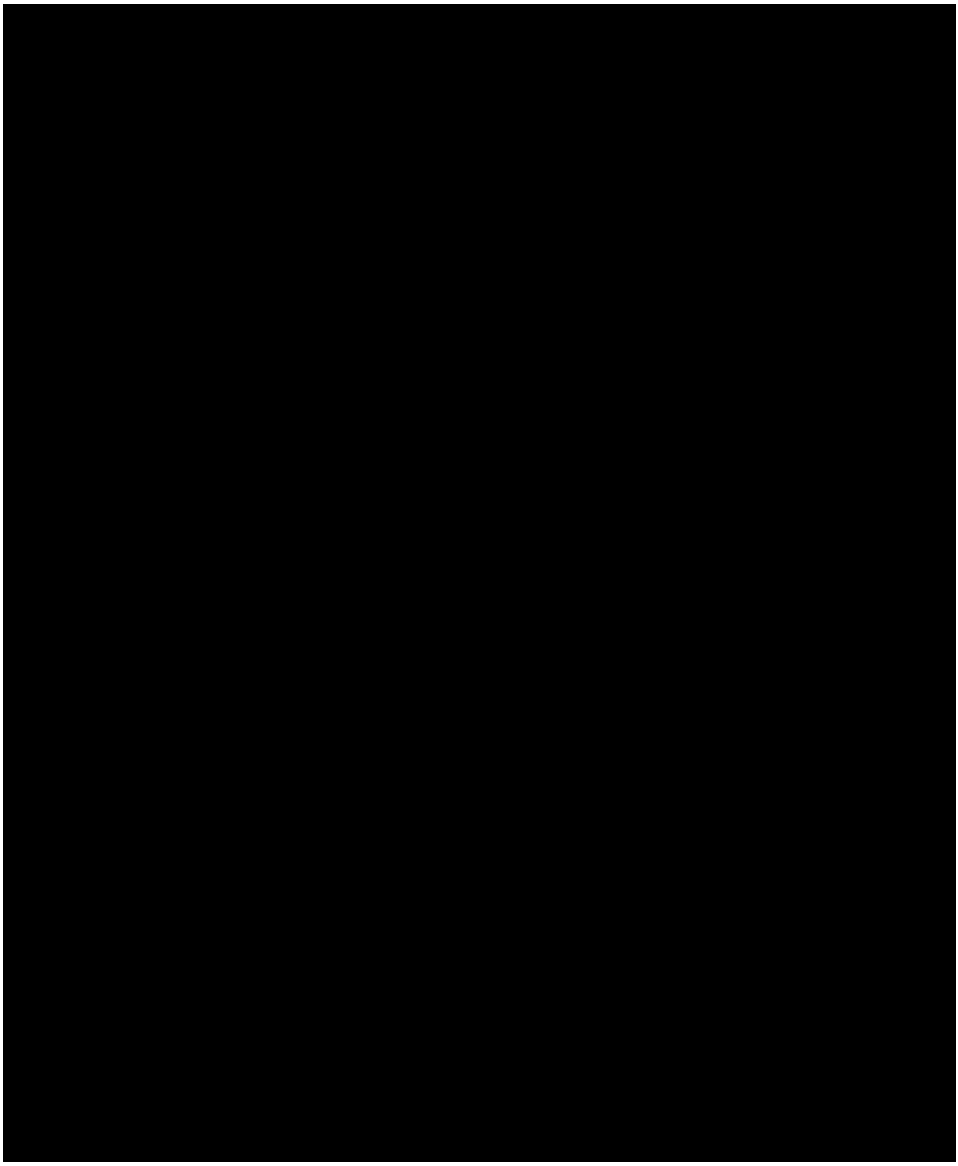

[50] Fte de coca navei.

[51] Ordnanceman – Aviation Ordnancemen - manevrează muniţia de pe avioane: mitraliere,tunuri, bombe, torpile, rachete.

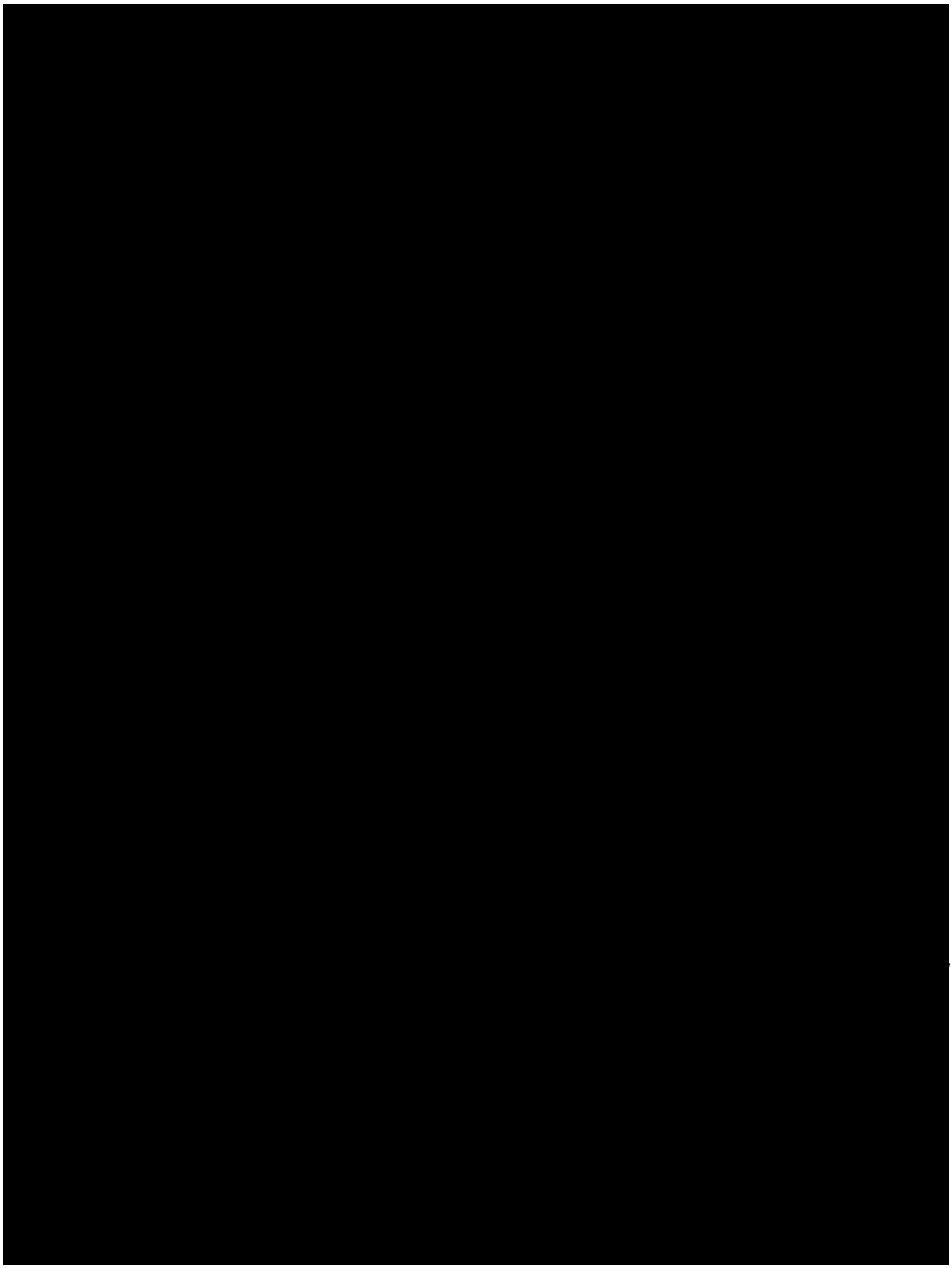

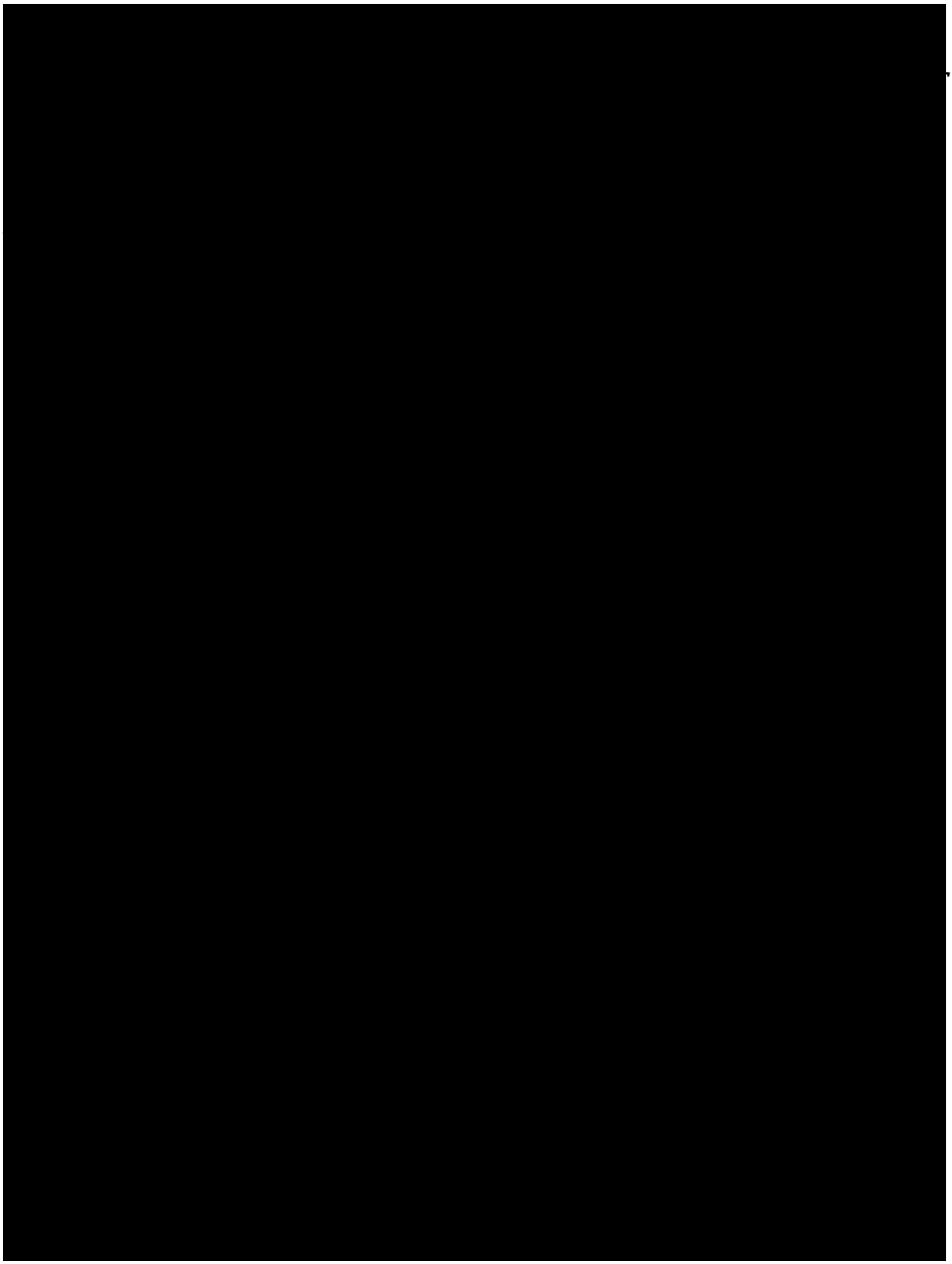

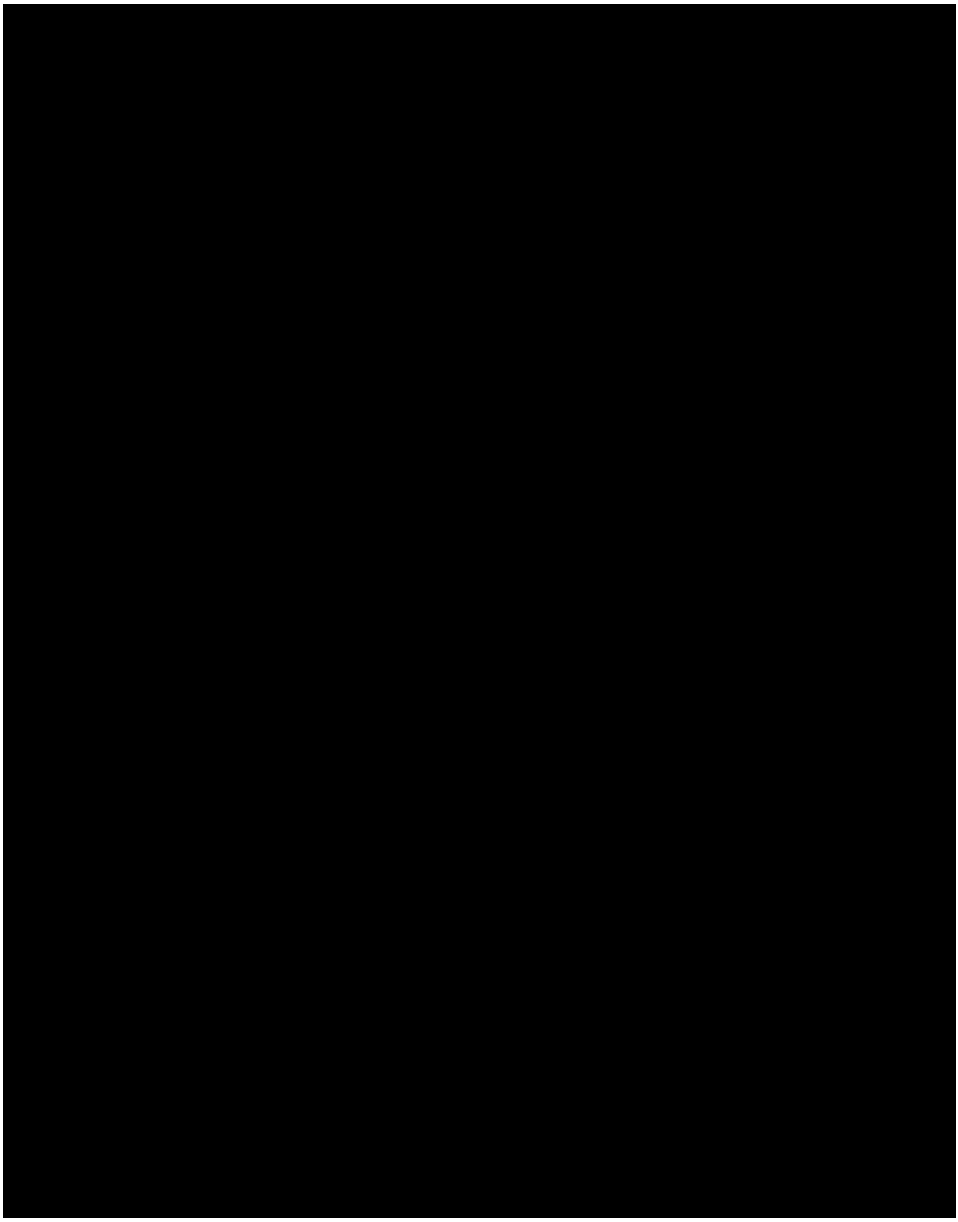

[52] SAS – Special Air Service – unitate militară britanică, strămoşul unităţilor de commando moderne.

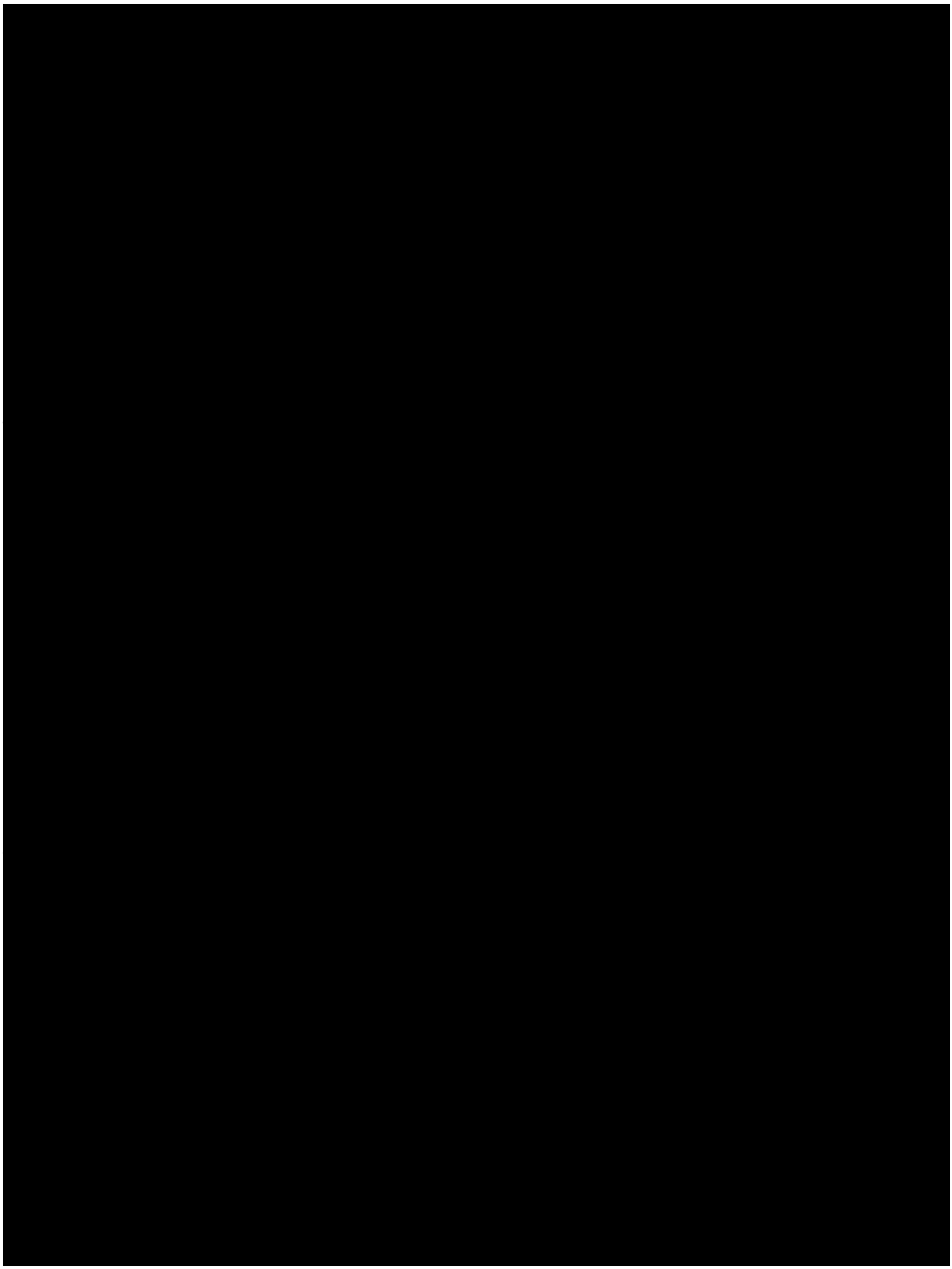

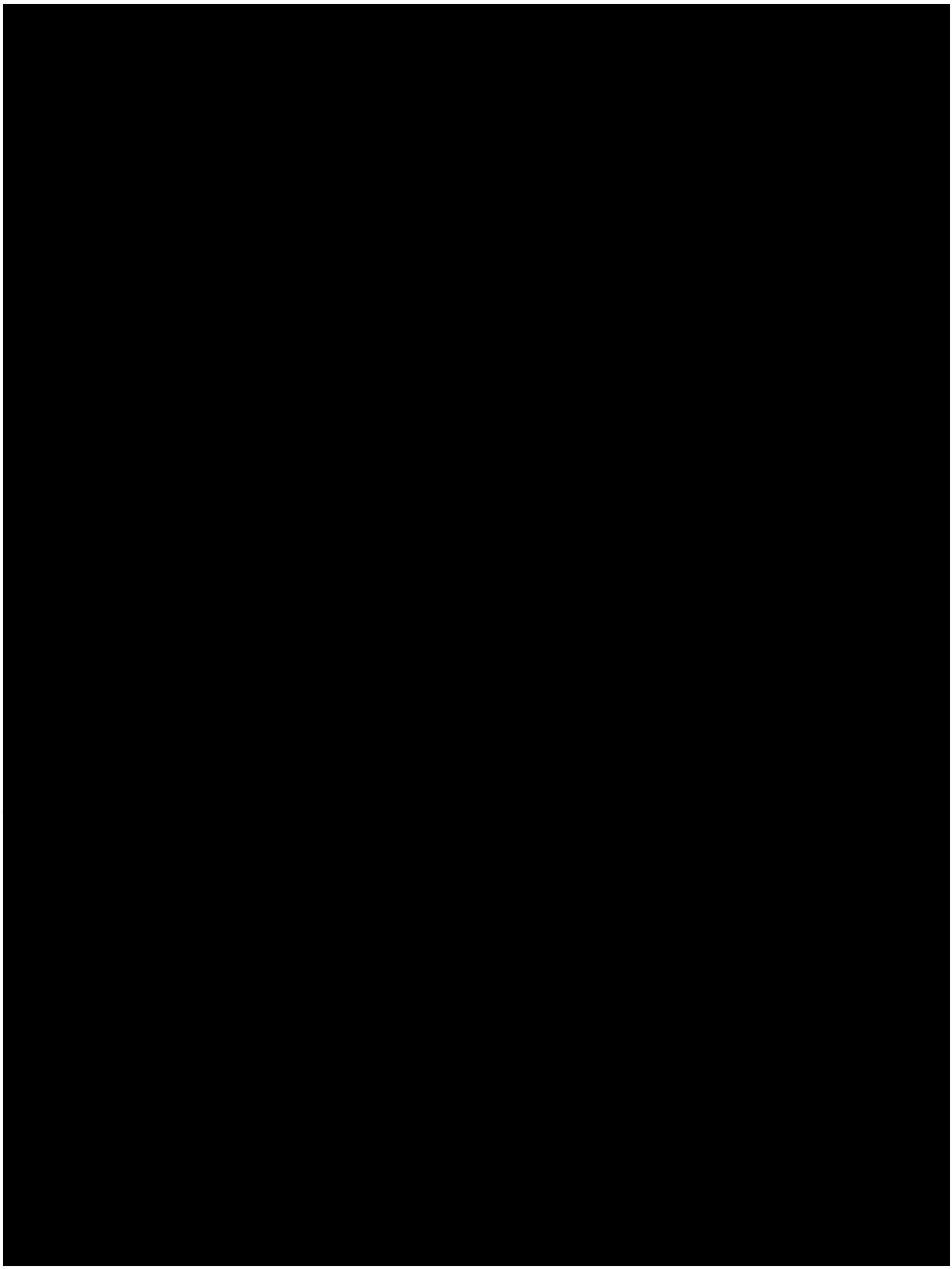

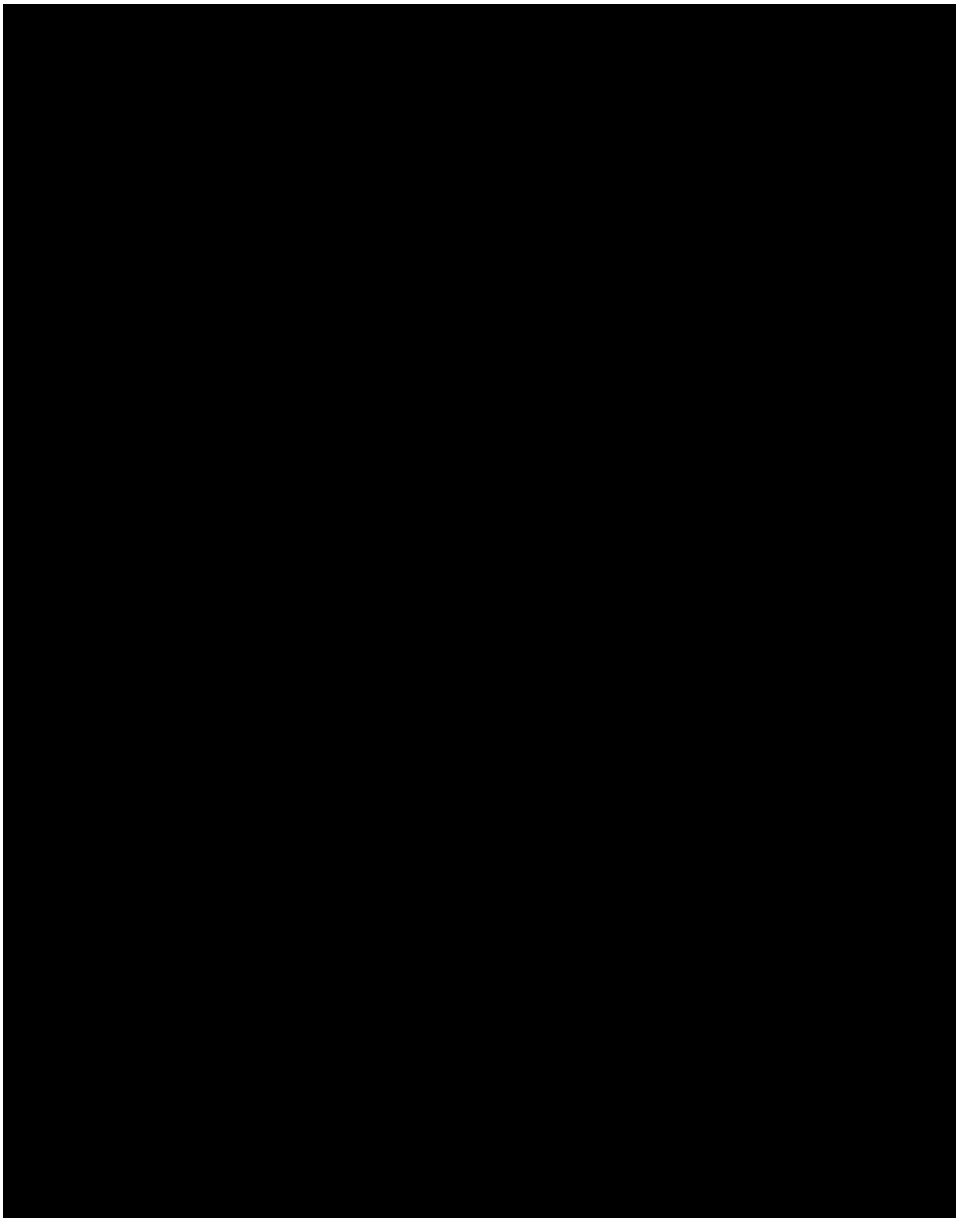

[53] Hummvee – High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle (HMMWV) - Humvee, vehicul militar cu tracţiune integrală.

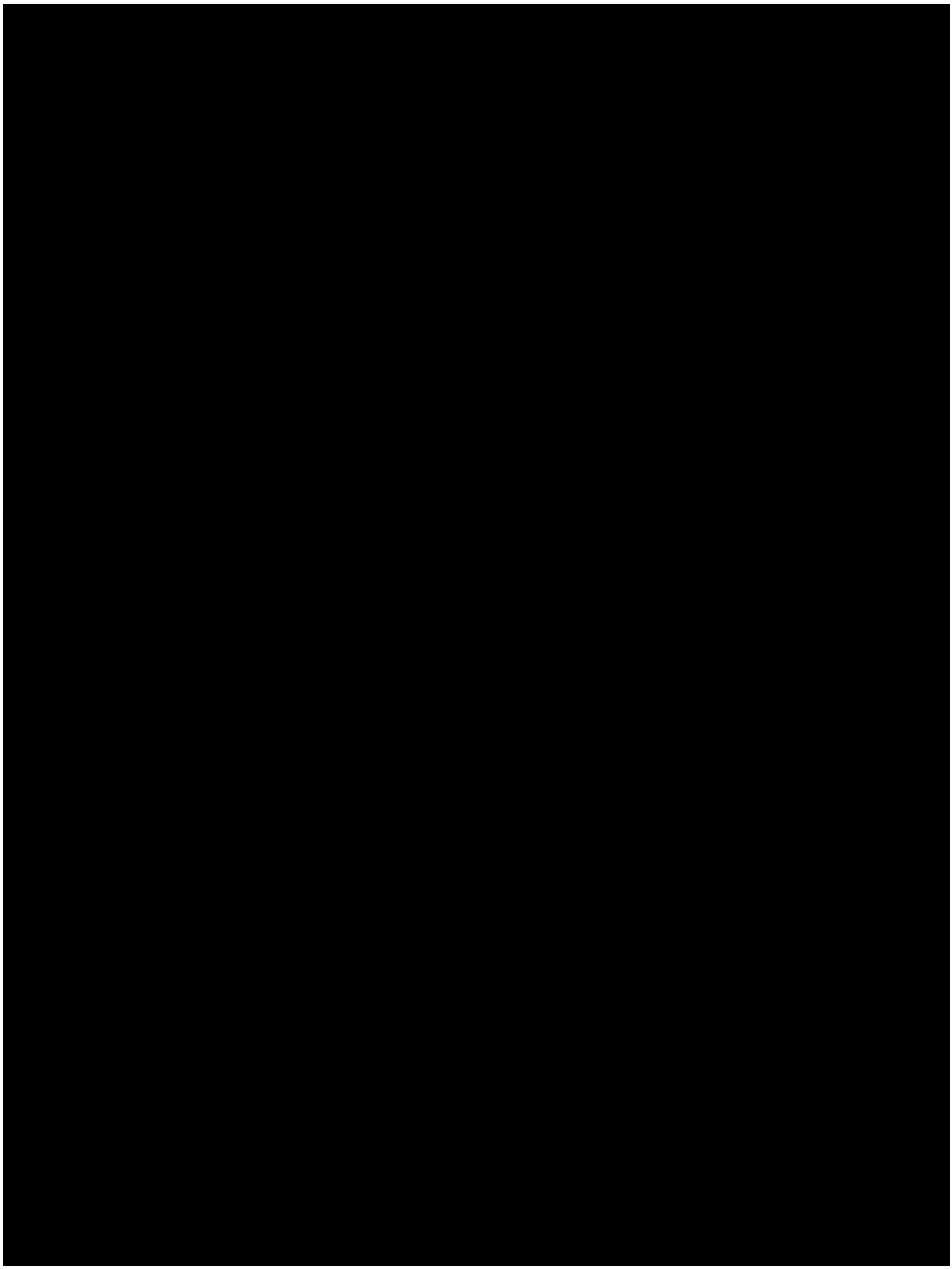

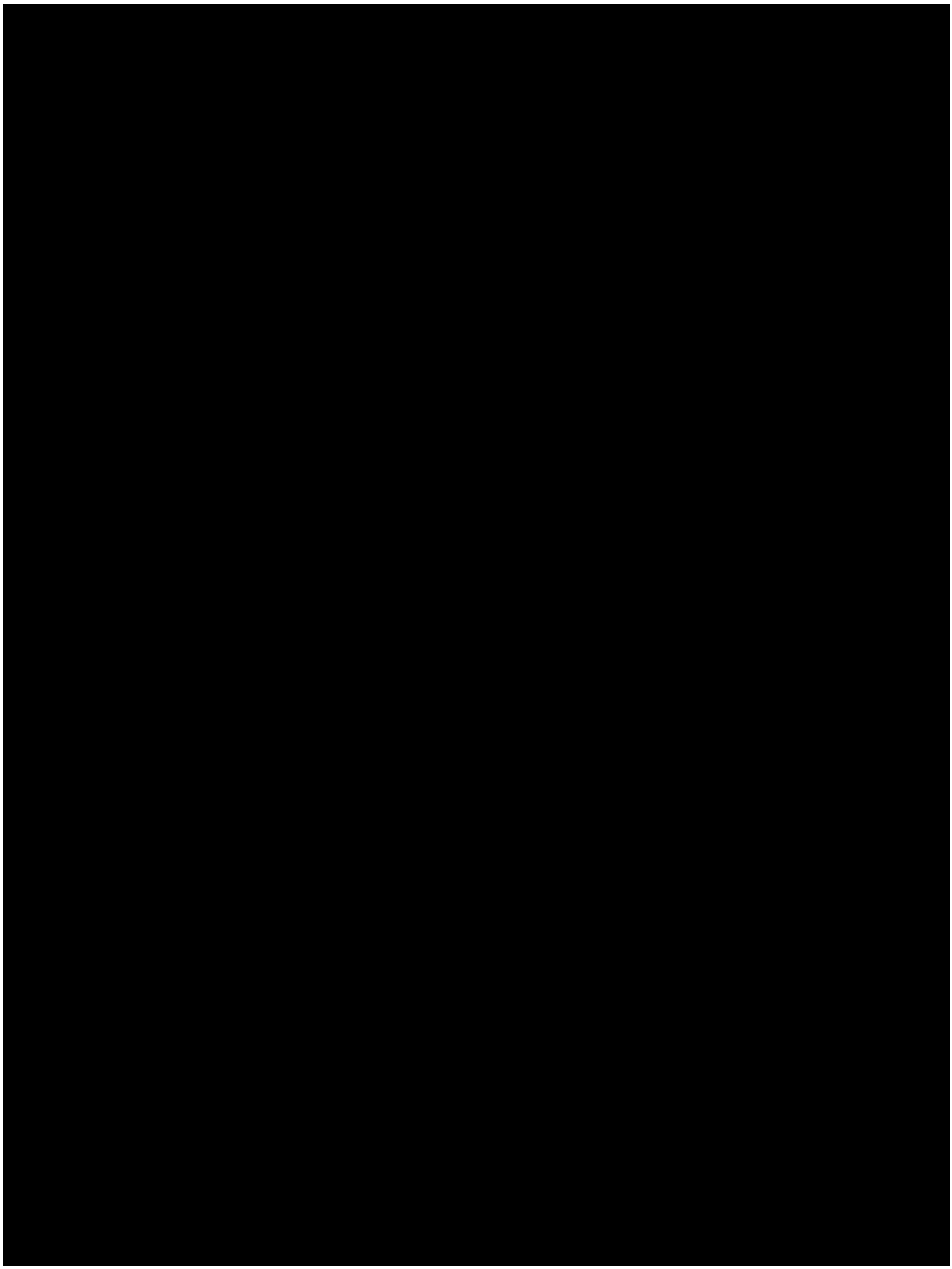

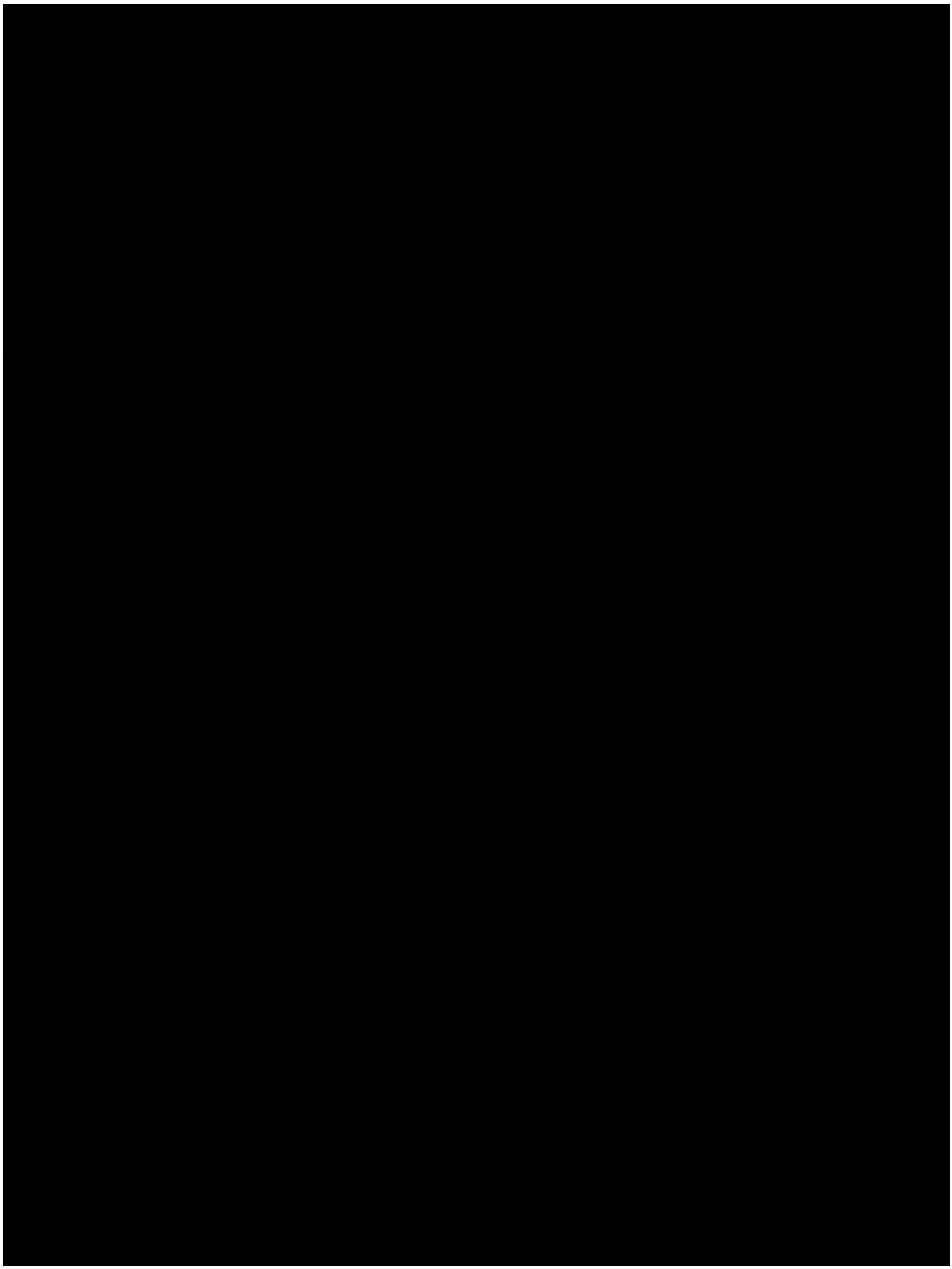

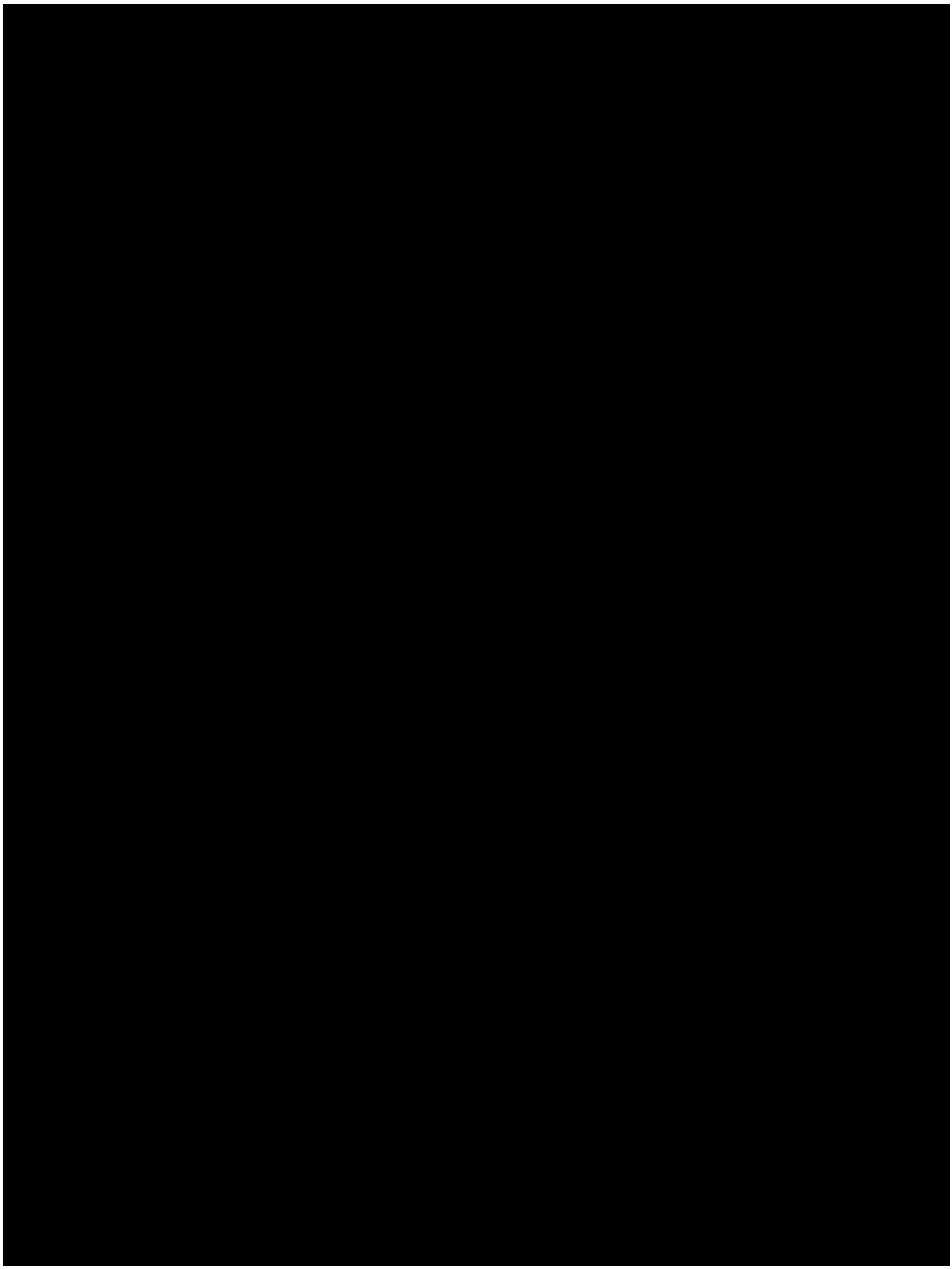

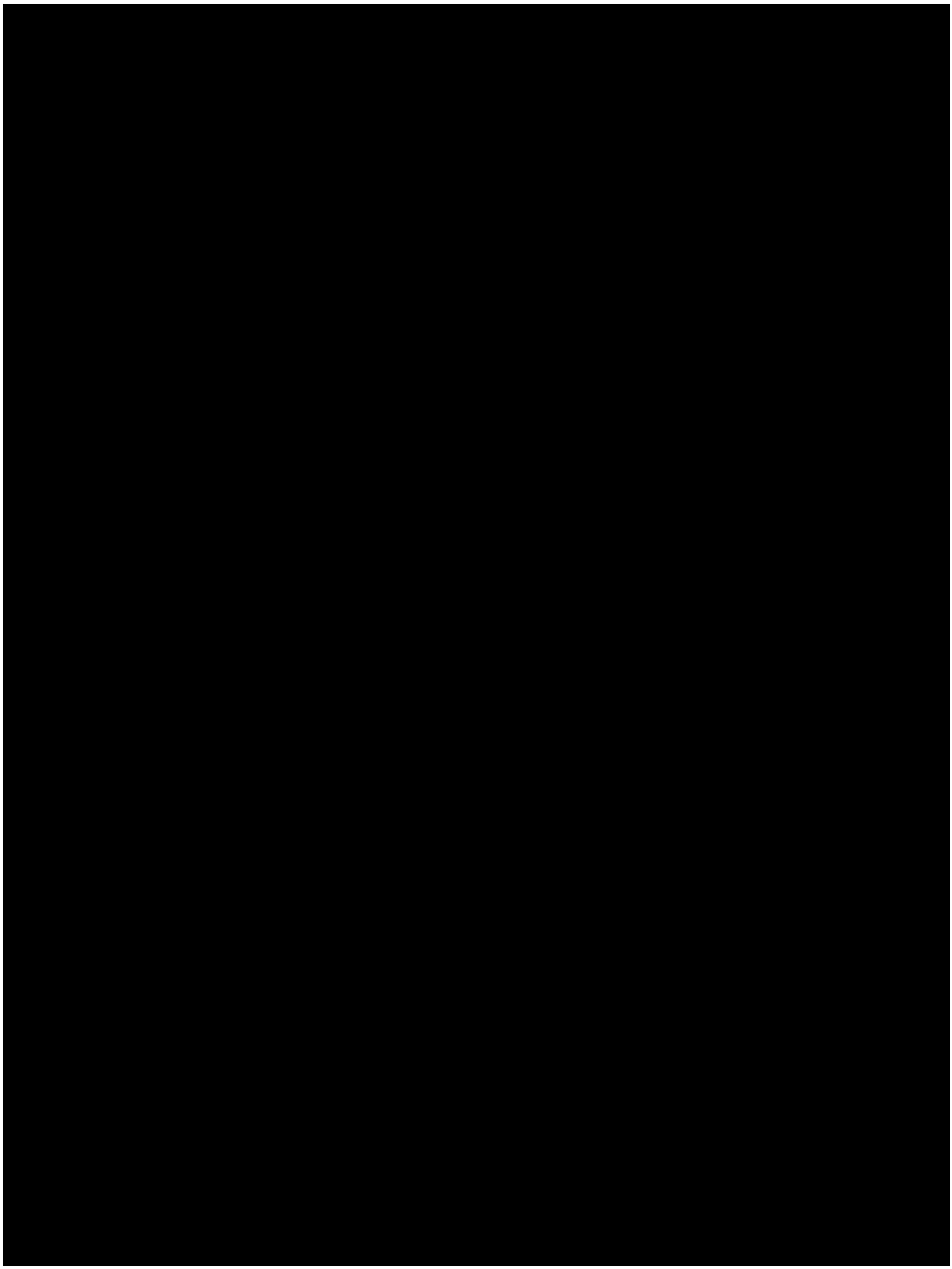

[54] Warrant officer – grade militare (5) fără echivalent în Forţele Armate Române; se situează între gradul de plutonieradjutant şi cel de sublocotenent. Sunt „aproape” ofiţeri cu înaltă pregătire tehnică în diverse domenii. A nu se confunda cu maiştrii militari.

[55] ASAP – As soon as possible – cât de repede este posibil / urgent.

[56] Sikorsky MH-60G/HH-60G Pave Hawk – elicopter bimotor din dotarea US Air Force. Este derivat din UH-60 Blackhawk şi are încorporat sistemul electronic PAVE.

Mai târziu, Murdock s-a simţit ruşinat pentru că primul lucru la care se gândise a fost: „Shit, *ce au mai făcut oamenii mei de data asta?”*

6

Luni, 4 septembrie
Ora 1500
Baza Navală Amfibie
Coronado, California

Murdock era aşteptat pe pista elicopterului de către *Command Master Chief* Mackenzie care l-a ambarcat rapid într-o maşină a US Navy.

— Ce-am făcut? au fost primele cuvinte ale lui

[57] Come-as-you-are – întocmai cum te afli (echipat) – subliniază urgenţa convocării.

Murdock.

— Nimic... de data asta, a replicat Mac. Sau, cel puţin, nimic de care să ştiu eu. Aveţi doar un minut pentru duş şi echiparea cu o uniformă kaki, apoi trebuie să vă duc la Grup. *Schipper* vă aşteaptă acolo şi face treişpe-paişpe.

— De ce?

— Pentru că nici el nu ştie despre ce e vorba.

— Grozav.

Mackenzie a turat motorul, apoi a demarat.

— Aţi avut şansa să trageţi?

— Da.

— Şi? Ce credeţi despre Mark 23?

— Trage nemaipomenit, dar e o bestie grea.

— Un glonţ în cap e un glonţ în cap, spuse Mackenzie înverşunat. De ce să nu rămânem la pistolul de 9 mm? Iar dacă trebuie neapărat să avem calibrul.45, de ce nu achiziţionăm Glock 21 de pe piaţă? Este singurul pistol din lume cu care poţi trage imediat ce ieşi din apă, fără a fi nevoie să-i scoţi apa din el. Şi, dacă tot se risipesc atâţia bani pe el, oricum, cât de des tragi cu pistolul?

— De fapt, ce crezi cu adevărat, Mac?

Acesta a chicotit.

— Adică nu v-am spus niciodată că fiecare are câte o

opinie despre genul acesta de lucruri?

— Poate că o dată sau de două ori.

Mackenzie a aşteptat ca Murdock să-şi facă duşul şi să se schimbe, apoi l-a „livrat” la uşa Cartierului General al *Naval* Special Warfare Group One.

— Nu intri? a întrebat Murdock.

— N-am fost invitat.

Team Command Master Chief să nu fie invitat!?!

— Cum dracu’?

— Intraţi, a spus Mackenzie. Şi noroc.

Apoi a întors maşina.

Murdock a ajuns repede în sala de conferinţe, care – teoretic – era protejată împotriva supravegherii electronice.

În afară de el, mai erau doar trei SEAL. Acesta ar fi putut fi un fapt liniştitor, doar că unul era *Rear Admiral*[58] Raymond, comandantul *Naval Special Warfare* şi şeful tuturor SEAL. Era însoţit de *Commodore* Harkins, *boss-ul* SEAL de pe Coasta de Vest. Omul căruia Jaybird şi Doc au vrut să-i pună cămila în garaj. Şi *Commander* Masciarelli, boss-ul lui Murdock.

Mai erau patru de la CIA, din care doi cu care

[58] Rear Admiral – RADM (upper half / cu două stele) – grad în US Navy (cod NATO OF-7); echivalent general-maior.

Murdock lucrase la planificarea operaţiunii din Port Sudan. Ceilalţi doi păreau a avea funcţii foarte mari.

Şi se mai aflau doi tipi care păreau a fi un fel de poliţişti. Federali, pentru că erau îmbrăcaţi în costume, ca nişte reprezentanţi ai vreunei firme de vânzări.

Admiral Raymond era considerat în comunitate ca un SEAL veritabil care era încă activ, participând la antrenamente cu plutoanele. Îşi câştigase rangul executând misiuni în Războiul din Golf fără a pierde niciun camarad SEAL, fapt pe care predecesorii săi nu-l reuşiseră nici în Panamá, nici în Grenada. L-a salutat pe Murdock cu o călduroasă strângere de mână.

— A dracului misiune în Port Sudan, Blake. Şi ai grijă să le transmiţi tuturor băieţilor tăi ce am spus.

Murdock nu-l mai întâlnise niciodată, dar a simţit un val de simpatie imediat.

— Mulţumesc*, sir.* Aşa voi face.

Commodore Harkins, pe de altă parte, era în general privit ca un simplu trepăduş din nivelul de comandă. I-a strâns mâna lui Murdock rigid, spunând sec:

— Îmi pare bine că te văd, Murdock.

— Şi mie*, sir,* a replicat formal acesta.

Commander Masciarelli, puţin stingherit de

circumstanţele neobişnuite şi de prezenţa atâtor grade superioare, i-a aruncat lui Murdock o privire furioasă care se traducea prin *stai-dracului-jos-şi-taci.*

Admiral i-a făcut semn omului de la CIA că este gata. Don Stroh, care a cooperat cu Murdock la planificarea acţiunii din Port Sudan, s-a ridicat şi a păşit către podiumul din partea din faţă a încăperii.

— *Gentleman,* spuse, sunt Don Stroh din Departamentul de Acţiuni sub Acoperire a CIA. Această informare este clasificată TOP SECRET. Precizarea *need-to-know*[59] nu se extinde dincolo de pereţii acestei încăperi fără autorizarea personală a Directorului CIA.

Jeez[60]*,* se gândi Murdock. Ştia că termenul-cod pentru clasificare nu însemna mare lucru el singur – unele calculatoare îl marcau cam la întâmplare pe documente. Ceea ce era important era faptul că se afla aşezat în faţa atâtor grade superioare.

Apoi Stroh l-a încremenit cu următoarele sale vorbe.

— Pentru *Lieutenant* Murdock, care nu a fost prezent de la început la această întrunire, vă voi prezenta pe

[59] Need-to-know – necesar a cunoaşte.

[60] Brass – (în argou) grade militare superioare. Aluzie la alama din care se confecţionează însemnele gradelor militare; deci cu cât e mai înalt gradul (mai multe stele), e şi mai multă alamă.

fiecare.

Făcu un gest către suita sa din CIA.

— Dl Hamilton Whitbread este Directorul Departamentului de Acţiuni sub Acoperire. Dl Gene Berlinger este Directorul Operaţiunilor Speciale. Pe Paul Kohler îl cunoşti.

Primii doi erau barosani, se gândi Murdock, aproape de nivelul de director adjunct – Operaţiuni Speciale şi Acţiuni sub Acoperire, oamenii cu care el a lucrat în ultimul timp. Kohler a conlucrat cu Stroh la problema Port Sudan.

— Iar de la Serviciul Secret, Directorul adjunct Jim Capezzi şi agentul special Dennis Flaherty.

Serviciul Secret? Murdock nu putea înţelege. Doar dacă nişte tipi planificau să-l ucidă pe Preşedinte şi era nevoie să fie scoşi din peisaj. Palmele au început să-l mănânce din nou.

Apoi, Stroh a spus:

— Deoarece această informare este legată direct de Operaţiunea *Granite Ghost*, raidul de la Port Sudan executat de *Lieutenant* Murdock, aş vrea să încep prin a-i adresa felicitări din partea Agenţiei pentru lucrul bine făcut. Analiza video şi a documentelor, împreună cu

interceptările conversaţiilor, au confirmat faptul că obiectivul – celula de patru oameni – se afla în vilă, împreună cu un număr de personal de nivel superior în grupul respectiv. Adversarul habar nu are ce s-a întâmplat, nici măcar dacă erau responsabile ceva forţe non-sudaneze. Din alte documente recuperate, indicaţiile preliminare arată că raidul a neutralizat încă cel puţin alte cinci viitoare operaţiuni teroriste. Bună treabă, Blake.

Spre stinghereala lui Murdock, Stroh a început să aplaude, iar toţi cei din încăpere i s-au alăturat.

Stroh a continuat.

— Deoarece principala problemă pe care ne concentrăm în prezent sunt banii recuperaţi de *Lieutenant* Murdock în Sudan, îl las pe Denny Flaherty să continue.

Murdock a ştiut. A ştiut foarte bine că acele blestemate trei milioane se vor întoarce într-o zi şi-l vor muşca de cur. De aceia a păstrat chitanţa de predare în seiful personal. Lasă-i să încerce doar ceva. El era acoperit. I-o va spune personal amiralului.

Acest mic episod emoţional intern, a fost curmat de către agentul special Flaherty, un irlandez vânjos cu un pronunţat accent de Boston. Colegiul Boston, Facultatea

de Drept din Boston, se gândi Murdock.

Flaherty nu obişnuia să se învârtă-n jurul cozii. A dat un *click* pe comanda proiectorului pentru a afişa imaginea unei bancnote de o sută de dolari.

— *Gentleman*, a început, toţi cei trei milioane de dolari descoperiţi în Port Sudan sunt contrafăcuţi.

Afirmaţia l-a buimăcit pe Blake Murdock, deoarece numărase personal banii de cel puţin trei ori şi i se păruseră perfect autentice.

— Sunteţi familiari cu Supernote? a întrebat Flaherty.

Murdock privi în jur. Toţi ceilalţi se uitau la el, aşa că negă dând din cap.

— În 1992, a spus Flaherty, doi traficanţi de droguri de origine libaneză au fost prinşi în timp ce încercau să aducă trei tone de haşiş din Valea Bekaa – Liban – în Portul Boston. Îi aşteptau o condamnare de treizeci de ani, aşa încât l-au întrebat pe procurorul federal dacă ar fi interesat de informaţii legate de tipărirea în Liban a unor bancnote false de o sută de dolari. Era. Au spus ce ştiau, iar procurorul a pasat cazul Serviciului Secret.

— Aceste bancnote, a continuat Flaherty, erau aproape perfecte. Cel mai bun analist tehnic al nostru, care a verificat fiecare fals realizat vreodată, le-a declarat

autentice. La o a doua analiză, a găsit trei mici imperfecţiuni care sunt acum singurul mijloc de identificare a acestor bancnote, pe care le-am numit Supernote. Li se mai spune şi Super 100.

Murdock a privit prin încăpere. Toţi ceilalţi ascultau doar, fără interes.

Flaherty a continuat.

— Rezerva Federală foloseşte nişte scanere extrem de sensibile pentru a verifica tot monetarul ce vine de la cele douăsprezece Bănci Federale. Cerneala neagră de pe bancnotele noastre este magnetică, iar scanerele citesc câmpul magnetic din centrul portretului. Scanerele sunt atât de precise încât o mie de bancnote originale de o sută de dolari sunt respinse pentru fiecare dovedită mai târziu a fi falsă. *Gentleman,* Supernote trece de scanere.

Marea majoritate ale celor false pe care le descoperim sunt imprimate la o presă tipografică obişnuită, precum cărţile şi magazinele. Sunt netede, greşite. Pentru a elimina problema legată de hârtie, falsificatorii albesc bancnotele de un dolar şi le folosesc pentru tipărirea celor de o sută. Asta e metoda aplicată larg în prezent în Columbia şi Thailanda.

Dar Supernote este printată printr-un proces de

gravură, exact cum face Monetăria Statelor Unite cu bancnotele adevărate. O placă gravată este aplicată ferm pe hârtie, ceea ce-i dă o suprafaţă distinctă. Supernote are serii consecutive, exact ca cele reale. Hârtia folosită pentru Supernote este aproape la fel cu cea produsă pentru Guvernul US.

Apoi Flaherty a răspuns întrebării ce tocmai se contura în mintea lui Murdock.

— Nicio coală de hârtie de-a noastră nu ne lipseşte, spuse. Crane & Co a lucrat pentru Guvern încă din 1879 şi nici lor nu le-a lipsit niciodată. Hârtia de Supernote este o copie perfect fabricată. Mai mult, nu ne lipseşte nicio placă gravată.

Am mai descoperit că aceste bancnote au circulat în Europa, în Orientul îndepărtat şi Rusia, încă de la începutul anilor ’90, dar foarte puţine au apărut la noi.

— Preiau eu acum, a spus o voce moale de la masă.

Flaherty a făcut o pauză.

— *Gentleman,* Directorul Capezzi.

Aceasta era prima informare la care asistase vreodată Murdock, unde niciunul dintre sus-puşii participanţi nu a intervenit cu vreo întrebare tâmpită doar pentru a se băga în seamă şi să arate celorlalţi cât de bine informat

este. Apoi şi-a dat seama, oripilat, că ei mai auziseră aceste lucruri, mai înainte. Această informare era numai pentru el. Oh, *shit,* unde-i fusese mintea?

Capezi vorbea ceva mai încet decât Flaherty, dar la fel de sec.

— În prezent se află în circulaţie aproape patru sute de miliarde de dolari sub formă de bancnote de hârtie. În afară de acestea mai sunt circa două sute cincizeci de miliarde în străinătate. Dacă propria lor monedă naţională este instabilă sau inflaţionistă, oamenilor le place să cumpere dolari. Iar fiecare bancnotă de o sută pe care un rus o piteşte în saltea este un împrumut pentru care US Treasury nu percepe dobândă, o cantitate de bani care, altfel, ar fi folosită în achiziţionarea de acţiuni. Pierdem douăzeci şi cinci miliarde pe an din dobânzi, bazându-ne pe ceea ce ştim că există acum în străinătate.

E destul de ironic, că în ultimii ani în care am devenit conştienţi de existenţa Supernote, principalul nostru obstacol în combaterea acesteia au fost superiorii noştri din Treasury Departament. Rezerva monetară totală este alcătuită din sute de miliarde de dolari în monedă, conturi bancare, cecuri şi cărţi de credit, în tranzacţii de zeci de trilioane. Deci Trezoreria nu-şi prea bate capul cu banii

lichizi. Concluzia este că în ultimii cinci ani, Trezoreria a considerat că o dezvăluire publică a problemei Supernote ar fi riscat o pierdere a încrederii în dolar ca rezervă monetară în străinătate.

În creierul său parşiv de SEAL, Murdock a început să înţeleagă de ce nu participa la informare niciun oficial de la Trezorerie. Cei de la Serviciul Secret au trecut oare peste capul şefilor – sau doar i-au ocolit – direct către CIA?

— Din păcate, a continuat Capezzi, începem să ne confruntăm cu o asemenea lipsă de încredere. Banca Centrală a Rusiei estimează că ruşii deţin douăzeci de miliarde de dolari în bani lichizi, iar peste douăzeci la sută din această sumă ar putea fi Supernote. În băncile germane nu sunt acceptate bancnotele de o sută de dolari provenite de la cetăţenii ruşi. Băncile britanice, irlandeze, greceşti şi din Hong Kong devin tot mai reticente la schimbarea bancnotelor de o sută, indiferent de la cine provin.

Serviciul Secret a fost întotdeauna conştient că bancnota de o sută de dolari este cea mai expusă contrafacerii. Am considerat, de asemenea, că designul neschimbat al bancnotelor noastre este în avantajul

falsificatorilor. Pe de altă parte, a spus Capezzi sec, Trezoreria susţine că desenul clasic neschimbat simbolizează stabilitatea. În anii ’80 Serviciul Secret a devenit preocupat de ameninţarea existenţei copiatoarelor color şi a imprimantelor cu laser. Dar în 1986, tot ce am obţinut de la Trezorerie a fost să se adauge un filament polimeric în hârtie şi o microimprimare în jurul portretului de pe bancnota de o sută de dolari. I-a revenit firmei Crane & Co sarcina ca, până în 1990 să generalizeze utilizarea filamentului polimeric. Dar, Supernote a început să conţină şi ea filamentul şi microimprimarea.

Implicaţiile l-au bulversat pe Murdock. Cineva era mai bun în ceea ce priveşte Top Secret a recomandat să cuprindă holograme, markeri chimici şi culori multiple. Australia are o bancnotă făcută dintr-un plastic flexibil, care este şi durabil şi greu de falsificat. Ceea ce dorim noi este un portret mai mare care să nu fie plasat chiar în centrul bancnotei, o secţiune în care cerneala îşi schimbă culoarea de la verde la negru în funcţie de unghiul sub care se priveşte şi un filigran. Culorile vor continua să fie verde şi negru. Previziunea noastră este că măsura aceasta ne va da un mic răgaz. Totuşi, Trezoreria refuză

retragerea vechilor sute, considerând că preferinţele pieţii vor necesita o schimbare rapidă a acestora. Or, noi estimăm că procesul de înlocuire va dura câţiva ani. În acest timp, producerea şi circulaţia Supernote vor continua.

Capezzi s-a aşezat, iar Don Stroh de la CIA i-a luat locul pe podium.

— Conform informaţiilor noastre, a spus Stroh, operaţiunea de contrafacere a început în Liban în anii ’70, pe timpul războiului civil. Falangiştii creştini au angajat gravori profesionişti pentru a confecţiona matriţe pentru bancnota de o sută de dolari şi au imprimat-o pe hârtii albite de la un dolar. Nu erau ele foarte reuşite, dar au fost utilizate cu succes pentru a cumpăra arme uşoare din ţările Pactului de la Varşovia. Când Siria a ocupat Libanul – ocupaţie care continuă şi în prezent – au preluat operaţiunea de contrafacere. Matriţele Supernote au fost încontinuu perfecţionate, an după an, până când au ajuns la nivelul actual de excelenţă. Deţinem rapoarte că experţi gravori angajaţi în trecut de Stasi[61] est-germană

[61] Stasi – prescurtare în limba germană curentă de la *Das Ministerium für **Sta**ats**si**cherheit* (Ministerul pentru Securitatea Statului), care a fost serviciul secret şi poliţia politică a fostei Republicii Democrate Germane (abrevierea oficială – MfS).

au fost aduşi să continue lucrul.

După ce Siria s-a aliat cu Iranul în timpul războiului Iran-Iraq din anii ’80, credem că i-ai introdus pe iranieni în operaţiunea de falsificare. Atunci, gradul de sofisticare a crescut, deoarece banii de pe petrolul iranian au cumpărat şi mai mulţi.

Conform informaţiilor noastre, industria iraniană este responsabilă pentru producerea de hârtie aproape identică cu a bancnotelor noastre. Credem că în acea vreme componenta de printare a operaţiunii era localizată într-o clădire securizată din complexul din Teheran al Monetăriei Naţionale Iraniene. Ei utilizau două prese gravate, funcţional identice cu cele folosite de propria noastră monetărie, cumpărate de la o companie elveţiană.

Când informaţia a ieşit la lumină, Guvernul US l-a contactat pe cel iranian prin canale neoficiale şi a cerut încetarea operaţiunii de contrafacere. I-am informat pe iranieni că privim problema ca fiind un act de război.

Iranienii au denunţat public alegaţia ca fiind, citez *„halucinaţii sălbatice ale extremei drepte americane”.* Acum, avem informaţia că întreaga operaţiune a fost consolidată în Liban. Asta permite atât Siriei, cât şi Iranului să nege orice responsabilitate.

Secretarul nostru de Stat a supus problema Supernote direct Preşedintelui sirian. Dar, cum ne şi aşteptam, el declară că nu ştie nimic despre aşa ceva. Nu am fost prea surprinşi, deoarece fratele Preşedintelui şi Serviciul de Informaţii al *Syrian Air Force* se ocupă cu traficul de opiu, heroină şi haşiş produs în Valea Bekaa şi utilizează aceşti bani falşi pentru aşi finanţa operaţiunile. Supernote ies din Liban pe rutele de trafic ale drogurilor.

Aceste contrafaceri, a continuat Stroh, nu sunt rezultatul unei acţiuni infracţionale limitate. Mai degrabă, pot fi considerate cel mai negru coşmar al nostru – producerea pe scară largă, printr-un efort industrial, de către guverne străine. Suntem convinşi că obiectivul pe termen lung al Siriei şi Iranului – producerea de Supernote – este un terorism economic, un atac direct asupra sistemului monetar al Statelor Unite.

Considerăm că obiectivele următoare, dar secundare, ale Siriei şi Iranului sunt:

— Compensarea reducerii ajutorului economic şi militar ce a urmat desfiinţării Uniunii Sovietice şi tratatului de la Varşovia;

— Compensarea decăderii economiilor naţionale ale Siriei şi Iranului;

— Asigurarea unei surse de finanţare a grupurilor teroriste islamice, aşa cum s-a demonstrat în Port Sudan – dar, considerăm că principalul obiectiv al celor două ţări – demonstrat prin uriaşul număr de Supernote din Republica Rusia şi din fostele republici sovietice – este obţinerea de tehnologie pentru producerea armelor nucleare, materiale nucleare şi, mai mult ca sigur, arme nucleare în sine. Într-o escaladă pe care o considerăm extrem de alarmantă, câţiva agenţi de informaţii nord-coreeni a încercat în Hong Kong să transfere jumătate de milion de Supernote.

În încăpere era o linişte adâncă, iar Murdock a simţit că venise timpul să pună o întrebare.

— Putem estima câte Supernote au fost produse?

— Probabil două miliarde pe an, a răspuns Stroh. Poate şi mai multe.

Dacă nici cu o asemenea sumă nu poţi cumpăra o armă nucleară… se gândi Murdock. Iar nord-coreenii şi iranienii erau recunoscuţi că depuneau eforturi mari să le facă ei înşişi.

Stroh a dat un *click* pe comanda proiectorului. Apăru imagine aeriană a unui oraş. După calitatea detaliilor, era clar că provine de la un satelit-spion KH-11 sau KH-12.

— Baalbek, Liban, spuse Stroh. Cu indicatorul-laser a marcat un punct pe ecran. Acesta este depozitul unde sunt produse acum Supernote. Se află drept în mijlocul oraşului. După cum ştiţi, *gentleman,* Baalbek este Cartierul General al Gărzii Republicane Iraniene prezentă în Liban. Estimăm un minimum de patru sute de gărzi-combatanţi gata de luptă şi probabil acelaşi număr de miliţii Hezbollah. Depozitul este păzit şi de elemente ale batalionului de commando din Divizia 14, *Syrian Army Special Forces.*

Stroh a făcut o pauză.

— Vrem ca *Lieutenant* Murdock şi plutonul său să se ducă acolo şi să distrugă depozitul.

Ca la comandă, toţi ochii din încăpere s-au fixat asupra lui Blake Murdock. În ceea ce-l priveşte, a avut viziunea că este rotit încet pe o frigare deasupra unui foc vesel. Cu un măr în gură.

7

Luni, 4 septembrie

Ora 1550
Baza Navală Amfibie
Coronado, California

Cu toţii părea că-l aşteaptă pe el să spună ceva, aşa încât Murdock a decis să ia taurul de coarne.

— Apreciez încrederea pe care o aveţi în Plutonul meu, spuse. Dar, cred că în primul rând trebuie să ştiu ce doriţi exact să fac eu.

— Corect, aprecie Stroh. Acest depozit trebuie să fie complet distrus. Presele, chimicalele, orice stocuri de hârtie şi bancnote tipărite se află acolo. Şi matriţele pentru Supernote. Acestea trebuie neapărat distruse.

— Atunci, mi se pare mie – spuse Murdock – că cea mai simplă metodă ar fi unul sau două avioane F-117 Stealth şi câteva bombe ghidate-laser.

— Aceasta a fost şi alegerea noastră iniţială, confirmă Stroh. Dar cu fiecare ţară din Orientul Apropiat angajată în prezent în tratative de pace, US nu poate declanşa un act de război cu Siria. Sirienii sunt perfect conştienţi de acest fapt, desigur, şi se folosesc de el de ani de zile. Tot de aceea trebuie să lovim acum, pentru că după ce vor semna un tratat de pace, vor fi practic de neatins. Şi

pentru toate aceste motive, indicaţiile pe care le-am primit referitor la această misiune cer ca să fie complet sub acoperire.

Murdock era obişnuit cu tipica ipocrizie guvernamentală. Când israelienii au pus informaţiile despre celula teroristă din Port Sudan în braţele CIA, Agenţia a avut probleme în a decide ce e de făcut.

Nu existau fotografii ale teroriştilor, doar descrieri fizice, iar dacă aceştia plecau din Sudan puteau să-şi schimbe identitatea şi mijloacele de transport de nenumărate ori, şi ar fi fost extrem de uşor pentru comunitatea de Informaţii să le piardă urma.

Soluţia era clară, dar problema o constituia Ordinul Executiv Nr. 12333, semnat de Preşedintele Ronald Reagan în 04 decembrie 1981. Acesta prevedea: *„Nicio persoană angajată de sau care acţionează în numele Guvernului US, nu poate participa direct, sau conspira, la organizarea de asasinate”.*

Ca un exemplu al clasicei naivităţi americane, ordinul executiv a fost de netrecut. Alternativa a fost că era mai bine să lansezi un atac aerian – care costa multe milioane de dolari – asupra Libiei, aruncând mii de tone de bombe şi ucigând poate sute de oameni nevinovaţi, decât să-i

zbori de pe umeri capul colonelului Khadaffi cu un glonte bine ţintit. Invazia din Panamá şi atacurile cu rachete Tomahawk de după Războiul din Golf asupra Iraqului au fost alte exemple ale consecinţelor acestui ordin.

Concluzia era că, conform bunului obicei birocratic, CIA a pasat problema *mai sus.* În acest caz Casei Albe. Încălcarea legilor se putea lăsa cu acuzaţii grave. Totuşi, pentru că bombele teroriştilor continuau să explodeze în Europa în acest an electoral pentru Guvernul american care putea face ceva ca să prevină situaţia, era ceva ce lovea drept în inima politicii.

Soluţia a fost tipic americană: consultă avocaţii. Aceştia au formulat o directivă cu un text întortocheat şi o redactare ambiguă, prin care se cerea lui Blake Murdock şi Plutonului 3, SEAL Team-7, să „încerce” să „captureze” teroriştii.

Înconjurat de ofiţeri CIA stânjeniţi care tot îi făceau cu ochiul şi-i dădeau coate ca să-i facă să înţeleagă ce se aştepta, de fapt, de la el, Murdock a dat dezgustat din cap şi a semnat cele cinci exemplare ale formularului prin care confirma că a luat la cunoştinţă, a înţeles ordinele şi-şi asumă întreaga responsabilitate pentru executarea lor.

Însă, mai târziu şi în particular, le-o va spune pe şleau

oamenilor săi: *„Mergem să ucidem nişte motherfuckers*". Şi exact asta vor face.

Care va să zică, deoarece nu puteau declanşa un război cu Siria, deşi chiar asta vor face, se vor război cu Siria, tot ce a putut răspunde Murdock a fost „Am *înţeles".*

Apoi a respirat adânc.

— Dar am impresia că această misiune pare a fi în afara parametrilor stabiliţi de NAWSPECWAR pentru operaţiunile SEAL.

Formulate pentru prima dată în timpul Războiului din Golf, criteriile pentru angajarea în luptă a SEAL s-au dovedit a fi foarte concrete.

1. O mare probabilitate pentru îndeplinirea cu succes a misiunii.

2. Operaţiunile să se desfăşoare în mediul maritim, sau la cel mult o zi, ca timp de patrulare, de ţărm.

3. Misiunile să nu necesite un efectiv mai mare de un pluton pentru îndeplinirea cu succes.

4. Operaţiuni de luptă care să asigure o mare probabilitate de supravieţuire a militarilor implicaţi.

Murdock s-a referit la criteriul numărul 2, deşi cel pe care îl avea cu adevărat în minte era numărul 4. Barosanii

ăştia păreau a pretinde plutonului SEAL să muşte ceva mai mult decât puteau înghiţi.

— Conform protocolului USSOCOM misiunea asta ar intra în parohia celor de la Delta Force[62], a spus Stroh. Totuşi, vrem să păstrăm un număr cât mai mic de oameni la curent cu operaţiunea. Voi sunteţi deja la curent cu detaliile, după operaţiunea din Port Sudan, iar ca s-o spun pe direct, după succesul ei, noi vă vrem tot pe voi să o faceţi şi pe asta. *Admiral* Raymond e de acord cu noi.

Dacă amiralul a spus „da”, Murdock a ştiut că subiectul este închis.

— Deocamdată nu mai am alte probleme de lămurit, a răspuns şi a părăsit încăperea. Încep planificările imediat. Am să lucrez iar cu tine şi cu Paul Kohler?

— Păi. N-am vrea să dăm rasol, a zâmbit Stroh.

Gene Berlinger, Directorul Operaţiunilor speciale din CIA, a intervenit pentru prima oară în această după-amiază.

— Am pregătit deja un plan operaţional pentru plutonul lui Murdock.

Probabil că flăcăii paramilitari din CIA au pus câteva

---

[62] Delta Force – Ist Special Forces Operational Detachment-Delta (Ist SFOD-D) – unitate de forţe speciale a US ARmy, din cadrul Joint Special Operations Command.

chestii la grămadă, se gândi Murdock. Unii dintre ei era foşti SEAL, dar chiar şi aşa, ei nu operau în stilul Plutonului 3.

— Voi fi bucuros să arunc o privire*, sir,* replică Murdock. Dar aş fi mai liniştit executându-mi propriul plan.

— Liniştea ta, *Lieutenant,* nu e de luat în consideraţie la executarea acestei misiuni.

Care va să zică, jocul a început. Murdock avea oarece experienţă cu genul acesta de lucruri. Ofiţerii de la nivelele de comandă ale Operaţiunilor Speciale, în general nişte tipi cazoni, care credeau că trebuie să stai la locul tău, în colţ, sugându-ţi degetul, în timp ce ei pun la punct un plan demn de Alexandru cel Mare. Apoi ţi-l vâră pe gât, te trimit să-l execuţi, iar la sfârşit dau vina pe tine pentru că planul a dat-o-n bară.

De-a lungul carierei sale, Blake Murdock a luat destule şuturi în cur datorită unor planuri inadecvate. Nu se temea de găozarii cu funcţii mari. Se temea niţel de un raport care i-ar fi putut încheia cariera, pentru că realmente îi plăcea să fie un SEAL. Dar era absolut terifiat de gândul că întreg Plutonul ar putea fi exterminat datorită unui plan tâmpit.

— Cu tot respectul*, sir,* spuse Murdock. Dacă eu sunt cel care mă duc în Liban, *eu* trebuie să execut planul *meu.* Nu planul unora care nu participă direct. Dacă asta nu vă convine, atunci căutaţi-vă pe altul.

— Pari a fi foarte refractar, spuse Berlinger. Poate chiar ar trebui să căutăm.

Pe Whitbread, cel din echipa de conducere a Acţiunilor sub Acoperire, un departament separat în CIA, scena părea să-l amuze.

Commander Masciarelli părea complet îngrozit. *Commodore* Harkins era impasibil, aşteptând să vadă în ce parte a terenului va cădea mingea. Dar *Admiral* Raymond avea o expresie a feţei ce se traducea prin „aşa te vreau”.

— Vreau ca el să fie precaut, mormăi *Admiral* Raymond. În special cu această misiune. Nu vreau pe unul care duce o gaşcă de SEAL de-ai mei la moarte în pas de defilare. *Lieutenant* Murdock are perfectă dreptate. A dovedit cu vârf şi îndesat că poate atât să planifice, cât şi să execute o misiune. Şi nici măcar nu o să se apropie de Liban, până nu-mi spune mie personal că poate duce la bun sfârşit treaba. Şi pentru că deja s-a hotărât că el este cel care trebuie să execute această misiune...

Amiralul făcu o pauză, apoi – pentru că nimeni nu l-a contrazis – a continuat:

— Înainte ca să se oftice careva, hai să-l lăsăm pe el să conceapă un plan şi apoi să ni-l aducă şi nouă la cunoştinţă.

Nimeni nu a obiectat, mai ales pentru că amiralul – şi implicit Murdock – şi-au asumat astfel întreaga responsabilitate pentru operaţiune. Toţi ceilalţi aveau spatele acoperit.

— Blake, a ordonat amiralul, treci la treabă. Don Stroh îţi va pune la dispoziţie orice ai nevoie pentru asta.

— *Aye, aye*[63]*, Sir,* spuse Murdock. Tot ce am nevoie momentan este permisiunea de al aduce pe adjunctul meu şi pe *chiefs* de pluton. Şi pe *Team Command Master Chief.*

— Asta nu se poate, spuse Berlinger.

— Fără a pune la socoteală activitatea de birou şi stagiul de pregătire la BUDIS, am aproape cinci ani de experienţă de luptă în cadrul Operaţiunilor Speciale, spuse Murdock. Cei doi *chief* ai mei au împreună un total de treizeci şi unu de ani. *Master Chief* are el singur cam

[63] Aye-aye – expresie tipică în Navy prin care se confirmă primirea unui ordin. Este mai mult decât un simplu reprezintă trei confirmări simultane: *Am auzit ordinul - L-am înţeles - Îl execut imediat.*

tot atât.

Aceasta era întotdeauna grija lui Murdock. *Chiefs* erau cei care făceau unităţile să funcţioneze cu adevărat, iar comparativ cu experienţa lor, ofiţerii erau doar o gaşcă de amatori. Şi totuşi, ofiţerii considerau că ei ştiu întotdeauna mai bine ce e de făcut.

Abia acum Whitbread, directorul Operaţiunilor sub Acoperire, a spus primul său cuvânt.

— Aprobat.

Şedinţa s-a terminat, iar amiralul l-a tras pe Murdock într-un colţ liniştit.

— Ce părere ai cu adevărat despre treaba asta, Blake? a întrebat.

Uneori, când vreun grad barosan te întreabă aşa ceva, vor de fapt să audă doar ceea ce le-ar place. Dar acum nu era vorba de o asemenea situaţie.

— Vă spun adevărul*, sir.* Nu prea îmi miroase a bine. Ştiu ce pot să fac. Pot să mă duc acolo şi să dobor pe cine trebuie, dacă cineva mi-i desemnează ca ţinte-obiectiv. S-ar putea să reuşesc să arunc în aer depozitul. Dar să şi garantez că va fi distrus tot ce se află în el, ştiţi că nu pot să o fac. În acest stadiu de pregătire nu ştiu nici măcar dacă voi putea să fac tot drumul până la obiectiv, să

execut atacul, şi să mă retrag.

— Înţeleg ce vrei să spui, a replicat amiralul, cu gândul, evident, la vremurile din Vietnam. Dacă ar fi vreo două avioane de luptă care să-ţi acopere retragerea din Baalbek, ar fi o treabă bună. Dar nu vei avea aşa ceva şi niciun alt fel de suport-acoperire.

— *Sir,* dacă se poate face, o voi face. Doar că nu ştiu dacă se poate face fără un F-117 sau fără un întreg batalion de Rangers[64].

— Blake, e ceva cu adevărat dificil, dar trebuie făcut. Pentru o mulţime de motive. Şi nu putem să avem un eşec. Fă-o aşa cum crezi tu că se poate, iar dacă cineva îşi umflă muşchii în faţa ta încercând să te forţeze să faci altfel, vreau să rămâi ferm pe poziţie şi să nu te mişti până nu obţii un telefon securizat ca să vorbeşti direct cu mine. Acesta este un ordin, ai înţeles?

Acum, Murdock chiar că se simţea gata să ucidă pentru omul din faţa sa.

— Yes, Sir!

---

[64] Rangers – unitate de elită a US Army; infanterie uşoară pentru desfăşurare rapidă.

8

Marţi, 5 septembrie
Ora 0800
Baza Navală Amfibie
Coronado, California

— Îmi pare rău, *sir,* dar asta pute, a izbucnit Razor Roselli. Adică chiar e un rahat. E nevoie ca tot plutonul să-şi împacheteze „jucăriile” şi să participe direct la operaţiune. Afurisitul de obiectiv se află în centrul oraşului chiar în mijlocul *Teritoriului Indian*[65] unde orice nenorocit are un AK[66] sau un RPG[67], şi toţi dorm iepureşte din cauza raidurilor israeliene care-i *umflă* pe şefii *Hezbollah*[68] când au ocazia. Acum, poate, doar poate, putem infiltra un Pluton în nenorocitu’ acela de oraş, prin punctele de verificare şi printre câinii de pază, până la

[65] Teritoriul Indian – în sensul de teritoriu periculos/sub controlul inamicului.

[66] AK-47 (ABTOMAT KaAaraHMKOBa oepa3^ 1947 roga) – Pistol-mitralieră Kalaşnikov model 1947.

[67] RPG-7 (Pnr-7) – lansator portativ de grenade reactive antitanc.

[68] Hezbollah (^J -ii Hizbu 'llah) – Miliţie islamistă şiită, clasificată ca organizaţie teroristă.

obiectiv. Dar despre cărăbănirea de acolo întregi şi în bună stare, n-am nici cea mai mică idee.

— Razor, ciocu' mic, a ordonat *Master Chief* MacKenzie. Parcă mă zgârii la urechi. Toţi au înţeles ce vrei să spui. Dar, pentru că suntem aici ca să vedem dacă putem face această treabă, hai să continuăm.

Spre deosebire de majoritatea ofiţerilor, care s-ar fi simţit mai degrabă ultragiaţi, lui Murdock îi plăcea ce auzea. Mulţi SEAL au murit în Vietnam, Grenada, Panama pentru că au fost atât de doritori să-şi îndeplinească misiunile încât au ignorat faptul că acestea erau imposibile, iar planurile greşit concepute. Şi lui aproape că i se întâmplase de vreo două ori, dar situaţia nu se va mai repeta. Era bucuros că *chiefs* de sub comanda sa gândeau la fel.

Murdock s-a felicitat în gând pentru că l-a inclus pe George MacKenzie în grupul de planificare. El, Mac, Roselli, Kos Kosciuszko şi Ed DeWitt se aflau într-o încăpere securizată, printre grămezi de hărţi, hârtii, dosare cu informaţii şi fotografii luate de satelit. Unele erau scoase de computer, cum ar fi listele de verificare pentru planificarea misiunii, şi SOCRATES (Special Operations Command Research, Analysis, and Threat

Evaluation System).

Din păcate, SOPARS II, un sistem computerizat care putea realiza automat procesul întreg de preplanificare prin combinarea hărţilor digitale, modelarea virtuală a terenului, planurile clădirilor, toate listele de verificare şi orice altceva ar mai fi fost nevoie, pe un singur desktop de PC, nu era disponibil datorită constrângerilor bugetare. Asta nu însemna că nu sunt bani, ci doar că toate serviciile preferau să facă pasul înapoi – economisind propriul buget – şi să lase USSOCOM să finanţeze asemenea proiecte; apoi se băgau în seamă şi culegeau beneficiile.

DeWitt a intervenit.

— Hai s-o facem ca la carte. Începând cu acţiunea către obiectiv, apoi invers de acolo, deci cum intrăm şi cum ieşim. De la general, la concret.

— *Mister* DeWitt are dreptate, a spus Kos Kosciuszko. Singura metodă prin care putem aborda problema este să rezolvăm fiecare aspect bucată cu bucată. Dacă planificarea este corectă, nu există niciun obiectiv care nu poate fi doborât.

Murdock se gândi că sunt pe calea cea bună. Fapt destul de surprinzător, cei din SEAL acordau mai puţină

atenţie planificării şi repetiţiilor decât ar fi trebuit. Vinovaţi erau de obicei ofiţerii, care considerau că odată ce au absolvit cursurile BUDIS, erau atât de mari, duri şi răi, încât era suficient să-şi pună doar centura cu pistoalele de cowboy şi ar fi doborât pe oricine numai uitându-se urât la el. Dar – precum îi spusese mai demult un bătrân *chief* tânărului şi agresivului Ensign[69] Murdock – Budweiser[70]-ul o fi arătând bine dar nu te face imun la gloanţe.

Iar când timpul presa şi era tentat să treacă cu vederea nişte mici detalii din planificare, Murdock îşi rememora perioada petrecută ca evaluator-junior în Marine Corps[71] Expeditionary Unit Special Operations Exercise. MEU executa o detaşare de şase luni în largul mării, iar plutonul SEAL făcea întotdeauna parte din *squadron[72]-ul* amfibiu.

Aşa cum se întâmpla uneori, acest pluton era condus

---

[69] Ensign – grad militar în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent aspirant/sub-locotenent.

[70] Budweiser – insigna SEAL.

[71] US Marine Corps – ramură a Forţelor Armate ale SUA; organizatoric aparţin de US Navy, dar sunt un fel de „republică separată”.

[72] Squadron – subunitate militară.

de doi locotenenţi. Exerciţiul consta într-o HBVSS[73], asupra unei nave comerciale ostile, ceva ce se făcea în fiecare zi de pe durata Războiului din Golf. Cei doi locotenenţi s-au prezentat la planificare fără *chief,* şi în faţa tuturor puşcaşilor marini au început să se certe precum nişte copii, că cine trebuie să care radioul SATCOM.

— Eu l-am dus ultima dată.

— Nu, nu l-ai dus tu, eu l-am cărat ultima dată.

Murdock a fost oripilat. Apoi Marines au intervenit întrebându-i pe SEAL cum vor ca să acţioneze elicopterul de atac Cobra[74].

Adică ce vreţi să spuneţi? au întrebat cei doi SEAL.

Eh, au explicat Marines, după ce SEAL vor coborî rapid pe punte, pe corzi, Cobrele trebuie să se rotească în jurul navei, sau să stea în zbor la punct fix deasupra provei şi să acopere cu tunul de 20 mm Puntea de Comandă? Aaa! veni răspunsul.

După ce au văzut cum stă treaba, Marines au continuat să-i întrebe pe SEAL ce au planificat să facă. Ne

---

[73] HBVSS – Helicopter Visit, Board, Search & Seizure – misiune heliopurtată cu scopul de identificare, abordaj, cercetare, capturare asupra unor nave maritime.

[74] Bell AH-1 Cobra – tip de elicopter de atac.

îndreptăm spre Puntea de Comandă, au răspunsul celor doi John Wayne. OK, a spus Marines, dar cum o să ajungeţi acolo? Ce scări veţi folosi? Şi dacă sunt blocate? Le luaţi cu asalt sau le ocoliţi? Toate erau chestiuni absolut elementare. *Ăăă...* au răspuns cei doi locotenenţi.

Murdock s-a simţit de tot rahatu. Era OK pentru SEAL să aibă reputaţie de *prima donna.* Chiar şi erau. Dar nu ca idioţi şi neprofesionişti. N-a uitat niciodată întâmplarea, iar după aceasta nu a mai plecat nicăieri, nu a mai făcut nimic, fără a consulta mai întâi pe *chief* sau pe *petty officer* aflat la comandă.

— OK, a spus DeWitt. Ce ziceţi de un atac de la distanţă cu vreo două mortiere? N-are niciodată sens să faci atâta drum până la obiectiv dacă poţi rămâne departe şi trage de la distanţă.

— Nu e destul de sigur, a replicat Roselli. Am putea avaria locul, dar n-am putea verifica cât de tare am făcut-o. Şi sub niciun motiv n-am putea repeta figura, dacă n-am făcut-o bine din prima.

Murdock măsura ceva cu o riglă pe harta Libanului.

— Am avea nevoie de un mortier de cel puţin 120 mm şi o grămadă de obuze, iar asta ar fi cam prea mult de cărat prin Valea Bekaa, noaptea.

— Câteva vehicule rapide de atac şi mortiere la remorcă? a revenit DeWitt.

— Pe o rază de zece kilometri în jurul Baalbek-ului nu există niciun teren suficient de înalt de unde să observăm şi ajustăm tirul asupra ţintei, a spus Murdock. Am putea folosi toate obuzele fără să lovim depozitul. Şi, cum a spus Razor, chiar dacă l-am lovi, nu putem şti ce avarii i-am produs.

— Trebuie să facem tot drumul până la obiectiv, a insistat Roselli. OK, ne strecurăm aproape. Acum, dacă nu ne-am compromis în timp ce ne apropiem, iar forţele de gardă stau cu capul între urechi şi reuşim cumva să pătrundem în depozit, n-o să avem prea mult timp pentru montarea încărcăturilor explozive. Iar dacă nu putem să le plantăm acolo unde trebuie, va trebui să ducem cu noi o cantitate mult mai mare de explozibil. Ceea ce înseamnă şi mai multe probleme.

— Vă daţi seama ce vrea să însemne asta, a spus DeWitt. O misiune raid de distrugere pentru un întreg batalion de Rangers.

— Am ridicat deja această problemă, a precizat Murdock. A ieşit din discuţie.

La acest moment Murdock a ordonat o pauză de masă,

ceea ce însemna pentru toţi să-şi pună tricou şi şort şi să încerce să se debaraseze de frustrări cu o oră şi jumătate de exerciţii fizice de forţă.

Când s-au întors în camera de planificare, Murdock îi spuse lui MacKenzie:

— OK, *Master Chief,* ai avut faţa asta fericită tot timpul şedinţei, şi nu pentru că l-ai fi pus pe Ed să execute nişte flotări suplimentare pentru că a lipsit la apel. Ce idee ai?

— Trebuie să executăm o pseudo-operaţiune, a răspuns MacKenzie.

— Adică? a întrebat Ed DeWitt.

— Adică ne vom echipa ca *băieţii răi* şi vom merge până la uşa din faţă. Aşa cum israelienii au mers cu o dublură a Mercedesului lui Idi Amin direct în terminalul de la Entebe. Aşa cum SEAL în Vietnam îşi echipau oamenii în misiuni cu „pijamale” negre, pălării împletite din paie şi AK 47, ca să se poată strecura printre vietnamezii inamici.

— Doamne! exclamă Kos Kosciuszko. Cred că are dreptate.

— Adică să ne îmbrăcăm precum commando-urile siriene? a întrebat DeWitt. Sau Hezbollah-ul?

— Niciuna, nici alta, a spus Murdock, realmente încălzit de idee. Nu te îmbraci ca cineva pe care ei ar vrea să-i oprească şi să converseze. Te îmbraci ca cineva care-i face să se scape-n pantaloni de frică şi cărora le fac semne să treacă fără control.

— Garda Prezidenţială Siriană, a spus Kos Kosciuszko.

— O limuzină lungă, a izbucnit DeWitt. Şi încă două vehicule pline cu soldaţi din Garda Prezidenţială. Jeep, land-rover, Zil sovietic, sau ce mai folosesc ei. Ceva ce putem duce acolo în zbor cu elicopterul.

— Ferestre fumurii la limo, a spus (p Kosciuszko. Steguleţe siriene pe aripi. Nu poţi vedea cine este înăuntru, dar trebuie să fie cineva cu care nu vrei să ai de-a face. Asta e treaba cea bună cu dictatorii.

Odată ce a trecut entuziasmul iniţial, Razor Roselli, veşnicul critic, a început să cântărească lucrurile.

— În acest mod, putem intra în oraş fără probleme, concluzionă el. Dar tot mai trebuie să setăm încărcăturile explozive şi să ne retragem. Iar problema cu echiparea în uniforme ca ale sirienilor şi apoi să ne batem cu sirienii este ca treaba cu germanii în timpul bătăliei de la Bulge din WW II. Ei s-au îmbrăcat ca americanii şi au creat destulă confuzie, dar au fost prinşi aproape toţi pentru că

de aproape au fost recunoscuţi.

Razor Roselli nu înceta să-l uimească pe Murdock.

— Sau ca forţele speciale nord-coreene echipate cu uniforme sud-coreene, care s-au strecurat prin zona demilitarizată, a continuat Roselli. Au fost prinşi imediat ce au deschis gura, pentru că orice coreean ştie care e diferenţa de vorbire dintre cei din nord şi cei din sud.

— Ceea ce înseamnă că uniformele ne pot duce până la depozit, dacă ne deplasăm noaptea.

Dar, chiar dacă CIA ne dă pe cineva care poate vorbi fluent araba siriană, nu vom fi „invitaţi” înăuntru fără o grămadă de împuşcături.

Asta i-a adus înapoi pe pământ. Apoi DeWitt a sugerat:

— Poate că dacă aducem cu noi ceva care să tragă tare şi să ne bage în depozit... cum ar fi un BRDM[75] rusesc. Blindajul va opri focul armelor uşoare şi are în dotare şi o „căţea” de 14, 5 mm. Putem trece ca un berbec prin dispozitivul lor de securitate.

— Sunt sigur că CIA poate să scoată la interval una sau două pentru noi, a spus MacKenzie, dând aprobator din cap spre DeWitt.

Razor Roselli a părăsit încăperea şi s-a întors cu un

[75] BRDM (Bronirovannaya Razvedyvatelnaya Dozornaya Mashina) – vehicul amfibiu blindat, de cercetare/patrulare.

exemplar din *Jane's Armor and Armament.* L-a răsfoit până a găsit *Russian BRDM* şi a spus sec.

— Nu poate fi încărcat în interiorul unui MH-53 Pave Low sau MH-47 Chinook.

Ar trebui ancorate sub helo, dar nu ştiu cine s-ar gândi la o penetrare de noapte, în zbor la joasă altitudine cu o încărcătură suspendată. Mai ales cu o asemenea apărare antiaeriană.

Toţi au mormăit, pentru că toţi ştiau că are dreptate. Murdock le-a dat o pauză şi toţi au ieşit să ia o cafea sau un suc... Cu excepţia lui DeWitt. A înhăţat cartea şi o răsfoia, oprindu-se la secţiunea *Echipament în Serviciu* aflată la sfârşit. La *Siria* şi *Vehicule de Recunoaştere,* erau BRDM1, BRDM2 şi Shorlands (IS). Ce dracu' era ultimul? Căută în index, apoi a dat paginile şi a pus un semn, când ceilalţi s-au întors în încăpere.

— Este o maşină blindată, le-a spus DeWitt. Britanică, fabricată de Short Brothers din Belfast. Practic, este un Land Rover blindat prevăzut cu o turelă cu mitralieră. Britanicii o folosesc în Irlanda de Nord, iar sirienii pentru securitatea internă.

Îi aruncă o privire triumfătoare lui Razor Roselli.

— Şi încape perfect într-un MH-47. Am verificat

dimensiunile.

— *Klumea,* Ed, spuse Murdock.

S-au auzit vociferări aprobatoare şi din partea celorlalţi. Cu excepţia unuia singur.

— OK, *sir,* e grozav, spuse Razor Roselli. Deci, putem ajunge la depozit şi putem pătrunde în el cu maşina blindată. Dar tot mai trebuie să plantăm încărcăturile explozive şi apoi să ne cărăm dracu' de-acolo!

Acum, aproape că striga.

— Fir ar mă-s a-l... faţă de azi dimineaţă, acum avem stabilite o grămadă de probleme, a strigat Kos Kosciuszko. La care unii dintre voi n-aţi dat nicio mână de ajutor.

Roselli s-a ridicat. Kosciuszko a acceptat provocarea şi s-a ridicat şi el din scaun.

— OK! a intervenit sec Murdock. Ajunge pentru astăzi. Toată gaşca, căraţi-vă acasă. Fac eu curăţenie aici.

Uneori, să fii ofiţer SEAL era ca şi cum ai fi fost un îmblânzitor de lei. Doar ca, să fii ofiţer SEAL era mai periculos decât să fii îmblânzitor de lei. Oamenii săi s-au ridicat şovăitori şi agitaţi.

— Căraţi-vă, a ordonat Murdock. Duceţi-vă acasă, liniştiţi-vă, şi veniţi mâine dimineaţa cu chef de muncă.

Acum, ciocu’ mic!

Razor Roselli păru că ar fi vrut să-i spună ceva lui Murdock, dar s-a întors şi i-a urmat pe ceilalţi.

Au plecat toţi, cu excepţia lui George MacKenzie. L-a ajutat pe Murdock să adune toate ciornele, le-a trecut prin aparatul de tocat hârtie, apoi le-a pus în sacul de gunoi destinat arderii. Toate celelalte materiale au fost puse într-o cutie ce va fi depozitată peste noapte în seiful destinat materialelor secrete.

— Boss, suntem în criză de timp, a spus Mackenzie.

— Razor nu mă scoate din sărite, a precizat Murdock. N-o fi plin de tact, dar trebuie să avem un avocat al diavolului. Dacă n-ar fi el, am fi eu sau tu.

— Nu din cauza lui Razor suntem la limită.

— Ştiu şi asta. E din cauză că se prefigurează un fel de misiune sinucigaşă, spuse Murdock.

Lovi cutia de pe masă.

— Dar asta este un mare rahat! Mda, ca o misiune de infiltrare directă şi raid asupra obiectivului, aşa cum o facem mereu, nu merge. Dar ce mama dracu’ – doar suntem specialişti în tactici de luptă neconvenţionale. E timpul să începem să gândim neconvenţional.

— Am să încerc, Boss, a spus MacKenzie rugător. Jur

că am să încerc.

Amândoi au început să râdă.

— Fac cinste cu o bere? a întrebat Murdock.

— Nu, replică Mackenzie. Cred că ar fi mai bine să fac eu cinstea.

9

Marţi, 5 septembrie
Ora 1815
Barul lui McP
Castle Park, California

Murdock şi MacKenzie au intrat la McP de pe bulevardul Orange, nu departe de intrarea principală în baza Coronado. Era un bar unde obişnuiau să vină cei din SEAL, deţinut de un fost sanitar, fost commando în timpul războiului din Vietnam. În spatele barmanului, la vedere, era afişat un anunţ: *„Dacă nu suportaţi aglomeraţia, nu veniţi aici marţi seara”.* În traducere, asta însemna că atunci se adunau cei din SEAL, iar dacă aveai vreo

problemă pentru că vedeai pe careva la un concurs de dat pe gât tării în loc să şi-o *tragă* cu vreo blondă, sau să mănânce un pahar de sticlă în faţa ta pentru a câştiga un pariu, atunci poate că era mai bine să fi stat acasă.

Murdock şi MacKenzie n-aveau asemenea slăbiciuni, pentru că văzuseră altele mult, mult mai rele în permisiile cu trupeţii. Şi, desigur, era doar o zi de marţi...

Prima bere s-a dus rapid pe gât.

— Am vorbit aseară la telefon cu Inge.

— Eh? a spus Mackenzie precaut.

Inge Schmidt a fost un agent special al BKA – FBI-ul german. S-au întâlnit cu ocazia unei operaţiuni în Europa, când au fost aproape să se ucidă unul pe altul, şi, desigur, ceva romantic s-a înfiripat între ei.

— Obişnuim să facem sex la telefon o dată pe săptămână, a spus Murdock. Acum vorbim o dată pe lună, dacă nu mă aflu pe undeva, cum ar fi în Sudan. Ce dracu', nu pot să-mi pun numele pe o listă ca să ajung ofiţer de legătură cu *Kampfschwimmers*[76] decât după acest tur. Aşa că... ce dracu' aş putea face?

— După cum ar spune Razor Roselli, oricând ai o

[76] Kampfschwimmers – unităţi germane de commando specializate mai ales în operaţiuni subacvatice; sunt singurele forţe speciale din Marina Militară germană.

permisie poţi lua un zbor MAC[77] ca să vă întâlniţi.

Murdock şi-a ciocnit halba cu a lui MacKenzie.

— O idee de milioane. Sigur, cred că Razor a avut mai multe neveste decât câţi veri am eu.

— Iar tu ai o grămadă de veri.

Murdock a schimbat subiectul.

— Ai avut ceva treabă prin Liban, nu-i aşa?

— Beirut, când eram *Second* Qass[78] cu Team-4. Dar asta a fost înainte de atentatul cu camionul-bombă. Ce nenorocire a fost atunci! Iar acum ne întoarcem la sirieni, iranieni şi Hezbollah, exact aceeaşi gloată care a comis atentatul.

Chiar în timp ce asculta, Murdock păru să se afle în altă parte. Dar acum, concentrarea sa era înspăimântătoare.

— Stai niţel, Mac, ce spuneai?

— Dom'le, eu chiar credeam că oamenii au să mă asculte după ce am fost avansat *master chief.*

— Lasă asta, spuse Murdock rapid, părând că vrea să sară peste masă. Camionbombă, Mac. Vorbeai despre un

---

[77] MAC – Air Mobility Command – personalul militar are dreptul (nu şi obligaţia) să fie transportat la bordul avioanelor militare.

[78] Second Class – Petty Officer 2nd Class – grad militar în US Navy (cod NATO OR-5); echivalent *sergent.*

camion-bombă!

— Deci, mă ascultai, totuşi.

Murdock a sărit în picioare şi a aruncat câteva monede pe masă.

— Ospătar, adu-i eroului ăsta american încă o bere. Te-aş săruta Mac, dar cred că soţia ta consideră şi aşa că petrecem prea mult timp împreună.

— Despre ce dracu' vorbeşti? a întrebat Mackenzie. Şi unde naiba pleci? Vin cu tine.

— Nu, ne revedem dimineaţă.

Murdock a ieşit afară, iar chelneriţa a pus încă o bere în faţa foarte derutatului George MacKenzie.

— Ce s-a întâmplat cu frumosul tău prieten? MacKenzie o privi.

— I-a spus careva că eşti măritată. A fost atât de dezamăgit, încât s-a ridicat şi a plecat.

Ea făcu un balon din guma de mestecat.

— Şi care nenorocit slobod de gură i-a spus?

10

Miercuri, 6 septembrie
Ora 0730
Baza Navală Amfibie
Coronado, California

Blake Murdock îi aştepta atunci când toţi ceilalţi au sosit în sala de planificare a misiunii. Era proaspăt bărbierit, duşat, dar, după cantitatea de pahare pentru cafea din coşul de gunoi, stătuse acolo toată noaptea.

— *Hey, sir,* spuse Razor Roselli, nu ştiţi că cei din SEAL trebuie să doarmă zece ore pe noapte?

Era gluma uzuală din perioada BUDIS, şi metoda lui Razor de a-şi cere scuze pentru atitudinea din ziua precedentă. Cât dura săptămâna de Iad, cursanţii SEAL abia dacă adunau patru ore de somn în cinci zile.

Dar Murdock era într-o dispoziţie teribil de serioasă.

— Toată lumea să stea jos. Vreau să vă supun atenţiei ceva.

SEAL au început să-şi arunce priviri scurte unul altuia. O hartă a Libanului era desfăşurată pe masă, împreună cu un set de fotografii luate de satelit.

— Zburăm în Liban cu patru MH-47E Chinook, a spus

Murdock. Două maşini blindate Shorland, două limuzini blindate Mercedes; câte un vehicul în fiecare helo. Zburăm la firul ierbii, peste lanţul muntos central. Helo-urile ne *basculează* lângă şoseaua de la sud de Baalbek, aşa că, atunci când vom continua infiltrarea la obiectiv, va părea că venim de la Damasc. Vom fi echipaţi cu uniforme siriene şi vom trece prin punctele de control ca şi cum am fi nişte baştani, cu toate luminile aprinse.

Murdock arătă spre o fotografie prelucrată pe computer, a depozitului din Baalbek.

— Intrarea în depozit este împrejmuită cu parapeţi din saci de nisip şi păzită de gărzi. La fel şi zona de încărcare. Dar drumul trece chiar pe lângă latura lungă a depozitului. Venim pe acest drum, iar cele două vehicule blindate fac brusc la dreapta, trec prin gardul de sârmă împletită, apoi direct prin peretele de lemn al depozitului. Maşinile blindate sunt încărcate cu cât explozibil poate încăpea în ele. După calculele mele, cam 340 kg în fiecare, poate chiar mai mult.

George MacKenzie a început să zâmbească.

— Imediat ce trec prin perete, a spus Murdock, băieţii din maşinile blindate lansează fumigenele şi amorsează încărcăturile explozive. Apoi o şterg afară prin găurile din

pereţi şi gard. Limuzinele asigură acoperirea cu foc şi lansează propriile fumigene.

— Toată lumea sare în limo şi pedala... blană. O ştergem din oraş în viteză maximă. Dacă vă uitaţi la traseul pe care l-am marcat, trebuie să trecem prin două puncte de control, după informaţiile pe care le avem în acest moment. Limo vor avea în continuare steagul sirian şi sirenele în funcţiune. Toţi se vor gândi bine înainte să tragă în noi. Pe drumul de ieşire din oraş o să aruncăm pe jos ţepuşe pentru cauciucuri şi mine anti-urmărire.

Când vom fi părăsit oraşul, helos vor fi deja în zbor, spre noi. Două MH-60K Blackhawk, unul principal, celălalt de rezervă, pentru că nu vom mai lua şi limuzinele cu noi. O să le aranjăm să explodeze când plecăm.

Dacă stăm la obiectiv mai mult de treizeci de secunde, din clipa când maşinile blindate trec prin gard şi momentul când limuzinele o iau din loc, suntem terminaţi.

Murdock a rămas în aşteptare, dar liniştea se menţinea în încăpere. Apoi Ed DeWitt a şuierat printre dinţi. Zâmbetul lui George MacKenzie a devenit şi mai larg. Kos Kosciuszko dădea din cap mulţumit.

Toţi ochii s-au întors spre Razor Roselli.

Acesta se gândi o vreme, apoi a spus:

— Treaba asta ar putea merge. Ştii, *Boss,* ar putea merge la sigur.

Murdock stătea nemişcat.

— Abia am început să planificăm treaba asta, spuse îndârjit. Vom sta aici şi vom finisa fiecare mişcare pe care o vom face în fiecare clipă cât ne vom afla în Liban. Apoi vom simula absolut tot ce ar putea merge prost, de la o pană de cauciuc până la hemoroizii care-i fac zile fripte lui Razor. Şi ne vom imagina ce avem de făcut în fiecare situaţie. Şi doar când vom avea planul bine închegat şi lustruit ca un diamant îl vom prezenta barosanilor.

11

Luni, 18 septembrie
Ora 0925
Baza navală Amfibie
Coronado, California

— Îmi place! a exclamat *Admiral* Raymond. Era şi timpul ca vreun grup de tineri dintre foştii mei elevi să

arunce vechiul Manual de Commando şi să conceapă nişte tactici noi de luptă.

Ridică o sprânceană spre Murdock.

— Îţi place să fii pregătit pentru ceea ce ar putea merge rău, nu-i aşa *Lieutenant?*

— Întotdeauna ceva nu merge cum trebuie.

— Ai perfectă dreptate.

La această întâlnire participa doar amiralul şi CIA. Serviciul Secret, *Commodore,* şi *Commander* Masciarelli nu au fost invitaţi. MacKenzie, DeWitt, Roselli şi Kosciuszko veniseră ca să-l ajute pe Murdock să susţină informarea. A durat ceva mai puţin de o oră. Murdock văzuse informări care durau ore întregi, dar asta era ceva ridicol. Cei ce susţineau informările adăugau tone de fleacuri irelevante doar ca să se dea mari în faţa baştanilor. Oricum, creierul uman nu putea absorbi o asemenea cantitate de informaţii.

Acum, amiralul se întoarse către omul de la CIA.

— Acest plan are aprobarea mea totală – fără nicio modificare. Poţi să-i dai *lieutenant-ului* ceea ce are nevoie?

— Nu văd nicio problemă, a spus Don Stroh.

— Ei bine, eu văd una, a intervenit Berlinger. Îşi dă

seama careva dintre voi cât de costisitor este acest plan comparativ cu cel original, al nostru?

— Nu prea costisitor comparativ cu cele două miliarde de bancnote contrafăcute pe an, a observat amiralul. De altfel, acest plan va funcţiona.

— Cu preţul a două maşini blindate şi a două limuzine, spuse Berlinger. Fără a mai aminti de elicoptere.

— Scuzaţi-*mă, sir,* a intervenit Murdock. Dar, dacă vă aduceţi aminte, eu am spus că avem nevoie de patru maşini blindate. Două rezervate pentru misiune. Şi două pentru antrenamente, dintre care una va fi *backup* pentru misiune, iar cealaltă o vom folosi la testele de explozii. Şi, desigur, trei limuzine. Una fiind ca *backup* pentru misiune.

— Şi ce vrea să fie tot acest nonsens cu *backup*-ul? a întrebat Berlinger.

— În cazul în care vreun vehicul cedează*, sir.* N-am vrea să amânăm misiunea până comandăm o maşină nouă la fabrică, nu-i aşa?

Berlinger tot nu a tăcut.

— Îţi dai seama că vei folosi destul explozibil ca să razi un cartier întreg?

— *Da, sir.* Va face o treabă realmente bună în depozit.

— Şi nu-ţi faci griji în legătură cu victimele dintre civili?

Murdock îl auzea în spate pe Roselli cum mârâie.

— Găozarul ăsta chiar e de la CIA sau de la Peace Corps[79]?

Îl făcu să tacă cu o lovitură scurtă la gleznă.

— Hai să depăşim momentul, a intervenit Whitbread. Noi, ăştialalţi n-o să pretindem că ne dă pe spate grija pentru victimele dintre sirieni, Hezbollah, sau bunii cetăţeni din Baalbek. Eu, de exemplu, îmi aduc aminte că la Baalbek a fost torturat şi ucis William Buckley, şeful biroului nostru din Beirut, şi un bun prieten. *Lieutenant* Murdock, sunt gata să-mi dau aprobarea pentru planul dumitale. Diseară îl voi prezenta Directorului şi… autorităţii naţionale competente.

Murdock spera că-i va place şi Preşedintelui.

— Don Stroh vă va contacta când va fi luată o decizie, a spus Whitbread. Gentleman, aţi făcut o treabă a-ntâia, vă urez să aveţi o zi bună.

A fost o formulă foarte potrivită de a suspenda

[79] Peace Corps – program de voluntariat sub egida Guvernului SUA. Asigură asistenţă tehnică, ajutând oamenii din lumea largă să cunoască cultura americană, iar pe americani să se familiarizeze cu cultura altor popoare.

întâlnirea. Stroh se apropie să vorbească cu Murdock, iar amiralul se alătură celor din SEAL înainte ca aceştia să părăsească încăperea.

— Bună informare, Blake, a spus Stroh. Îmi place planul. Berlinger s-a băgat în seamă pentru că al tău este cu ani lumină înaintea celui conceput de băieţii lui. Şi să ştii că, a adăugat încet, computerul i-a acordat planului său doar 50% şanse de reuşită. Al tău are cam 80%.

— Grozav, a spus Murdock fără entuziasm.

— Ăă, mai vreau să-ţi spun ceva. Femeia din vila din Port Sudan? Am aflat că francezii voiau să vorbească cu ea despre atentatele cu bombe din Paris de la începutul acestui an. Ei consideră că două dintre acestea au fost executate chiar de ea, personal. Femeia cu copilul, îţi aduci aminte? Îţi vine greu să crezi că a construit bombe care au aruncat în aer oameni nevinovaţi, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Deci, dacă cineva este blamat în legătură cu faptul că o femeie a fost printre obiectivele misiunii, poţi să-i aduci la cunoştinţă că nu a făcut nicio greşeală.

— Până acum, după ştiinţa mea, nimeni nu a fost blamat.

— ... În fine. Colegii noştri din *Direction générale de la*

Sécurité extérieure ne-au spus, în numele Guvernului francez, că sunt foarte mulţumiţi că nu vor mai avea de a face cu ea niciodată. Ar merita chiar să acorde şi o medalie, doar că nu o vor face niciodată, nu-i aşa?

— Aşa este.

— OK, mă întorc a Langley şi încep să mă ocup de lista ta de cumpărături. Nu-ţi face griji în legătură cu aprobarea celor mari, e ca şi dată. Ne vedem în Niland, bine?

— OK.

Murdock s-a îndreptat către grupul de SEAL din jurul amiralului, dar George MacKenzie se dăduse deja deoparte pentru a-i ţine calea.

Mac a privit în jur ca să se asigure că nu ascultă nimeni, apoi a spus:

— Încă nu mi-ai spus dacă mă iei şi pe mine.

— Vrei să vii? a întrebat Murdock cu un aer inocent.

— Cum dracu', sigur că da, a spus Mackenzie. La câte operaţiuni crezi că mai pot participa până la pensionare?

— Ştii că te-aş lua oricând, Mac. E OK dacă ţi se fâlfâie de Razor.

— Despre ce dracu' vorbeşti? Ce amestec are Razor cu participarea mea?

— Toţi băieţii vor fi cu ochii pe tine şi te vor asculta. Chiar e OK dacă nu dai doi bani pe credibilitatea lui Razor.

MacKenzie a fost luat prin surprindere. Apoi a oftat.

— Mda, ai dreptate. Voiam atât de mult să particip la operaţie, încât nu m-am gândit la pluton.

— Deci, nu mai vii cu noi?

— Mai bine aţi avea grijă*, sir.* Daţi dovadă de prea multă înţelegere şi băieţii n-au să vă mai lase să fiţi un *ofiţer.*

— Îmi asum acest risc. Ai să vii la Niland ca să ne ajuţi cu antrenamentele?

— Nu, a spus MacKenzie fără nicio tragere de inimă. Razor şi Kos se pot descurca. Eu trebuie să mă întorc la slujba mea… dar este un lucru pe care vreau să-l adăugaţi planului.

— Care anume, Mac?

— Vreau ca fiecare om care participă la misiune să ia şi câte o carabină semiautomată cu lunetă. Aş fi spus să fie (EErpii M-21, dar trebuie să folosiţi arme neidentificabile şi nu de producţie US. Germana MSG-90 de calibru 50 ar fi perfectă. Împachetaţi-le împreună cu câte 150 de cartuşe, toate în încărcătoare, şi pitiţi-le în

maşinile blindate.

— OK, Mac. Crezi că vom avea nevoie de ele?

— Nu, dar gândul acesta m-a ţinut treaz noaptea trecută. Dacă daţi de dracu' şi sunteţi blocaţi pe colinele alea, v-ar fi de folos.

— Ca şi făcut, Mac. Ştii, chiar nu ne-am fi putut descurca fără tine.

— Ştiţi ceva*, sir?* Lăsaţi-o baltă!

Murdock a izbucnit în râs şi l-a luat pe MacKenzie de după umeri, îndreptându-se spre amiral.

— I-am întrebat pe băieţii tăi cum stau cu morcovul şi mi-au zis că bine, i-a spus amiralul lui Murdock. O gaşcă de mincinoşi afurisiţi.

Toţi SEAL au râs politicoşi. Tot ceea ce spun amiralii este, în mod automat, hazos.

— Dar tu, George? a întrebat amiralul.

— Toţi sunt gata pentru misiune, *sir,* a replicat MacKenzie.

— Dacă George MacKenzie v-a dat „liber", a hotărât amiralul, înseamnă că sunteţi pregătiţi.

— E un adevărat profesionist, *sir,* a spus Murdock.

— Vă urez vânătoare bună, spuse amiralul. Acum luaţi-o din loc şi lăsaţi-mă să vorbesc cu *lieutenant.*

După ce ceilalţi s-au îndepărtat, amiralul a spus:

— Nu-ţi face griji în legătură cu Berlinger, Blake. E doar politică. Dacă misiunea se desfăşoară ca pe roate, nimeni nu-şi va mai aminti ce a spus. Dar dacă nu, s-a pregătit de pe acum pentru Comitetele de anchetă ale Congresului. Va spune că a avut rezerve serioase în legătură cu misiunea şi că a fost preocupat de inocenţii *băieţi răi* care ar fi putut fi răniţi. Regret, fiule, dar aşa se joacă la nivelele înalte.

Evident că amiralul nu ştia, aşa că nici Murdock nu i-a spus, că avea o îndelungată educaţie şi de primă mână în ceea ce priveşte politica, făcută de onorabilul Charles Murdock, *Congressman* de Virginia. Blake a dus pe umerii săi această povară ani de zile. *Congressman-ul* planificase colegiul Harvard, facultatea de Drept de la Harvard şi cariera politică pentru fiul său. A acceptat compromisul cu Academia Navală de la Annapolis, deoarece un scurt intermezzo militar era chiar binevenit atunci când voiai să ajungi într-un birou, mai ales o slujbuliţă frumoasă şi sigură în cadrul personalului de la Pentagon. Dar Blake Murdock se sucise cu 1800, în direcţie opusă şi a devenit un SEAL. Şi intenţiona să rămână un SEAL. El şi cu tatăl său n-au mai vorbit prea mult unul cu altul.

— Înţeleg, *sir,* i-a spus amiralului.

— Să ţii minte ce-ţi spun acum. Dacă ai vreo problemă, vreau să-ţi aud vocea la telefon.

— Aye aye, sir.

Din punctul de vedere al lui Blake Murdock, amiralul era tatăl său, iar cei din SEAL îi erau fraţi. Nu avea nevoie de altă familie.

12

Luni, 18 septembrie
Ora 0400
Baza Navală Amfibie
Coronado, California

Murdock şi-ar fi dorit ca îmbarcarea unui pluton SEAL să fi fost la fel de simplă precum urcarea a şaisprezece flăcăi în bena unui camion, dar n-a fost. Doar echipamentul lor a umplut câţiva paleţi din avion.

Aprobarea de la CIA a venit în marţea precedentă, iar Murdock a dat imediat liber întregului pluton pentru tot

restul săptămânii şi weekend. Chiar dacă majoritatea habar nu aveau despre misiunea ce urma a fi executată, asemenea pomană i-a convins că se coace ceva important. Nu prea erau obişnuiţi cu recompense şi întotdeauna trebuiau să „plătească” pentru ele.

Murdock le-a acordat-o pentru că urmau să intre în regim de izolare până la sfârşitul misiunii, iar cei căsătoriţi se cuvenea să-şi petreacă ceva timp cu familiile. Iar SEAL necăsătoriţi, ăăă... Chief s-au aranjat să se mute la Niland în cursul nopţii, discret. Apoi n-au mai reuşit să facă transportul duminică noaptea, aşa că au trebuit să aştepte orele mici ale dimineţii. Cei căsătoriţi au venit cu nişte feţe hotărâte, gata de acţiune.

Murdock nu reuşea să înţeleagă cum puteau să-i spună persoanei iubite: „Dragă, trebuie să plec. Nu ştiu când am să mă întorc, iar tu nu ai să ai veşti de la mine. Dacă se întâmplă ceva, va veni cineva să te anunţe, dar nu suna la birou pentru că cel de serviciu s-ar putea să nu ştie nimic despre operaţiune, sau chiar nici să nu ştie că sunt plecat”.

Trebuia să fie o femeie dată dracului care să suporte aşa ceva, de aceea rata divorţurilor din SEAL era atât de ridicată.

Murdock se afla în birou, terminând evaluările oamenilor din Pluton. Scriptologia nu putea fi ignorată. Oricum, ofiţerii care se fâţâiau aiurea şi-şi băgau nasul peste tot nu făceau decât să rasolească o îmbarcare. Razor va veni când totul va fi gata, iar atunci Murdock se va duce să dea o mână de ajutor băieţilor la încărcarea echipamentului în camioane.

Razor Roselli a năvălit în birou, dar nu pentru a-i spune lui Murdock că Plutonul este pregătit.

— Boss, îl anunţă, avem o mică problemă.

— Care?

— Jaybird nu a apărut încă.

— Eşti sigur? a întrebat Murdock. Belea mare, mda, totuşi eu nu mi-l pot imagina pe Jaybird Sterling ratând o îmbarcare.

— Tot ce ştiu, este că nu se află aici.

— Dar Doc?

— Este prezent, dar nu ştie unde e Jaybird.

Acum Murdock era chiar îngrijorat. Pentru ca Jaybird să rateze vreo acţiune trebuia să fie în închisoare, în spital, sau mort. *Shit!*

— OK, începe să dai nişte telefoane. Verifică la arest şi la spitalul bazei, apoi închisoarea şi spitalele din oraş.

— OK, Boss.

Pe când ieşea pe uşă, Razor mormăia: „E un om mort. Dacă nu e mort acum, va fi”.

Au trecut cam cincisprezece minute şi Razor a năvălit din nou.

— Dacă puteţi crede aşa ceva, Jaybird tocmai a telefonat. Se află într-un bloc de apartamente din centrul cartierului italian şi are nevoie de un mijloc de transport.

Zâmbetul lui Roselli era terifiant.

— Am să mă ocup personal!

Murdock se gândi că Razor nu e tocmai în cea mai bună formă de nervi ca să se ducă singur, nesupravegheat.

— Luăm maşina mea.

Pe parcursul drumului către centru, Razor păru preocupat, mormăind într-una: „E *mort, aa, e mort*”, ca pe o mantra.

Murdock s-a săturat.

— Uite care-i treaba, spuse. Preferi să ai o durere-n cur, dar care poate fi tratată, sau un plod alintat care nu-şi găseşte locul în luptă?

Dinspre Razor Roselli era doar o tăcere sufocată.

— Ce-mi place când am dreptate, a chicotit Murdock.

Era un bloc de apartamente de lux. Pe când au intrat în parcare, Murdock şi-a dus *pick-up-ul* în faţa intrării în hol.

Din cine ştie ce motiv, doar de el ştiut, Razor Roselli şi-a ridicat privirea. Apoi a privit în sus încă o dată.

— Aşteaptă un minut, *Boss.* Trage pe laterala blocului.

— De ce?

— Parchează acolo, a spus Razor, arătând către un spaţiu liber.

Murdock s-a conformat, a oprit motorul, apoi s-a uitat în direcţia degetului lui Razor care arăta undeva în sus.

— Cam ce ar trebui să văd? a întrebat Murdock. Apoi: Doamne!

Un om cobora în escaladă liberă, din balcon în balcon, pe faţada clădirii. Murdock a dat jos fereastra portierei şi a ieşit pe jumătate afară din maşină, ca să vadă mai bine.

— Ştii, nemernicul ori poartă un costum roz mulat, ori e-n curu' gol.

— E Jaybird, nu-i aşa? a întrebat Razor cu voce slabă.

Murdock a alunecat înapoi în maşină.

— Îhî, asta-i sigur.

— Asta-i bine, a spus Razor cu evidentă uşurare. Gândul că ar mai exista altul ca Jaybird, care să bântuie

pe planeta asta, m-a înfiorat al dracului... din anumite motive.

Murdock a privit din nou afară, prin geam.

— Bună tehnică de căţărare, a spus pe un ton conversaţional.

Razor şi-a scos şi el capul prin geamul din partea sa, dar a regretat imediat.

— Nu pot să cred, a suspinat. E gol puşcă.

— De fapt, a spus Murdock, asta ajută la căţărare. Ştii că trebuie să te ţii la oarece distanţă de peretele de stâncă. Dacă nu ai niciun fel de haine, te depărtezi automat, deci „arma” din dotare nu se va zgâria de perete. Totuşi, n-aş vrea să fiu vreun locatar care stă în balcon, acum.

— Eu chiar mă aflu, acum, aici? a întrebat Razor Roselli adresându-se cerului. De ce nu e doar un coşmar? Ce-am făcut ca să merit aşa ceva?

— Dar ce n-ai făcut? a întrebat Murdock retoric.

Jaybird a sărit în balconul de la etajul unu, apoi peste balustradă şi şi-a încheiat cascadoria alunecând pe un burlan de apă. Când a atins pământul a luat în mână ceva ce ţinuse în gură tot timpul. Murdock a dat o goarnă cu claxonul şi a semnalizat cu farurile.

Jaybird a sprintat către maşină şi a încercat să deschidă portiera, dar Razor o ţinea blocată.

Sterling a ciocănit în geam, zâmbind larg.

— Hey, *Chief,* mă laşi să intru?

— Lasă-l să urce până nu începe să plângă, a spus Murdock. Aş vrea să ne cărăm naibii de aici înainte ca să vină poliţia.

— Doar dacă îmi ordonaţi, *sir,* a spus Razor, în timp ce Jaybird aştepta răbdător afară.

— Consideră că e un ordin, a oftat Murdock.

Razor a deblocat portiera şi i-a făcut loc. Jaybird s-a urcat şi s-a aşezat lângă el[80].

— ‚Nă dimineaţa, *sir,* a salutat Jaybird politicos. ‚Nă dimineaţa, *Chief.* Îmi pare rău că v-am făcut să veniţi până aici.

Razor a început dur.

— Ascultă, băi.

— Vă rog să mă scuzaţi, *sir,* l-a întrerupt Jaybird. N-aveţi cumva vreo pătură sau ceva?

— Nu, i-a răspuns Murdock.

— Păcat, a răspuns Jaybird, punând delicat picior peste picior. Razor Roselli vorbea neinteligibil cu el

[80] Maşina este o camionetă (tip pick-up), deci cu o singură banchetă în cabină.

însuşi.

— Eşti gata să ajungi în mijlocul străzii în curul gol, i-a spus Murdock, dacă nu-mi dai imediat o explicaţie.

— Păi, sir. Aseară eram în bar, când am întâlnit-o pe fata aceasta.

— Ca să vezi, mormăi Razor.

— Era una la un milion, a raportat Jaybird. Şedeam şi eu la o bere, când fata asta a venit direct la mine. Şatenă, ochi albaştri, ţâţe cât nişte... Făcu o pantomimă ca să le dea o idee generală asupra dimensiunilor. Înainte de a putea spune eu ceva, sau măcar să-i fi oferit ceva de băut, a spus: *„Te urmăresc de ceva timp. Cred că ar fi bine să vii acasă la mine”.*

— Mda, i-auzi, făcu Razor Roselli.

— Nu te grăbi, *Chief,* a intervenit Murdock. Ia uită-te cum e îmbrăcat flăcăul nostru, şi judecă singur cum se potriveşte povestea.

— Ăă... dacă o luăm aşa... a mormăit Razor.

— Jur că e adevărat, *Chief.* Eram acolo cu amicul meu Hanson, din *Team-1.* A fost de faţă şi nici lui nu i-a venit să creadă.

— Şi tu ce-ai făcut?

— M-am dus acasă la ea, a replicat Jaybird, parcă

nevenindu-i să creadă că i se pune asemenea întrebare. Venisem la bar cu maşina lui Hanson, dar ea a spus că mă va aduce ea înapoi la bază.

— Jaybird, spuse Razor plictisit, era o drogată.

— O gagică obsedată de cei din SEAL, a precizat Murdock. Dusă cu pluta.

— Oricum – a continuat Jaybird nerăbdător să se întoarcă la povestea sa – ne-am dus în apartamentul ei. Şi pe tot drumul mi-a spus tot ce vrea să facă. Practic mi-a scos hainele de pe mine în lift. Socotesc că e genul de noapte unică de care îţi aminteşti când ai optzeci de ani şi încă ţi se mai scoală când te gândeşti la ea, iar dacă făceam tot ceea ce voia dânsa, fotografia mea ar fi ajuns într-un fel de Galerie de Onoare, iar eu aş fi primit o plachetă care să comemoreze evenimentul. Iar dacă aş fi murit, numărul meu de „joc” ar fi fost retras.

— Mai bine zi mai departe, i-o tăie Razor.

— OK, a spus Jaybird, am ajuns în apartament, apoi în dormitor. Ar fi trebuit să vedeţi ce tablou avea deasupra patului; Nici nu ştiu de unde ai putea cumpăra aşa ceva. Oricum, nu mai eram în haine şi o aveam atât de tare că puteam tăia sticla.

— Şi în acel moment, a spus Razor, ea ţi-a spus că are

nevoie de o sută de dolari ca să-i plătească maică-sii factura medicală.

— Eu n-am plătit niciodată pentru sex, *Chief,* a protestat Jaybird.

Roselli îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Eh, nu cu bani, a precizat Jaybird, rânjind. Doar cu mici părticele din inima mea.

— De aia îl sapă gagicile, i-a spus Roselli lui Murdock. E profund.

— Pot să aflu, totuşi, povestea asta stupidă? a întrebat Murdock.

— Cum spuneam. Eram goi, în dormitor. Când cineva a început să bată în uşă.

— A-ha, făcu Razor pe un ton glumeţ-insinuant.

— Eu am rămas în dormitor, ea s-a dus să răspundă. Era soţul ei.

— De care a neglijat să menţioneze până atunci, a adăugat Murdock.

— Probabil a uitat, interveni Razor. E cea mai veche şmecherie de manual. Tu stăteai acolo gol, el avea un pistol, şi ţi-a golit portofelul înainte de a pleca.

— Ba n-a fost aşa, a sărit Jaybird. Aveam acolo un telefon, aşa că am apelat baza.

— Bună prezenţă de spirit, a admis Murdock.

— Apoi am ieşit pe fereastră, a continuat Jaybird. Şi am încălecat balconul. Şi în timp ce coboram, mă tot gândeam la ce-mi spusese ea. Abia după ce am coborât două etaje n-am mai avut-o sculată.

— Mulţumesc că ne-ai spus-o şi nouă, a spus Murdock. Şi tot alpinismul acesta l-ai făcut fără haine?

— Au rămas în living.

— Acum te afli în maşină la *lieutenant* cu portofelul şi pager-ul, spuse Razor suspicios. Dar hainele tale au rămas în living?

— Nu sunt chiar atât de fraier, *Chief.* Oi fi putând fi eu separat de haine, dar nu de portofel şi chei. Le-am ţinut în dinţi când am ieşit pe balcon.

— Nici nu vreau să ştiu cum ai ajuns cu ele în dormitor, mormăi Murdock.

Jaybird a deschis gura.

— Ţi-am spus că nu vreau să ştiu.

— Da, sir.

— Jaybird, a întrebat Murdock cu blândeţe, îţi aminteşti cum te-ai ales cu porecla ta?

— Ăă, *da, sir.*

— Spune-mi, a ordonat Murdock.

— Păi… fata aceea şi cu mine.

— Sună cunoscut, nu-i aşa?

— Noi eram în apă, iar oamenii aceia au venit pe plajă şi s-au oprit chiar lângă locul unde ne lăsasem hainele. Aşa că a trebuit să înotăm în lungul ţărmului şi să E&E[81] până la maşina mea.

— În pielea goală, da? l-a întrerupt Murdock.

— Da, sir.

— Şi aţi fost prinşi?

— Da, sir.

— O dată poţi spune că a fost neglijenţă. A doua oară începe să pară a fi o problemă personală.

— Am înţeles ideea*, sir. Sir?*

— Da, Jaybird?

— N-am să scap de povestea asta niciodată, nu-i aşa*, sir?*

— Nu, n-aş prea crede, a confirmat Murdock.

Mai ales când au sosit înapoi în bază, iar Razor Roselli l-a mărşăluit pe Jaybird Sterling direct prin cartierul general al SEAL Team-7 până i-a găsit nişte haine. Jaybird s-a comportat bine. Parcă era Regina Angliei când îşi

[81] E&E – escape and evade – manevră tactică militară care presupune ruperea contactului cu inamicul şi efectuarea de manevre evazive pentru a împiedica urmărirea de către acesta.

salută supuşii. Totuşi, SEAL au cerut o explicaţie.

13

Luni, 19 septembrie – Marţi, 18 noiembrie Chocolate Mountain Poligonul Niland California

CIA ar fi vrut ca toate preparativele misiunii să aibă loc la baza lor de antrenamente de la Camp Peary, Virginia, cunoscută sub numele de Ferma. Murdock, suspectând faptul că ei vor să-l supravegheze mai îndeaproape decât dorea el, s-a folosit de scuza că locuitorii din vecinătatea Williamsburg n-ar fi acceptat cu indiferenţă exploziile a câte 500 kg explozibil detonate la orice oră. Aşa încât, a rămas Niland. Ţinutul era potrivit, acoperit cu vegetaţie joasă, iar înălţimea munţilor era perfectă pentru antrenamentul cu elicopterul.

Dar unul dintre avantajele de a lucra pentru CIA, faţă de Comandamentul Forţelor Speciale, era că lucrurile se rezolvau în câteva zile în loc de câteva săptămâni. Murdock a găsit destule de făcut pentru Pluton. În primul rând, fiecare trebuia să fie informat asupra misiunii, chiar

dacă numai jumătate de pluton, opt oameni, vor participa direct. Careva s-ar fi putut îmbolnăvi, sau să aibă un accident la antrenamente, prin urmare unul dintre ceilalţi trebuia să fie gata pentru a-i lua locul. Desigur, Murdock mai avea şi un motiv ascuns în spatele acestui aranjament. A doua grupă de opt oameni, furioşi că sunt lăsaţi deoparte, vor face pe dracu-n patru doar ca să-i demonstreze *lieutenant*-ului că greşeşte amarnic nealegându-i pe ei. Îi vor presa atât de tare pe ceilalţi opt din prima grupă încât lui Murdock nu-i va mai rămâne altceva de făcut decât să ridice vocea.

Iar primii opt vor fi Murdock, DeWitt, Roselli, Kosciuszko, Jaybird Sterling, Doc Ellsworth, Magic Brown şi Profesorul Higgins.

Odată planul adus la cunoştinţa tuturor, s-a intrat într-o rutină zilnică. În cursul dimineţii făceau un antrenament dur cât timp deşertul mai era destul de rece, apoi continuau cu studierea documentelor. Fiecare om trebuia să memoreze întreaga rută pe care se vor deplasa. De la zona de inserţie prin aterizarea elicopterelor, la Baalbek, apoi afară din oraş către zona de aterizare pentru extracţie. Fotografiile luate de satelit erau expuse printr-un proiector stereoscopic pentru a reda o vedere 3-D.

Murdock a insistat ca fiecare să memoreze întregul plan al străzilor din Baalbek. Va fi noapte, nu vor exista indicatoare cu numele străzilor şi nici timp pentru a fi căutate, iar ei s-ar putea să fie nevoiţi să se abată de la ruta planificată. Nici nu poate fi vorba să te rătăceşti pe acolo. Şi nici nu poţi să te opreşti la cea mai apropiată staţie de benzină ca să ceri informaţii.

După-amiezile şi le petreceau într-o zonă retrasă din partea de est a Chocolate Mountain. O echipă de la biroul Serviciului Tehnic CIA s-a implicat împreună cu nişte contractori civili şi echipament greu. În apropierea unei piste de aterizare auxiliare au construit o replică din lemn a depozitului din Baalbek. Orice rus care ar fi observat ceva nou pe fotografiile luate de satelit ar fi crezut că e vorba de un hangar de avioane, pentru că SEAL practicau tot timpul atacul asupra bazelor aeriene. Curioşii SEAL din celelalte plutoane erau încurajaţi să se gândească la acelaşi lucru. Cei din Serviciul Tehnic au înconjurat depozitul cu un gard de sârmă împletită, şi cu un drum prăfos, exact ca în cazul originalului.

Serviciul Tehnic era cel care în CIA făcea totul: realizau obiecte inofensive în care disimulau dispozitive de ascultare, fără a lăsa niciun semn, procurau automate

AKM[82] şi mitraliere PKM ruseşti, aceleaşi tipuri de arme ca cele folosite de sirieni, şi pe care SEAL le vor folosi în misiune. Uniformele cu camuflaj deşertic, beretele şi însemnele Gărzii Prezidenţiale, bocanci şi accesorii de echipament erau alocate fiecărui om şi împachetate pentru misiunea curentă.

Folosind iniţial Humvee-uri şi ţinte metalice-siluete umane răspândite peste tot, SEAL practicau mecanica tragerii pe timpul pătrunderii şi ieşirii din zonă. Totul se execută cu muniţie de război – SEAL nu foloseau niciodată gloanţe oarbe.

Şmecheria, ca totdeauna, nu era atât lovirea ţintelor. Consta în evitarea împuşcării accidentale a vreunuia dintre proprii camarazi în fumul, zgomotul şi confuzia luptei. Dacă voiai să te mişti rapid în timpul misiunii, noaptea, trebuia mai întâi să execuţi pascu-pas fiecare mişcare în timpul zilei. Apoi la jumătate din viteză, apoi la viteză maximă, pe timp de zi. Apoi cu muniţie reală, apoi noaptea. Dacă nu exersai, murea cine nu trebuia.

După câteva zile s-au reunit cu ceea ce Army[83] numea

---

[82] AKM – ABTOMaT KaAaraHMKOBa MogepHH3upoBaHHHH – Avtomat Kalashnikova Modernizirovanniy – Automat kalaşnikov modernizat – cea mai răspândită armă de asalt; concepţie sovietică.

[83] Army – Armata Terestră a SUA.

Unitatea Aeriană de Operaţiuni Speciale.

Unitatea de elită – dotată cu elicoptere – a US Army era Regimentul 160 de Aviaţie pentru Operaţiuni Speciale. A fost formată ca o consecinţă a misiunii improvizate de salvare a ostaticilor din Iran, când oricine a înţeles că abilitatea de a zbura cu elicopterele în spatele liniilor inamice a fost pierdută după Războiul din Vietnam. Regimentul 160 avea trei batalioane. Primul şi al doilea erau „negre”, staţionate la Fort Campbell, Kentucky. Al treilea batalion era staţionat la Baza aeriană Hunter Army din Savannah, Georgia. Îi sprijinea pe Army Rangers, în particular Batalionul 1 Rangers, de asemenea staţionat la Hunter.

Forţa de atac care a venit la Niland ca să-l sprijine pe Murdock, era compusă din cinci MH-60K Blackhawk ale Plutonului 1, Compania Bravo, Batalionul 1 din Regimentul 160, toate cele opt MH-47E Chinook ale Companiei Alpha, Batalionul 2, şi o echipă de întreţinere formată din militari proveniţi din ambele batalioane.

Acestea nu erau versiunile standard de elicoptere. Atât Blackhawk şi Chinook aveau aceleaşi dotări electronice, optimizate pentru penetrarea în spaţiul aerian ostil în zbor la foarte joasă altitudine: un sistem în infraroşu

pentru zborul de noapte, combinat cu vizoare de noapte montate pe casca piloţilor; un radar de urmărire a terenului conform hărţilor electronice; pilot automat şi ochire automată a ţintelor; radar şi laser de avertizare, bruiaj în infraroşu, pleavă[84] şi rachete luminoase pentru păcălirea oricărei rachete lansate către ei; mitraliere rotative, sistem Gatling cu şase ţevi, calibru 7, 62 mm, montate în cadrul celor două portiere laterale, gata să deschidă focul asupra orice i-ar fi deranjat; şi câteva sisteme de navigaţie de precizie şi comunicaţii. Ambele tipuri de aeronave aveau instalaţii de realimentare în zbor, iar Blackhawk aveau piloni exteriori pentru rezervoare suplimentare şi armament.

Forţa de atac era condusă de un maior mic de statură şi fercheş, purtătorul unei mustăţi care nu l-ar fi ajutat de loc în faţa comisiei militare de la următoarea promovare. A ascultat cu & atenţie în timp ce Murdock îi expunea planul apoi a zâmbit larg, cu gândul la o *Distinguished Flying Cross*[85] fiind evident.

---

[84] Pleavă – mici fâşii de plastic metalizat menite să bruieze radarul.

[85] Distinguished Flying Cross – decoraţie militară ce recompensează un ofiţer sau un subofiţer din US Air Forces care se distinge în timpul operaţiunilor de luptă prin *„eroism şi rezultate extraordinare în timp ce participă la o misiune aeriană”.*

În afara maiorului şi a celor *doi first lieutenant*[86], ceilalţi piloţi aveau grade de *warrant officers*[87]. În timp ce ofiţerii piloţi trebuiau să urmeze calea specifică carierei şi să facă mai întâi turul de trei ani al şcolii militare de aviaţie, toţi *warrant* zburau de la început. În unităţi precum Regimentul 160, care era alcătuit numai din voluntari atent selecţionaţi, se spunea că erau cei mai buni piloţi din Army. *Warrants* erau un gen de oameni care se bucurau să zboare chiar pe deasupra copacilor la viteze de peste o sută de noduri[88] noaptea, în întuneric total, doar cu imaginea de tunel verzui dată de dispozitivul de vedere-noaptea. Aşa încât abia aşteptau să pătrundă în zbor în Liban, iar apoi să-şi aducă fundurile înapoi, în siguranţă.

De fapt, ca şi SEAL ai lui Murdock, piloţii aproape că s-au luat la bătaie după ce maiorul a decis cine va zbura în misiune şi cine va rămâne ca rezervă.

[?] First lieutenant – grad militar în US Army (cod Nato OF-1); echivalent *locotenent.*

[86] First lieutenant – grad militar în US Army (cod Nato OF-1); echivalent *locotenent.*

[87] warrant officer – grade militare (5 trepte) situate între cel mai mare grad de subofiţer şi cel mai mic de ofiţer; au pregătire tehnică superioară – a nu se confunda cu maiştri militari din Armata Română.

[88] Nod – unitate de măsură a vitezei (1 nod = 1 milă/oră).

Spre deosebire de piloţii de elicopter din Air Force, care uneori acţionau de parcă siguranţa aeronavelor lor scumpe era mai importantă pentru ei decât îndeplinirea misiunii, piloţii din 160 erau iubiţi de SEAL, Delta şi Forţele Speciale. Tot ce aveai de făcut era să marchezi un punct pe hartă, iar 160 te vor duce acolo, şi după terminarea lucrării, vor zbura înapoi prin orice fel de condiţii meteo, apărare antiaeriană, sau chiar prin porţile iadului, ca să te scoată de acolo. Erau fantastici şi mai *prima donne* chiar şi decât SEAL. Se numeau pe ei înşişi *Nightstalkers*[89].

În timp ce SEAL se antrenau pentru neutralizarea obiectivului, *Nightstalkers* erau şi ei ocupaţi. Agenţia naţională de securitate cartografiase electronic locaţia fiecărui radar şi sistem antiaerian din Liban şi Siria, iar piloţii şi-au fixat cu grijă traseul printre spaţiile neacoperite. Cartarea cu ajutorul radarelor din satelit le-au dat imaginile radar exacte pe care le-ar fi văzut din carlinga elicopterului. Computerul putea simula exact traseul survolat, ziua, noaptea, sau prin ochelarii de noapte.

Piloţii dormeau ziua şi zburau noaptea, survolând

[89] Nightstalkers – (în argou) – cineva capabil să zboare cu un elicopter mai bine decât însuşi Dumnezeu!

deşertul şi canioanele din zona Chocolate Mountain. Nu aveau nevoie de Murdock şi SEAL. Elicopterele erau încărcate cu echivalentul greutăţii vehiculelor şi personalului pe care-l vor transporta, iar dacă vreunul va percuta pământul, doar echipajul va fi pierdut. 160 a pierdut mai mulţi oameni în zborurile de antrenament decât în Panamá, Golf, Somalia şi alte locuri nemenţionate din jurul lumii, luate la un loc.

Apoi ce-i de la Serviciul tehnic au adus vehiculele misiunii. Maşinile blindate Shorland erau vopsite în camuflajul sirian cu toate detaliile corecte, chiar şi cu lansatoarele de fumigene suplimentare pe care le solicitase Murdock.

Shorland-urile aveau acelaşi aspect general precum clasicul Land Rover, doar că aveau caroseria blindată cu oţel. Suspensia şi cauciucurile au fost ranforsate pentru a prelua surplusul de greutate. În mod normal, Shorland erau dotate cu o turelă cu mitralieră în partea superioară, dar erau prea înalte pentru a încape în cala unui Chinook, aşa încât au fost înlăturate. Chiar dacă ar fi păstrat turela, tot nu ar fi fost destul loc pentru cineva să acţioneze mitraliera; întregul compartiment urma să fie încărcat cu explozibil. Farurile frontale erau acoperite cu

grilaje metalice solide, iar barele de protecţie au fost ranforsate pentru a prelua şocurile puternice. Viteza maximă dată de motorul v-8 în patru timpi era de 65 mph. Fiind de producţie britanică, aveau volanul pe dreapta. Fiind buni americani, SEAL conduceau absolut nebuneşte, învăţând să schimbe vitezele cu mâna stângă.

Mercedesurile era nişte mari sedan-uri negre, cu steguleţe siriene pe bara de protecţie din faţă şi cu mici lumini ce le luminau noaptea. Sedan-urile erau echipate cu pachetul german GSG-9 de opţiuni pentru protecţie: blindaj, cauciucuri cu sistem *run-flat*[90], sisteme supresoare de foc, bare de protecţie ranforsate, sirene, şi locaşuri de tragere. De fapt, erau aproape identice cu cel cumpărat pentru primul comandant al SEAL Team6, fapt pe care l-a descris în cartea sa ca fiind ceea ce l-a băgat în belele cu birocraţii cu grade superioare. Adevărat, dar s-a omis să se spună şi că – Mercedesul fiind atât de dichisit – cei din SEAL Team-6 au luat vehiculul militar oficial pentru a merge noaptea în oraş, la petreceri. Cu asta se cam depăşise limita, iar alţi CO au fost concediaţi pentru mult, mult mai puţin.

Ca explozibil cu care să fie umplute maşinile blindate,

[90] Run-flat – tip de anvelopă care permite rularea a încă unui număr considerabil de kilometri după ce a făcut pană.

CIA a procurat prima şarjă de producţie a Trinittroazetidine, sau TNAZ. Acesta era un produs nou, menit să înlocuiască plasticul C-4, ca explozibil implicit pentru operaţiunile speciale. Genera 15% mai multă energie şi avea cu 20% mai puţin volum şi greutate. Cu ajutorul lui, Murdock spera să dispună de echivalentul câte unei bombe de 1.000 kg pentru fiecare vehicul.

La aproape şase săptămâni după sosirea la Niland, după o ultimă repetiţie cu muniţie veritabilă, vehiculele au fost încărcate în elicoptere şi cu toţii au zburat la Baza Air Force Edwards. Acolo au început o mişcare ce a cerut săptămâni de muncă şi un trafic de mesaje secrete suficient cât să umple o cameră specială cu arhivarea lor.

Elicopterele au fost încărcate la bordul a patru avioane transportoare C-5B, şi întreaga forţă a zburat la baza Aero-Navală Sigonella din Sicilia.

Au aterizat noaptea, iar Chinook-urile au fost reasamblate în hangare închise.

Noaptea următoare, elicopterele au decolat de la Sigonella şi au zburat până pe portavionul USS *George Washington.* Au fost imediat coborâte în hangarul de sub puntea de zbor. Pentru a le face loc, un *squadron* de FIA-18 de pe *Washington* a fost trimis în zbor la Aviano, Italia.

Declaraţia oficială menţiona că ele vor acorda sprijin operaţiunilor din Bosnia în timp ce *Washington* va face o escală programată la Haifa, Israel.

În realitate, USS *George Washington* se îndrepta cu viteza de treizeci de noduri către ţărmul libanez.

14

Vineri, 10 noiembrie
Ora 0.000, miezul nopţii
La bordul lui USS *George Washington* **(CVN-73)**
Estul Mării Mediterane

Plutonul 3 aştepta, bucurându-se de confortul fotoliilor din *ready room* al *squadron*ului pe care l-au „alungat” de pe navă.

Erau echipaţi cu uniforme siriene de camuflaj şi berete. Bluzele erau croite mai larg pentru a permite purtarea vestelor de kevlar cu plăci ceramice înserate, care – era de sperat – trebuiau să protejeze contra gloanţelor de calibru mic. Două buzunare suplimentare

erau cusute la interiorul jachetei de camuflaj pentru aparatele de radio MX300 şi ANIPRE-112 (V). Trebuiau să plece peste o jumătate de oră, aşa încât fiecare avea echipamentul sirian plin cu încărcătoare şi grenade. Pistoalele mitralieră Kalaşnikov AKM erau ţinute între genunchi. Echipamentul fiecăruia a fost inspectat. Erau gata de plecare.

Niciunul nu purta plăcuţele de identificare sau legitimaţie – aşa cum era prevăzut în Convenţia de la Geneva. Nu era nevoie. Având în vedere cât de brutal îşi trata Guvernul sirian propriul popor, cu siguranţă nu s-ar purta cu mănuşi cu un SEAL american prins pe când încerca să le arunce în aer tipografia bancnotelor de 100 dolari. Conform celor susţinute de Amnesty International, tehnica favorită a sirienilor pentru interogare era să te aşeze pe o cutie din care ieşea un ţăruş metalic înroşit în foc ce-ţi pătrundea în anus. Singura apărare era să nu-i laşi să te captureze.

Murdock a privit prin încăpere. Profesorul Higgins era cufundat în citirea *Războiului Peloponezian,* de Tucidide. Din când în când se oprea ca să-l atenţioneze pe Doc Ellsworth cu câte o bătaie pe umăr şi un chicotit vesel: *„Două mii patru sute de ani au trecut şi nimic nu s-a*

schimbat! Acelaşi rahat!”

De fiecare dată când făcea asta, creionul lui Doc aluneca peste careul de cuvinte încrucişate pe care-l rezolva. Făcea o faţă de parcă se pregătea să-i amputeze braţul lui Higgins cu pumnalul de luptă.

Magic Brown şi Razor Roselli jucau o partidă de şah pe tabla ţinută pe raniţa lui Magic. Jaybird Sterling, pe un ton şoptit, făcea un comentariu colorat la partidă, ca pentru un meci de fotbal. Magic Brown, care avea puterea intensă de concentrare a unui lunetist de elită, era încântat. Razor Roselli, mai uşor de distras, devenea tot mai nervos. Mai ales pentru că apărarea sa se deteriora alarmant.

Ed DeWitt şi Kos Kosciuszko studiau încă o dată harta cu traseul de deplasare.

A doua grupă de opt stăteau pe margine, ca lăsaţi pe dinafară, dar sperând că vreunul să facă brusc o indigestie alimentară. Dacă asta nu se va întâmpla, dar dacă lucrurile se vor complica în teren, patru dintre ei vor însoţi elicopterele Blackhawk la extracţie. Ei vor constitui întreaga forţă de acoperire disponibilă.

Don Stroh şi Paul Kohler de la CIA erau echipaţi în uniforma kaki a US Navy şi încercau să pară încrezători.

Murdock hotărî să-l ia pe Jaybird de lângă Razor.

— Jaybird, vino-ncoa'.

— Da, sir.

S-a aşezat pe scaunul de lângă Murdock.

— CIA mi-a dat nişte informaţii pe care vreau să le ştiţi şi voi. Femeia aceea din vila din Port Sudan. Era căutată de francezi. Se pare că se învârtea prin Paris plantând bombe. Îşi folosea copilul drept acoperire.

Expresia lui Jaybird nu s-a schimbat.

— Mulţumesc, *sir,* spuse. Dar, ştiţi ceva, chiar dacă ar fi fost o cucoană de la Avon cu catalogul de oferte, tot aş fi doborât-o. N-am fi putut-o lua cu noi şi nici nu o puteam lăsa acolo. Politicienii pot face orice reguli vrea muşchi lor, dar noi avem de-a face cu lumea reală.

Ridică din umeri.

— Bine că totul e secret, pentru că nimeni în afară de noi n-ar putea înţelege.

Murdock mai degrabă şi-ar da demisia din Navy, dacă SEAL ar fi încetat vreodată să-l uimească. Dar ştia că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Se auzi o bătaie în uşă, şi apăru un tehnician în vestă albă[91], cu casca cranială şi căşti mari la urechi. Culoarea

[91] Vesta colorată – personalul tehnic de pe puntea de zbor a unui portavion poartă veste de diverse culori, în funcţie de specializare.

vestei indica faptul că respectivul era unul dintre cei responsabili cu siguranţa pe puntea de zbor.

— Gata, gentleman.

Primii opt şi-au aruncat înăuntru sacii cu echipament, în timp ce ceilalţi îi ajutau şi le adresau câte un ultim cuvânt de încurajare.

Murdock l-a înşfăcat pe Miguel Fernandez.

— Ţine-te aproape de şmecherii de la CIA. Pe tine te chem dacă avem nevoie.

— Am să fiu pe fază, *sir,* a promis Fernandez.

Murdock a dat mâna cu Stroh şi Kohler. Aceştia i-au urat noroc.

SEAL l-au urmat pe cel cu vesta albă pe coridorul luminat cu bec roşu de veghe. Au ieşit afară prin uşa metalică etanşă, iar puntea de zbor era întunecată precum o grotă, pe care abia se distingeau siluetele avioanelor amarate, pe fondul ceva mai deschis al orizontului. Puntea de zbor era scăldată în strălucirea luminii infraroşii. SEAL şi-au pus cu toţii ochelarii de vedere-noaptea, iar puntea a devenit o reuniune secretă pe care doar cei aleşi o putea vedea.

Patru Chinook uriaşe, cu câte două rotoare, aşteptau la marginea punţii, cu turbinele în funcţiune. Al cincilea

se afla pe unul dintre elevatoare, pentru cazul în care unul dintre celelalte patru devenea indisponibil. Benzile termale de la capătul fiecărei pale realizau un cerc complet de lumină în timpul rotaţiei. Alte asemenea benzi plasate discret pe fuselaj erau singurele precauţii anticoliziune. Nu existau lumini de poziţie. Pentru semnalizarea pe punte echipajul folosea *stick-uri* cu lumină chimică în locul obişnuitelor lanterne-baghetă.

Raportul meteo indica o zonă de joasă presiune deasupra Libanului; cădea o burniţă măruntă, iar plafonul de nori era foarte coborât. O furtună puternică era „pe ţeavă”, poate chiar una cu tunete şi fulgere. Pentru SEAL, perspectiva meteo era perfectă, dar Murdock a discutat o eventuală amânare cu piloţii elicopterelor. Aceştia doreau să continue misiunea. Oricum, ar fi fost puţine alte aeronave care să zboare în acest timp, iar apărarea antiaeriană aflată la sol – implicit – ar fi fost mai relaxată. Spre deosebire de alte aeronave, elicopterele evitau să zboare în condiţii de lipsă de vizibilitate. Elicopterele din 160 erau printre puţinele capabile să facă aşa ceva, să execute un zbor în întregime instrumental. Aparatura în infraroşu pentru vederea spre înainte putea vedea într-o oarecare măsură prin nori şi ploaie, dar ochelarii de

noapte nu.

SEAL s-au răspândit şi fiecare i-au urmat pe cei cu veste albe către aeronava desemnată. Murdock şi Roselli s-au îndreptat către primul, cel cu Shorland-urile blindate înăuntru.

Jaybird şi Doc, către al doilea, care ducea o *limo* Mercedes.

Magic şi Higgins, către al treilea, cu a doua *limo.*

DeWitt şi Kosciuszko s-au dus la ultimul Chinook, cu a doua maşină blindată.

În timp ce se apropiau de elicopter, Murdock şi

Razor au trecut printr-un val de aer fierbinte ce mirosea a kerosen ars. Au urcat prin uşa laterală aflată chiar în spatele cockpit-ului. Unul dintre membrii echipajului semăna cu o imensă insectă datorită celor două tuburi ale dispozitivului de vedere noaptea ANVIS 6, ataşat la cască.

A asigurat portiera, apoi s-a retras la locul său, fereastra de tragere a mitralierei. El şi partenerul de pe partea cealaltă vor sta pe tot timpul decolării aplecaţi în afară, dând pilotului indicaţii de direcţie referitoare la obstacolele ce ar putea afecta elicopterul.

Maşinile blindate Shorland erau ancorate cu lanţuri de

podea. Fuseseră urcate cu spatele, aşa încât erau orientate cu botul către rampa de descărcare ca să iasă rapid.

Murdock şi Roselli s-au legat şi ei în două strapontine aflate pe pereţii opuşi ai fuselajului, spre partea din faţă. Amândoi aveau căştile cuplate la sistemul de intercomunicaţii.

Murdock şi-a verificat ceasul. În exact aceeaşi clipă pasul palelor rotorului a crescut, fuselajul s-a scuturat, şi cu toţii au fost în aer. Odată ajunşi deasupra apei, în afara pericolului de prăbuşire în apă, a răsturnării şi scufundării, singurul pericol prezent era percutarea elicopterului în pământ şi explozia instantanee într-o enormă sferă de foc. Puţin mai târziu, elicopterul a început să urce pe măsură ce radarul de urmărire al terenului îl ducea pe povârnişurile lanţului muntos libanez.

Câştigând altitudine, Chinook a fost luat în primire de turbulenţe. Au pătruns într-un gol de aer, iar elicopterul a căzut ca un pietroi. Murdock a luat în mod automat poziţia de prăbuşire, cu capul între genunchi. Apoi au zburat din nou lin, iar Murdock şi-a îndreptat spatele la timp ca să-l poată vedea pe Roselli rânjind ca un maniac

spre el. Prin ochelarii de noapte îl văzu pe Razor cum mişcă buzele cu grijă, ca să articuleze cuvintele: *„Ţi-ai pupat curu' ca de bun rămas?"*

Traficul radio auzit în căşti s-a animat. Un avion-radar E-2C Hawkeye decolat de pe portavion asigura rapoarte periodice despre traficul aerian din zonă, care – cu excepţia vreunui ocazional avion de pasageri sau a unei patrule de luptă de F15 peste nordul Israelului – era inexistent. Elicopterele ascultau doar, şi nu vor întrerupe tăcerea radio nici măcar ca să vorbească unul cu altul, cu excepţia situaţiilor de urgenţă. De asemenea, supravegheau cu grijă senzorii antiradar. Aceştia emiteau un ton de avertisment atunci când aeronava era lovită de orice fascicul de energie radar, potenţial ostil. Se auzea doar *chirp-ul* regulat când AWACS[92] trecea peste ei, dar zburau atât de jos şi de încet, încât era discutabil dacă chiar şi E-2 cu toată procesarea digitală a semnalelor, putea obţine o imagine-ecou de reflectare a lor.

Au zbârnâit printre piscurile lanţului muntos, apoi sau lăsat să alunece pe pantă către Valea Bekaa.

Principala autostradă libaneză ducea de pe coastă, peste munţi la Damasc, Siria. Dar, o ramificaţie a acesteia

[92] AWACS – Airborne Warning and Control System – avion prevăzut cu radar de mare putere pentru supravegherea spaţiului aerian.

se îndrepta spre nord de-a lungul întregii Văi Bekaa, către Homs, în nordul Siriei. Autostrada făcea la dreapta prin Baalbek, iar Murdock voia să ajungă în partea de sud a oraşului.

Drumuri neamenajate, prăfoase, veneau de pe povârnişuri către autostrada de pe firul văii. Elicopterele vor ateriza lângă unul dintre acestea unde era destul loc pentru toate şi se vor afla la suficientă distanţă de cel mai apropiat sat – Majdaloun, populaţie 610 locuitori – pentru a nu fi auziţi.

— Cinci minute, a spus pilotul în intercom.

— *Roger*[93]*,* a confirmat Murdock.

Razor Roselli şi-a desfăcut centura de la scaun şi s-a apropiat cu grijă de maşina blindată. S-a strecurat prin spaţiul îngust dintre aceasta şi peretele fuselajului, apoi s-a vârât prin portiera din dreapta, la volan[94]. Murdock a înaintat pe rampa coborâtă a elicopterului. Când acesta va ateriza, el va ieşi, va cerceta terenul din apropiere, apoi îl va ghida afară pe Razor. S-a plasat lângă şeful de echipaj aflat pe rampă şi a cuplat căştile la intercom.

---

[93] Roger – termen-cod în traficul radio-fonic prin care se confirmă: *Am înţeles.*

[94] Maşinile Shordland sunt de producţie engleză, deci au volanul pe dreapta.

Putea auzi încordarea din vocile piloţilor în timp ce elicopterul se apropia de pământ. Copilotul supraveghea solul prin dispozitivul de vedere în infraroşu. FLIR[95] era montat într-o turelă orientabilă aflată în partea din faţă a elicopterului. Copilotul îl putea roti, iar imaginea era proiectată pe un display din cockpit. Îi dădea directive pilotului, care manevra elicopterul. Pilotul nu putea vedea nimic în afară, aşa că îşi ţinea ochii pe instrumente.

— Copaci la dreapta, derivăm spre dreapta.

— Roger.

— Cinci metri.

— Vino puţin înapoi, avem un bolovan chiar în faţa noastră.

— Roger.

Murdock îl privi pe şeful de echipaj. Omul încerca să pară nonşalant, dar nu reuşea. Murdock şi-a ridicat AKM-ul, ţinându-l cu ţeava în jos. Toate elementele vitale ale unui elicopter erau plasate deasupra fuselajului, şi ar fi fost jenant din punct de vedere profesional să tragi accidental un glonte în ele.

— OK, l-am fixat.

— Şapte metri.

[95] FLIR – Forward looking infrared – sistem optoelectronic ce recepţionează imagini în infraroşu.

— Ţine-l fix.

Chinook a atins solul uşor înclinat, apoi s-a îndreptat când s-a aşezat pe roţi.

Şeful de echipaj a lăsat jos rampa. Murdock şi-a scos căştile de la urechi, apoi a sărit afară în ploaia rece a nopţii libaneze.

Solul era destul de tare pentru vehiculele blindate. Nu putea vedea nimic, şi se îndoia că cineva îl putea vedea pe el. Când s-a urcat din nou pe rampă, şeful de echipaj dezlegase deja lanţurile de ancorare. Murdock i-a semnalat lui Razor să-l urmeze în afară.

A fost o infiltrare ca la carte, fără niciun fel de probleme. Razor Roselli a răsucit cheia în contact, dar motorul a refuzat să pornească.

15

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0112
Valea Bekaa, Liban

— Haide odată! a strigat Murdock.

Razor a mai încercat de trei ori, dar tot ce a reuşit a fost să înece motorul. Murdock era cuprins de cea mai copleşitoare furie din viaţa sa. Nu, nu va eşua şi nici nu va lăsa elicopterul să zboare înapoi la portavion cu nenorocita de maşină blindată în interior. Nu avea niciun sens; era destul loc în celălalt Mercedes, totuşi acesta era un motiv de furie.

Razor avea coborâtă placa blindată de la portiera şoferului, aşa încât putu să audă:

— Pune maneta la punctul mort, a strigat Murdock. Împingeţi-o afară! zbieră spre cei din echipaj.

Murdock şi şeful de echipaj au apucat de fiecare parte a barei de direcţie din faţă, iar cei doi mitraliori o împingeau din spate. Elicopterul era uşor înclinat, deci nu trebuia prea multă forţă pentru a scoate maşina afară. Imediat a început să se mişte sub propria inerţie şi chiar înainte de a ajunge la baza rampei păru să se poticnească, iar motorul a pornit.

Razor Roselli a scos capul pe fereastra portierei şi a făcut un semn victorios cu degetul mare în sus. Singura reacţie a lui Murdock a fost doar un cald – dar foarte scurt – sentiment de uşurare. Încă mai erau prea multe de

făcut. A semnalizat cu mâna către şeful de echipaj „liber la decolare”, apoi a trecut în faţa blindatei şi l-a ghidat pe Razor pe terenul noroios până pe drumul pietruit.

Putea auzi celelalte elicoptere aflate încă la sol. Două aterizaseră pe câmp de fiecare parte a drumului.

Unul dintre Mercedesuri, cu Profesorul Higgins la volan şi Magic Brown alături de el, au apărut din negura de pe cealaltă parte a drumului.

— Unde sunt ceilalţi? a întrebat Murdock.

— *Păsăricile* au aterizat acolo, în spate, dar n-am văzut încă pe nimeni, a raportat Magic.

— Fă contactul cu Razor şi asiguraţi drumul, a ordonat Murdock.

Pe când traversa Drumul, cele patru Chinook au decolat, unul după altul. Murdock a sprintat printre arbuşti de pe marginea drumului şi a descoperit cel de al doilea Mercedes împotmolit în noroiul de pe câmp, cu roţile patinând degeaba. Jaybird Sterling tăia nişte crengi ca să le pună sub roţi.

— Mişcă-te mai repede! a strigat Murdock.

Frustrarea era aproape insuportabilă. Alergă înapoi pe drum, chiar când DeWitt şi Kosciuszko cu Shorland-ul lor veneau din partea cealaltă. Murdock le-a făcut semn cu

mâna „urmaţi-mă” şi i-a ghidat către Mercedes. El şi Jaybird au derulat cablul de oţel pentru remorcaj aflat pe bara frontală de protecţie a maşinii blindate, s-au băgat în noroi şi l-au ataşat de axul Mercedesului. Shorland s-a rotit, iar celălalt capăt al cablului a fost agăţat la spatele maşinii.

Ploaia a devenit mai densă. Maşina blindată, cu tracţiune pe patru roţi, a tras încet Mercedesul de pe câmp, până pe drum. Murdock mergea în faţă ca să se asigure că nu vor lovi vreo cioată sau că vor aluneca într-un şanţ. Aşa încât Murdock a fost primul care a păşit pe drum. Primul lucru pe care l-a observat a fost o pereche de faruri ce se apropiau foarte repede.

Murdock a ridicat o mână şi şi-a înşfăcat arma, dar – evident – şi libanezii reacţionau ca şi americanii dacă patru oameni înarmaţi i-ar fi oprit pe autostradă.

Selectorul de foc de la Kalaşnikov AKM a trecut de la poziţia „Asigurat” direct la „Foc automat”, în timp ce apăsa trăgaciul. A golit întregul sector de treizeci de cartuşe în maşina care trecea pe lângă el. Maşina a derapat, şoferul rotind dezordonat volanul sub impactul gloanţelor, dar a continuat să ruleze. Murdock a privit neputincios cum misiunea sa era compromisă înainte de a

începe.

Atunci Razor Roselli, la volanul Shorland, a ţâşnit din întuneric şi a lovit maşina din lateral, într-o izbucnire de sticlă şi metal. Nu a fost o confruntare egală. Maşina îndoită a fost aruncată de pe şosea şi s-a izbit de un copac.

Focul automat a făcut ca ţeava AKM-ului lui Murdock să se înroşească. A schimbat încărcătorul şi a alergat. Prin ploaie putea vedea două *focuri-la-gura-ţevii,* pentru că Magic Brown şi Higgins spulberau maşina de la foarte mică distanţă. Când au încetat focul, Murdock a iluminat interiorul maşinii cu lanterna sa cu lumină roşie. Era un masacru; nu-şi putea da seama nici măcar câţi oameni au fost înăuntru.

— Împingeţi-o mai departe de drum şi acoperiţi-o cu nişte crengi, a strigat Murdock. Şi grăbiţi-vă, vreau să ne cărăm de aici înainte ca să mai apară careva.

A alergat înapoi şi i-a găsit pe toţi grupaţi, cu armele pregătite, pentru că au auzit focul dar nu ştiau ce s-a întâmplat.

— Haideţi, haideţi, a strigat Murdock.

Începuse să răguşească.

Trebuiau să aducă autovehiculele pe drum, apoi să

desfacă cablul de remorcaj de la Shorland. Jaybird şi Doc au verificat rapid Mercedesul şi au şters de pe el cât de mult noroi au putut.

Lui Murdock i se părea că pe măsură ce ar fi trebuit să se mişte foarte repede, parcă totul se petrecea cu încetinitorul. În sfârşit, autoturismul libanezilor a fost scos de pe drum şi camuflat, iar ei au fost gata de plecare.

Murdock şi-a verificat Shorland-ul. Impactul cu autoturismul abia dacă a zgâriat vopseaua de pe caroseria de oţel. A sărit pe locul pasagerului, ud de ploaie, murdar de noroi şi cuprins de un tremur. Bereta de lână i-a alunecat peste urechi, iar emblema strălucitoare era acoperită de noroi. Abia dacă era loc să se mişte; întregul compartiment al vehiculului, în spatele celor două scaune din faţă, era plin până la refuz cu pachete de exploziv TNAZ cuplate la detonator.

— Ce rahat, mormăi Murdock.

— Nu stăm prea bine cu timpul, a spus Razor Roselli.

Murdock şi-a privit ceasul pentru prima oară după aterizare. *Jesus,* au irosit aproape cincisprezece preţioase minute de întuneric doar ca să rezolve o problemă.

Linişteşte-te, imediat, Blake, şi-a spus. Când eşti nervos, nu judeci limpede şi-i iriţi doar şi pe băieţi.

Respiră adânc.

— Să mergem, a spus liniştit. A întins mâna spre bord şi a acţionat termostatul la maximum.

Cu blindata lor în faţă, apoi cele două Mercedesuri, iar la sfârşitul coloanei DeWitt şi Kos cu cealaltă blindată, SEAL au pornit pe şosea, în noaptea libaneză.

16

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0204
Valea Bekaa, Liban

— Nu uita Prima Regulă a lui Roselli, Boss, i-a spus Razor lui Murdock pe când înaintau cu viteză spre autostradă. Cu cât începe o operaţiune cu mai multe probleme, cu atât mai mult succes va avea la final.

— Înseamnă că n-avem de ce să ne facem griji, replică Murdock.

Au ieşit de pe drumul de munte, care era doar cu puţin mai bun decât o potecă de capre, fără a mai avea

probleme. Autostrada către Baalbek era pietruită şi numai cu două benzi. La ora unu din noapte nu era prea mult trafic în Valea Bekaa. Nu oricine avea *sânge-n-instalaţie.*

Câte o maşină pe care o întâlneau ocazional trăgea cât mai pe dreapta benzii de rulare, făcându-le loc generos imediat ce le observau însemnele. Siria avea piciorul bine înfipt în Liban cu ajutorul unei puternice forţe de ocupaţie compusă din patruzeci de mii de soldaţi. Încă din timpul războiului civil din anii ’70, metodele lor erau simple, efective şi dure. Când o facţiune devenea prea puternică, sirienii se aliau cu facţiunea rivală şi o zdrobeau. Aceste alianţe se puteau schimba cu viteze ameţitoare; prietenii puteau deveni inamici, apoi iar prieteni în numai o săptămână sau două.

Sirienii avea legături strânse cu iranienii, pe care-i susţinuseră în războiul cu Iraq-ul din anii ’80. Iar iranienii erau fondatorii, susţinătorii şi coordonatorii Hezbollah-ului Musulman Şiit Libanez, sau Partidul lui Allah, autorii atentatului asupra barăcilor puşcaşilor marini din Beirut, răpitorii a numeroşi cetăţeni vestici în anii ’80.

Deşi Siria obişnuia să afirme în faţa opiniei publice mondiale că Hezbollah-ul era incontrolabil, livrările lor de armament şi consilierii din Garda Revoluţionară a Iranului

veneau în Liban prin aeroportul Damasc. Acest fapt asigura Siriei drepturi de aprobare asupra operaţiunilor Hezbollah. Iar Siria se folosea de Hezbollah pentru a menţine o presiune militară asupra Armatei Israeliene din sudul Libanului, cu ajutorul autovehiculelor-capcană şi a ambuscadelor. Acest fapt se potrivea în mod convenabil cu intenţia declarată a Hezbollah-ului de a ucide cât mai mulţi evrei.

— Ok, a spus Murdock, desfăşurându-şi harta. Urmează intersecţia. La dreapta este drumul neamenajat către Am Bourdai, la stânga către ruinele romane. Noi mergem drept înainte.

— Cât de curând vom da peste un post de control, a spus Razor.

Pe când se apropiau de periferia Baalbek-ului, câmpiile mărginaşe şoselei se preschimbau în mici localităţi formate din clădiri joase de piatră, pâlcuri de copaci şi ziduri care erau echivalentul libanez al panourilor publicitare.

Primul pe care l-au văzut proclama, în engleză:

„Hezbollah vă urează bun venit prin principiile sale fundamentale”.

A provocat o chicoteală generală în maşină.

— Vă mai amintiţi raportul de la Informaţii? a întrebat Murdock. Acela cum că Hezbollah încearcă să convingă grupurile de turişti să vină să viziteze ruinele romane de la vest de oraş?

— Templele ar trebui să fie o mare atracţie turistică, spuse Razor. Apoi: Ia fiţi atenţi la asta.

Pe zidul următor era reprezentarea schiţată a unor pumni ce rupeau drapelele americane şi britanice, cu sloganul: *„Israel trebuie eliminat”.*

— Cred că Comisia de Turism trebuie să aibă o reuniune cu Comisia de Ură şi Comisia de Traducere, a spus Razor.

— Veniţi să vizitaţi Baalbek, a spus Murdock. Vă vom băga în închisoare şi vă vom înlănţui de zid. Nu veţi mai dori niciodată să plecaţi.

— Se vor bucura cu toţii! a exclamat Razor. E chiar păcat că marketingul lor va fi ruinat în circa o oră.

Amândoi au chicotit. Era bine să mai elibereze din tensiune.

— Punct de control în faţă, a spus calm Razor.

Murdock şi-a aşezat Kalaşnikov-ul pe genunchi, şi a manevrat radioul.

— Aici *Unu,* punct de control la trei sute de metri.

— *Doi, Roger,* a răspuns Doc Ellsworth din Mercedesul din spatele său.

— *Trei, Roger,* spuse şi Magic Brown din a doua limo.

— *Patru, Roger,* a replicat Ed DeWitt din Shorland-ul din coadă.

Transmisia era criptată, deci cine ar fi putut asculta pe un scanner ar fi auzit doar nişte fâşâituri, *click*-uri, şuierături şi zgomot static.

Ploaia şi ştergătoarele loveau parbrizul. Farurile au dezvăluit o baracă de beton şi câteva siluete, atrase de lumină, ce alergau spre ei.

Murdock a desluşit forma familiară a Kalaşnikovurilor din mâinile unora.

Una dintre siluete avea proptită în umăr ceva ce părea a fi o ţeavă cu un con la capăt. Un RPG-7, lansator de grenade reactive, armă antitanc suficient de puternică încât să penetreze blindajul unei Shorland şi să iasă pe partea cealaltă.

— Fără ezitare, a spus Murdock. Trecem printre ei, într-un fel sau altul.

— Coborâm obloanele peste parbriz? a întrebat Razor.

— Nu, a răspuns Murdock. Doar mergem mai departe, fără să ne facem griji.

Se asigură că toate luminile exterioare erau aprinse şi că steagul sirian ce fâlfâia pe aripă nu era căzut. Mai era acolo. O privire în retrovizor l-a asigurat că şi limuzinele aveau luminile aprinse.

S-au apropiat de punctul de control cu o viteză de 65 km/h, în stil *nu-te-pune-cumine.* Pe când se apropiau, Murdock putea vedea siluetele mişcându-se şi mai grăbite şi cu armele ridicate.

Ora 0223
Valea Bekaa

— *Lieutenant-ii* au s-o dea-n bară, i-a spus Jaybird lui Doc Ellsworth.

— Şi? a replicat calm Doc. Nu e ca şi cum n-am putea face nimic, aşa că de ce transpiri?

Jaybird a luat masiva mitralieră rusească PKM de pe genunchi şi a introdus ţeava prin locaşul de tragere din portiera stângă a Mercedesului.

— Văd doar un singur RPG. Când *lieutenant* şi Razor încasează racheta, încearcă să-i ocoleşti aşa încât să ne mascheze faţă de punctul de control. Eu îi dobor şi – dacă

avem noroc – trecem cu toţii înainte de a avea timp să reîncarce lansatorul.

— Hei, a spus sec Doc, destul cu ghinionul, OK? Găozarii ăştia pot observa orice energie negativă din maşina noastră şi am să te împuşc cu mâna mea.

— OK, OK, se domoli Jaybird. Încep să gândesc pozitiv, jur.

Nici nu putea face altceva, se gândi el, dacă cel mai ciudat dintre ei toţi era chiar sanitarul. Doc nu ar fi trebuit lăsat să se apropie măcar de California; era mult prea „dus” ca să facă parte dintre ei.

Mulţumit, Doc zâmbi.

— Bine. Acum asigură arma şi trimite nişte gânduri calde şi pufoase către căpăţânile astea cu perdeluţe.

Ora 0224

Valea Bekaa

Pe măsură ce se apropiau de punctul de control, siluetele se transformau încet în oameni. Murdock a văzut că au armele la umăr, gata de tragere, iar RPG-istul îi ochea ferm. Acum se aflau la douăzeci de metri. Murdock

a acţionat butonul sirenei, doar un sunet scurt, puternic şi arogant.

Au trecut prin punct, iar Murdock se aştepta la impactul grenadei reactive. Privi din nou în oglinda retrovizoare. Toţi vorbeau de-a valma, gesticulând frenetic din mâini.

Aproape că îi putea auzi ţipând unul la altul pe când limo-urile treceau pe lângă ei. Apoi şi maşina blindată. Au trecut cu toţii.

Retrospectiv, era clar că psihologia a fost perfectă. Nu contează cât de suspicioşi, paranoici sau îndoctrinaţi erau oamenii de la punctul de control, erau la fel ca cei din patrulele de pe autostradă care se uitau doar la maşina soţiei guvernatorului care şerpuia aiurea pe drum, noaptea. Ştiau că ar trebui să-şi facă datoria, dar mai ştiau şi cât de rău ar putea să le pară după aceea.

— Am trecut, a spus Razor. Libanezii pot să şi-o tragă unii cu alţii, dar nu cu sirienii. Şi nici chiar sirienii nu şi-o trag cu mahării sirieni.

— Oricum, hai să ne mişcăm mai repede, a punctat Murdock. Înainte ca cineva să pună mâna pe telefon ca să afle dacă sunt aşteptaţi ceva vizitatori importanţi.

Au mai trecut prin alte două puncte de control, cei de

pază dovedind aceeaşi indecizie de a acţiona. Apoi au intrat în Baalbek. Era un oraş cu ceva mai mult de şaizeci de mii de locuitori. Banere verzi atârnau pe pereţii caselor. Portretul uriaş al unei femei cu trupul înfăşurat într-un *chador*[96] le îndemna pe femeile din oraş să păstreze modestia islamică prin veşmintele cu care se îmbracă. Murdock se gândi că dacă ei ar fi ştiut ce ar fi fost cu adevărat bun pentru ei...

Drapele iraniene fluturau pe străzi. Peste tot în jurul Baalbek-ului se găseau urmele imperiilor dispărute. Fenicienii; romanii, numiseră Baalbek-ul Heliopolis, oraşul soarelui; cruciaţii, ale căror fortăreţe împânzeau teritoriul; iar în sec. XX francezii. Acum sirienii şi iranienii aflaţi departe de ţinuturile natale, răspândind ideile unei Revoluţii care nu intenţionase să ajungă în aceste sărmane oraşe din Valea Bekaa.

Din loc în loc răsăreau amplasamente de tunuri protejate cu parapeţi din saci cu nisip în faţa unor clădiri, dar nu aveau servanţi. Străzile erau înguste şi pustii. Ploaia şi Vinerea – Sabatul Islamic – erau motivul. Oricum, Murdock se îndoia că în Baalbek era cine ştie ce

---

[96] Chador (în persană: J^-^) - chadah, chad(d)ar, chader, chud(d)ah, chadur – veşmânt tradiţional larg cu care îşi acoperă întregul trup femeile şi adolescentele musulmane în public.

viaţă de noapte.

— Aici trebuie să virăm? a întrebat brusc Razor.

— Mda, aici, a replicat Murdock, numărând străzile în minte.

A băgat mâna sub scaun, a scos o cască de kevlar şi a pus-o pe capul lui Roselli. Razor şi-a tras cureluşa sub bărbie. Apoi Murdock şi-a pus şi el casca. Încă o privire, a suta oară, în retrovizor – ceilalţi îl urmau în continuare.

— Acela este depozitul, a exclamat Razor.

Au coborât peste parbriz obloanele de oţel prevăzute doar cu două fante înguste, aşa încât vizibilitatea spre înainte a scăzut drastic.

Murdock a anunţat prin radio.

— Aici Unu. Rattler, over[97].

Era termenul-cod pentru executarea primei faze a atacului. Prevăzuseră toate riscurile la care s-au putut gândi. Celelalte trei vehicule au confirmat mesajul.

Patru detonatoare independente care activau explozivii erau prinse cu benzi adezive pe bord, în faţa lui Murdock. Le-a desprins din benzi şi le-a adunat pe toate în mâna stângă. A inspirat o dată adânc.

— E timpul să ne justificăm solda pentru misiuni de

[97] Over – termen-cod în radiofonie; indică „predarea” microfonului.

luptă, a spus Razor Roselli.

Murdock a observat că ploaia s-a oprit. Nu credea în semne prevestitoare, dar acum a fost cuprins de un mic tremur.

17

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0249
Baalbek, Liban

Razor Roselli a călcat până la fund pedala de acceleraţie, iar vehiculul greu a ţâşnit înainte. Inima i-a ajuns în gât lui Blake Murdock când roţile au derapat pe şoseaua udă, dar Razor a redresat.

Gardul de sârmă împletită şi cu ghimpată în partea de sus, mărginea partea din dreapta a drumului. Depozitul pe care-l proteja se afla la vreo şapte metri în spatele său.

Când tocmai au trecut de jumătatea lungimii acestuia, Razor a răsucit volanul şi a scos maşina blindată de pe drum.

Au lovit gardul sub un unghi mic; dacă ar fi virat mai mult la această viteză ar fi derapat cu totul. Sârma împletită s-a desprins de pe stâlpi, apoi s-a rupt în punctele mai slabe, dar o porţiune mare s-a înfăşurat pe botul vehiculului. Nu i-a încetinit prea mult.

Murdock a apăsat un buton de pe bord şi s-a auzit o puternică pocnitură când cele patru ţevi cu încărcăturile de fumigene, aflate pe ambele laterale ale turelei, au lansat grenadele în dispozitiv circular în jurul vehiculului.

Peretele depozitului se apropia rapid. Murdock s-a pregătit pentru impact, sperând că dincolo nu se afla nimic mare şi solid, precum vreun elevator, parcat în interiorul depozitului, lângă perete.

Cele trei tone şi jumătate ale maşinii blindate lansate cu patruzeci şi cinci de mile pe oră au străpuns peretele într-o explozie de sfărâmături din lemn. Dacă Razor n-ar fi apăsat imediat pedala frânei, ar fi străbătut tot depozitul şi ar fi ieşit pe partea cealaltă.

Imediat ce cauciucurile s-au oprit scrâşnind, Murdock a apăsat alt buton şi, din nou, grenade fumigene au fost lansate. De data aceasta doar patru. Celelalte patru ţevi erau încărcate cu grenade cu fragmentare calibrul 66 mm Haley & Weller. Acestea erau proiectate să fie lansate în

acelaşi mod ca cele fumigene, dar aveau în jurul unei încărcături explozive câteva mii de bile de oţel. Exact obiectul de care aveai nevoie ca să te ocupi de nişte inamici care-ţi înconjoară vehiculul.

Nefiind proiectate pentru utilizarea în spaţii închise, grenadele au lovit tavanul şi au explodat. Nu şi-au diminuat deloc efectul. Murdock şi Razor erau în siguranţă în spatele blindajului, dar oricine nu era adăpostit...

Murdock a activat declanşatoarele din mână şi un altul cu mercur, pentru cazul în care cineva ar fi încercat să remorcheze vehiculul afară, sau dacă ar fi suferit un impact major, precum explozia celeilalte maşini blindate.

— Portiera mea e înţepenită! a răcnit Razor.

Murdock a smucit-o violent pe a sa.

— După mine! AFARĂ!

A ieşit cu AKM-ul în mâna dreaptă, iar în stânga cu o cutie de mărimea unei camere TV. Era un dispozitiv portabil de vizualizat imagini în infraroşu Marconi HHI-8. Depozitul era străbătut de nori de fum alb de la grenade, iar aparatul era singurul mijloc cu care se putea mişca repede. Avea cam 5 kg şi vedea obiectele pe baza căldurii emanate de ele, ca pe nişte umbre în alb-negru. Din cauza

asta, putea vedea direct prin fum.

Murdock a rotit aparatul în jurul său şi a văzut o linie de prese tipografice, maşinării şi cutii de lemn. Deci au lovit depozitul care trebuia, un mic miracol în termeni de Informaţii ale Serviciilor Americane. Mai putea vedea şi cealaltă maşină blindată: Ed şi Kos intraseră şi ei. Grenadele nu-i lichidaseră pe toţi; mai erau câţiva oameni care alergau, dar Murdock nu i-a împuşcat. Dacă ar fi făcut-o, ceilalţi şi-ar fi dat seama unde se află prin fum. Nu prea se potrivea cu cele ce se spuneau despre SEAL, dar operând în grupuri mici cu o cantitate limitată de muniţie, erau obligaţi să evite orice posibil schimb de focuri.

Razor a ieşit imediat în spatele său şi a avut grijă să închidă portiera. Un detaliu insignifiant, dar până când cineva ar fi adus un aparat cu flacără de acetilenă pentru a încerca să pătrundă în maşină, ar fi fost prea târziu.

Aparatul în infraroşu îi arătă lui Murdock gaura imensă pe care o făcuseră în perete şi s-a îndreptat către ea. Era destulă vizibilitate pentru ca Razor să-l poată urma prin fum, dacă se menţinea aproape. Apoi Murdock a auzit focuri-automate afară.

Ora 0250
Baalbek, Liban

Mercedesul era parcat pe drum chiar în faţa rupturii pe care Murdock şi Razor o făcuseră în gardul de sârmă. Jaybird Sterling avea geamul de la portieră lăsat iar mitraliera PKM era sprijinită pe un suport în formă de U sudat la portieră. Un alt aparat Marconi pentru imagini termice era montat pe mitraliera sa deasupra închizătorului. Doc

Ellsworth era la volan, aruncând din când în când pe geam grenade fumigene de mărimea unor doze de bere.

Prin aparatul său, Jaybird vedea siluetele umane calde alergând de după capătul îndepărtat al depozitului. Radioul său era activat prin voce şi a anunţat:

— Soldaţi, depozit, colţul din nord – şi în aceeaşi clipă a deschis focul.

Prima rafală a lui Jaybird a doborât două siluete. Înlăturase gloanţele trasoare din banda de cartuşe; trasoarele îţi permiteau să vezi unde ţi se duc gloanţele trase, dar, în acelaşi timp, toţi ceilalţi observau exact de unde veneau. El nu avea nevoie; aparatul în infraroşu era

atât de sensibil încât putea urmări traiectoria gloanţelor fierbinţi prin aer. La impactul gloanţelor, alte siluete s-au poticnit şi au alergat înapoi la adăpostul depozitului. Cei doi căzuţi erau nemişcaţi, ca două pete de un alb strălucitor pe fondul pământului mai rece.

Jaybird a micşorat ritmul de tragere, dar a continuat să trimită rafale scurte către colţul depozitului. Aparatele Marconi nu puteau vedea prin obiectele solide, dar era destul de uşor de ghicit unde s-au adăpostit inamicii, iar gloanţele ruseşti de 7, 62 x54 mm erau destul de grele ca să poată trece prin peretele de lemn.

Se părea că inamicii erau destul de bine ţinuţi la respect. Doc Ellsworth avea ochiul mare pe casele de pe partea cealaltă a drumului, dar nimeni nu şi-a scos nasul afară.

Apoi careva a început să zbiere în radio.

Ora 0251
Baalbek, Liban

Ed DeWitt, cu aparatul Marconi în mână şi urmat de Kos Kosciuszko, se îndrepta spre spărtura din peretele

depozitului, când o armă automată a deschis focul dinspre dreapta lor.

DeWitt s-a aruncat la podea la primul sunet de rafală. Gloanţele continuau să zboare pe deasupra, iar câteva ricoşeuri au spulberat aşchii din betonul podelei. DeWitt a luat instinctiv decizia de a nu riposta. Murdock şi Roselli erau undeva în direcţia aceea şi s-ar fi putut afla pe linia sa de tragere. De altfel, îşi putea da seama că gloanţele erau trase orbeşte.

DeWitt n-avea timp ca să aştepte încetarea focului. Pregătindu-se să sprinteze prin spărtura din perete, a privit în spate ca să se asigure că *Chief* Kosciuszko e şi el gata. Dar acesta era întins cu faţa-n jos pe podea, fără cunoştinţă. Nu era timp să-l verifice. DeWitt a sărit în picioare şi l-a ridicat pe Kos punându-l pe umeri, ca pompierii. Din fericire, atât AKM-ul cât şi aparatul Marconi erau ataşate de el, în stil SEAL, aşa că nu le-a pierdut.

Era o diferenţă de greutate de vreo treizeci şi cinci de kilograme între ei – în favoarea lui Kosciuszko – dar adrenalina şi mentalitatea SEAL erau nişte lucruri minunate.

DeWitt şi-a eliberat o mână şi a ridicat aparatul în

dreptul ochilor. Mişcându-se cât de repede putea sub greutatea poverii, a ieşit din depozit.

Ora 0251
Baalbek, Liban

Magic Brown trăgea cu PKM către colţul sudic al depozitului. La marginea ecranului Marconi l-a văzut pe DeWitt venind cu Kosciuszko pe umeri. Părea un singur trup masiv pe două picioare subţirele.

— Kos e doborât, a răcnit în microfon.

Fără o vorbă, Profesorul Higgins a smucit de portiera şoferului de la Mercedes şi a sprintat prin spărtura din gard în fum. Higgins nu avea un aparat în infraroşu.

— *Mister* DeWitt, a zbierat.

— Aici, veni răspunsul.

Magic Brown a început să tragă în rafale rapide o bandă cu 250 de cartuşe ca foc de acoperire.

Higgins s-a luat după vocea lui DeWitt, prin fum, până i-a găsit. Acum fiind doi care să-l care pe Kosciuszko, treaba a devenit mai rapidă. L-au trecut prin gard şi l-au pus pe bancheta din spate a Mercedesului. Higgins a

ocolit limuzina pentru a se urca din nou la volan. Fumul se disipase uşor în absenţa sa şi cineva din casa de peste drum a deschis focul asupra maşinii vizibile acum. Gloanţele au lovit Mercedesul, dar nu au penetrat blindajul.

Higgins s-a adăpostit în spatele maşinii şi a ripostat cu AKM-ul.

Casa se afla în partea opusă a maşinii unde se afla Magic şi PKM-ul său; nu putea să facă nimic decât să arunce grenade fumigene pe geam pe cât de repede reuşea să le smulgă inelul de siguranţă.

Fumul se ridică din nou. Higgins a intrat în maşină prin portiera lui Magic, s-a târât peste el fără milă şi s-a lăsat să alunece în spatele volanului.

Chiar dacă ei nu mai puteau vedea, cineva îi avea în vizor. Gloanţele loveau vehiculul dar armura le oprea pe toate. Era timpul să o ia din loc.

— Doi, aici Trei, a vorbit Magic Brown în radio. Lightning, Lightning, over.

Termenul-cod era pentru toţi şi anunţa că sunt gata de plecare.

Ora 0252
Baalbek, Liban

Murdock şi Razor erau deja în Mercedesul lor şi acesta era cuvântul pe care-l aşteptau.

— Aici Unu, a spus Murdock. Roger, Lightning.

— Inamicii încep să se adune la colţul din nord, i-a informat Jaybird Sterling în timp ce continua să tragă.

— OK, înseamnă că noi nu o vom lua pe acolo, a hotărât Murdock. Aici *Doi.* Pregătirea pentru ruta *Echo.* Repet, ruta *Echo.*

— *Roger* pentru *Echo,* a replicat Magic Brown.

— Executarea, a ordonat Murdock.

Doc Ellsworth a întors Mercedesul în scrâşnet de cauciucuri şi a băgat viteză înapoi pe unde veniseră. Jaybird a băgat mitraliera PKM înăuntru şi a ridicat geamul de sticlă blindată.

Murdock a privit prin lunetă. Pe când treceau pe lângă ei, Higgins a înscris al doilea Mercedes într-un virajântoarcere identică şi a accelerat urmându-l îndeaproape.

Au ieşit din norul de fum chiar la timp pentru a vedea şi a fi văzuţi de un grup de sirieni uimiţi, îngrămădiţi pe

laterala depozitului. Mai era şi un transportor blindat BMP-1 a cărui turelă a început să se rotească spre ei.

— Culcat! a răcnit Murdock.

O rachetă a trecut peste capota maşinii. A urmat un *flash* puternic din tunul de 73 mm al BMP-ului, dar cele două Mercedesuri se mişcau mai repede decât putea turela să se rotească spre laterală, iar proiectilul a explodat în urma lor.

O rafală de gloanţe în linie a izbit geamurile laterale ale Mercedesului, dar nu au provocat decât nişte steluţe în policarbonat. Razor Roselli tocmai se uita în afară, iar impactul neaşteptat l-a făcut să se ferească instinctiv. A căzut pe spate peste foarte preocupatul Blake Murdock, care cu o lovitură de cot l-a dat la o parte din poala sa. Simţind nevoia de a se debarasa de o oarecare jenă, Razor a introdus ţeava AKM-ului prin fanta de tragere şi a dezlănţuit o rafală lungă. Cartuşele fierbinţi ejectate din închizătorul armei erau aruncate drept în ceafa lui Doc Ellsworth.

Doc a icnit de durere, iar maşina a derapat. Nu se ştie ce efect a avut rafala asupra sirienilor, dar interiorul Mercedes-ului era acum plin cu fum de la cartuşele trase.

— Încetează tragerea, pentru numele lui dumnezeu, a

strigat Murdock. Ne gazezi!

Jaybird încerca să îndepărteze fumul cu mâna, aşa încât putea vedea exteriorul prin geam.

— Cred că suntem *Clear.*

— Dă drumul la lumini şi la sirenă, a ordonat Murdock răguşit. Şi deschide dracu' ventilaţia.

18

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0253
Baalbek, Liban

— Cât de rău e rănit? l-a întrebat îngrijorat Magic Brown pe Ed DeWitt.

— Aşteaptă un moment, a replicat acesta.

Mercedesul scrâşnea din roţi pe străzile din Baalbek, iar Kos Kosciuszko era culcat pe bancheta din spate. Cu lanterna ţinută între dinţi, DeWitt a început să-i cerceteze rănile. Era mai bine să o facă prin pipăire şi trebuia să fie meticulos. Chiar şi omiterea unei răni foarte mici îl putea

face pe rănit să sângereze până la moarte.

DeWitt a început de la picioare doar pentru motivul că acolo s-a întâmplat să fie. La pipăit cu mâinile – sânge nu, răni nu. A desfăcut vesta antiglonţ de pe Kos. Nimic. Fără a-l mişca, şi-a strecurat mâinile dedesubt şi i-a verificat spatele. Nicio vertebră ieşită de la locul ei. Ce dracu'?

Apoi lumina lanternei a căzut pe casca lui Kosciuszko. În partea stângă-faţă era o gaură perfect rotundă. DeWitt a desfăcut cureluşa de sub bărbie şi a scos casca cu blândeţe. Nu era niciun orificiu în craniul lui Kos, dar mai era unul în partea din spate a căştii.

Glontele a lovit casca, a străpuns unul dintre straturile de kevlar, şi şi-a continuat traiectoria sub un unghi deviat. Tot ce făcuse a fost să-l lase knockout pe Kos Kosciuszko.

DeWitt a verificat, dar nu era sânge în urechi sau în nas, fapt ce ar fi indicat o comoţie serioasă. I-a ridicat pleoapele lui Kos şi i-a luminat ochii cu lanterna. Ambele pupile au răspuns simetric la stimul.

Kos a scos un geamăt uşor când lumina i-a ajuns la ochi.

— A primit un glonte în cască şi a fost făcut knockout, a anunţat DeWitt. Găozaru n-are nici măcar o julitură.

— Faci bancuri? a întrebat Magic Brown.

— Nicio glumă, l-a asigurat DeWitt.

Îl ridică pe Kos, sprijinindu-l în colţul banchetei din spate.

— Are careva o capsulă cu amoniac?

N-a răspuns nimeni.

— Atunci dă-l *dreaku*, a hotărât DeWitt.

S-a aşezat mai confortabil şi l-au lăsat pe Kos Kosciuszko să-şi recapete singur cunoştinţa. Dacă n-ai nevoie de un prim ajutor consistent şi imediat, atunci nu trebuie să te aştepţi la prea multă cocoloşeală din partea unei găşti de SEAL.

DeWitt a anunţat prin radio.

— Kos a fost doar făcut knockout. N-are nicio zgârietură.

— *Roger,* a confirmat Murdock.

Chibzuise că ar fi bine să oprească pe undeva ca să-l transfere pe Doc în celălalt Mercedes. Dar acum nu mai avea de ce să-şi facă griji şi pentru asta.

— Postul de Control în faţă, a intervenit Doc Ellsworth. Apoi, aruncându-i o privire piezişă lui Jaybird, a adăugat: Şi nu, nu am să încetinesc.

— Remarcabil, a punctat Murdock.

Jaybird a dat doar din cap.

Se apropiau de Postul de Control cu luminile de poliţie ale Mercedesului aruncând fulgere colorate în noapte şi cu sirena vuind. Chiar dacă exista vreo raportare referitoare la atac şi schimbul de focuri, ei păreau că se află în urmărirea cuiva – nu că ei sunt vânatul. Cu siguranţă, commando-urile inamice n-ar fi făcut atâta zgomot. Sau, cel puţin arătau suficient de oficial pentru a stârni aceleaşi îndoieli ca şi la venire.

Sunetul sirenelor îi scosese pe toţi afară din Post, gata de ripostă.

— *Freacă* niţel comutatorul sirenei, a ordonat Murdock. Schimbă-i tonalitatea ca să le dăm de înţeles că i-am văzut.

Jaybird s-a executat.

— Semnalizează şi cu farurile şi treci prin ei.

În maşină se auziră *click-urile* siguranţelor de la arme.

Pe când treceau în viteză prin Postul de Control, Murdock a văzut un soldat cum îşi duce arma la ochi, iar altul o lasă în jos. Chiar dacă urmele de gloanţe de pe caroserie erau vizibile, tot n-au reuşit să stârnească bănuieli solide împotriva lor. Adevărat, noapte şi din viteză, nu se puteau vedea prea bine toate aceste detalii.

Pentru că veniseră dinspre sud, acum se îndreptau

spre nord. Era un drum secundar semiamenajat care şerpuia în sus, către munţi, venind dinspre Batreun şi Tripoli, de pe coastă. Murdock identificase un număr de posibile zone de aterizare pentru elicopterele de extracţie, dar voia ca mai întâi să se apropie de munţi cât mai mult posibil. Valea era largă şi aproape lipsită de copaci, iar vizibilitatea ajungea la câteva mile. Pe măsură ce terenul urca spre baza munţilor, devenea şi mai împădurit. Murdock voia să ajungă la adăpostul acestor copaci, pentru a minimaliza expunerea elicopterelor. Totul depindea de timp. Elicopterele trebuiau să vină şi să plece înainte de a se lumina de ziuă. Nu era nimic de discutat.

În al doilea Mercedes, Kos Kosciuszko îşi revenea. Şi ca orice bun SEAL, a revenit la viaţă gata de luptă. DeWitt s-a trezit că un braţ de mărimea unui jambon îl apucă de umăr şi-l proiectează în portieră. Magic Brown a apreciat rapid situaţia şi a trecut din locul din faţă peste Kos. DeWitt i s-a alăturat, amândoi încercând să-l imobilizeze strigând la Kosciuszko:

— *Chief, Chief,* noi suntem, noi…

Kos îşi revenea rapid, ceea ce era bine, pentru că Brown şi DeWitt erau pe punctul de a pierde încleştarea.

— Ce… ce? se bâlbâi Kos.

— E OK, *Chief,* a spus DeWitt, încercând să se elibereze. Ai luat-o-n freză. Eşti OK.

Kosciuszko a scuturat din cap ca să şi-l limpezească, apoi şi-a masat tâmplele.

— Dom'le, ce mă doare capul. Are careva nişte aspirine?

Magic Brown a trecut înapoi în scaunul din faţă şi a bâjbâit după trusa de prim ajutor, mormăind în barbă:

— Fucking gorilla.

DeWitt s-a lăsat pe spate în scaun şi a respirat adânc. Îşi mişcă braţul cu prudenţă. Se gândi că dacă n-ar fi avut pe el vesta antiglonţ, prima lovitură a lui Kos i-ar fi rupt clavicula.

În primul Mercedes, Murdock se uită la ceasul antiacvatic: ora 0258. Mai erau cam două minute până să explodeze maşinile blindate şi voia să ajungă dincolo de următorul Punct de Control când aceasta se va întâmpla.

Atunci Ed DeWitt a observat faruri venind din urma lor. Gata pauza.

— Avem companie în spate, a raportat. PDM[98]-uri. Le împrăştiem imediat, auzi Murdock în casca-radio.

---

[98] Pursuit Deterrent Munition – mine anti-urmăritori.

Ed DeWitt a înşfăcat un sac de nylon din spaţiul din spate unde erau stocate materialele.

— Rămâneţi amândoi aici, i-a spus DeWitt. Mă ocup de astea.

Sacul era plin cu cutii de câte o jumătate de kilogram, cam de mărimea unor baterii de 9 V, dar în trei muchii. M-86 PDM au fost proiectate ca să ajute Forţele Speciale când sunt urmărite de un inamic superior numeric.

Dacă fugi ca din puşcă, tot ce ai de făcut este să tragi siguranţa şi să arunci mina înapoi, peste umăr. Când aceasta cade la pământ şapte linii monofilament, fiecare de şase metri lungime sunt ejectate din carcasa minei. Când ceva, orice, atinge aceste linii, o mică încărcătură face ca M-86 să salte la un metru în aer, unde explodează. În mod sigur le taie cheful şi celor mai aprigi urmăritori să-şi mai continue vânătoarea. În vremurile războiului din Vietnam SEAL au improvizat minele Claymore cu detonatoare cu treizeci de secunde întârziere în acelaşi scop.

Vehiculele din spatele lor se apropiau. DeWitt putea distinge ceva ce semăna cu un Land Rover şi două alte seturi de faruri în spatele acestuia. Drumul îngust şi sinuos limita viteza, chiar dacă Mercedesurile nu erau

nevoite să ducă greutatea suplimentară a unui blindaj masiv.

DeWitt a deschis portiera din partea sa, s-a aplecat şi a aruncat trei PDM-uri în aşa fel încât să ajungă pe mijlocul drumului. Ca măsură de precauţie suplimentară a mai aruncat şi câteva „pioneze” formate din patru ţepuşe care puteau face praf orice pneu.

Land Roverul a călcat una din liniile M-86, iar mina a explodat în aer imediat în urma sa. PDM avea efect şi asupra vehiculelor. Schijele au perforat maşina lovind rezervorul de benzină. Land Roverul a explodat într-o minge de foc. Al doilea vehicul a ieşit de pe drum în încercarea de a-l evita. Al treilea a lovit altă PDM.

Jaybird Sterling privea toată scena prin oglinda retrovizoare laterală.

— Oh, *shit,* a exclamat nefericit, pentru că ceea ce vedea se întâmpla în cel mai nefericit moment. Totul era în raza de vedere a celor de la următorul Post de Control.

Mercedesul a intrat într-o grindină de gloanţe. Sunau ca şi cum nişte nituri erau bătute în caroseria maşinii, iar atât de multe au împroşcat parbrizul din policarbonat provocându-i crăpături, încât era aproape imposibil să mai vezi ceva prin el. Murdock, Jaybird şi Razor au

deschis fantele de tragere şi au ripostat cu foc automat încercând să mai diminueze tirul asupra lor. Habitaclul s-a umplut cu blestematul de fum de la cartuşe.

Cele două cauciucuri de pe dreapta au fost găurite, iar spatele maşinii a început să derapeze. Rotind volanul uşor stânga-dreapta şi fără a atinge frâna, Doc a reuşit să recâştige controlul direcţiei. Orele petrecute pe pista de curse din California şi-au arătat foloasele.

Mercedesul a continuat să ruleze pe inserţiile anti-pană, dar ceva mai încet.

Germanii fac maşini şi blindaje bune. Ambele maşini au trecut prin dispozitivul de apărare de la Postul de Control şi probabil că acolo nu existase nici cea mai mică aşteptare că ei vor reuşi.

Apoi, la Post, unul dintre oameni ieşi în mijlocul drumului. A strigat pentru a curma confuzia din jurul său şi a prins spatele Mercedesului ce se îndepărta în reticulul colimatorului optic. Apăsă uşor pe trăgaci. Nu a existat nicio senzaţie de recul, dar un jet tunător de flăcări şi fum au erupt prin capătul din spate al tubului lansator de grenade reactive RPG-7 ce-l avea pe umăr.

Toţi cei de la Postul de Control au privit flacăra din coada rachetei pe când plutea spre Mercedes. Drumul

făcea un viraj în faţă. Singura întrebare ce anume va ajunge prima acolo, maşina sau racheta. Racheta a lovit maşina cu un *flash* galben. Cei de la Punct au izbucnit în urale de *„Allahu Akbar!*” trăgând cu armele în aer.

„Mare e Allah!”

Apoi, careva dintre ei, mai isteţ, a strigat: „Să-i capturăm!”

Toată grămada de oameni păru să se trezească şi năvăli pe drum.

19

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0301
Lângă Baalbek, Liban

Mercedesul tocmai se angaja în viraj când l-a lovit racheta. Încărcătura explozivă a unui RPG era capabilă să penetreze 33 cm de oţel. Dacă ar fi lovit perpendicular în spatele maşinii nimeni din interior n-ar fi supravieţuit. Dar, cum Mercedesul tocmai vira, racheta a lovit pieziş

spatele lângă luminile de poziţie din dreapta. Jetul de plasmă a trecut prin portbagaj şi a ieşit chiar lângă portiera pasagerului din spate. Aceasta a fost smulsă, ca şi capacul portbagajului care a suportat aproape întreg efectul exploziei, dar balamalele au rezistat şi cea mai mare parte a energiei a fost disipată.

Kos Kosciuszko tocmai începuse să se simtă mai bine după cele trei aspirine înghiţite. Explozia a izbit spătarul banchetei şi l-a aruncat pe el şi pe Ed DeWitt peste scaunele din faţă.

Mercedesul s-a rotit de-a latul drumului şi s-a izbit într-un mic zid de piatră. Sistemul anti-incendiu, halon, s-a activat. Asta a fost partea cea bună; halon a prevenit explozia rezervorului de benzină şi implicit a muniţiei şi explozibililor. Dar gazul halon, deşi minunat pentru flăcări, era cumplit pentru plămâni. Volanul şi airbag-ul l-au protejat perfect pe Profesorul Higgins. Cealaltă parte a maşinii era proptită în zidul de piatră, dar el era liber. Şi-a ţinut respiraţia în timp ce gazul sub presiune umplea maşina şi l-a tras afară pe ameţitul Magic Brown, apoi pe Ed DeWitt, care fusese aruncat peste scaunul său. Kos Kosciuszko stătea deja în mijlocul drumului, perfect conştient, deşi cu o expresie curioasă pe faţă, ca şi cum s-

ar fi întrebat cum a ajuns acolo.

Murdock privea terifiat la întreaga scenă.

— Calcă frâna, a răcnit.

Trebuiau să se întoarcă, fie şi numai pentru a număra morţii. Niciun SEAL nu a fost abandonat vreodată pe câmpul de bătălie, iar Blake Murdock nu avea de gând să fie primul care să o facă.

Doc Ellsworth a băgat Mercedesul în *marche-arrière* şi a scrâşnit din roţi înapoi la locul avariei. Murdock, Razor şi Jaybird au ieşit afară.

Stăteau toţi în mijlocul drumului, mânjiţi de sânge, dar înjurând atât de fluent încât nu putea fi vorba de vreo rană serioasă. Magic Brown *dădea-la-raţe* în drum. Ed DeWitt tocmai asigura poziţia. Profesorul scotea dintre fiarele contorsionate ale maşinii orice armă şi muniţie putea găsi. Murdock a fost mai întâi surprins apoi s-a bucurat nespus că i-a găsit în viaţă.

Pe deasupra capului le şuierau gloanţele. Jaybird a deschis focul cu mitraliera sa pentru a-i ţine pe urmăritori la distanţă. Razor l-a înhăţat pe DeWitt, în timp ce Murdock îl trăgea pe Kos Kosciuszko către celălalt Mercedes rămas intact.

Apoi s-a văzut un *flash* scurt la distanţă. Murdock a

numărat în minte: *„Omie-unu, o-mie-doi*”. Unda de şoc şi vuietul exploziei au ajuns în acelaşi timp.

Ora 0303
Baalbek, Liban

Soldaţii sirieni au crezut că i-au respins pe invadatori prin superioritatea forţelor armate, făcându-i să-şi abandoneze vehiculele. Imediat ce au fost siguri că intruşii au plecat, s-au apucat să celebreze victoria în stilul lor tradiţional arab trăgând cu armele în aer. Unii au luat poziţii războinice pe capotele maşinilor.

Pentru că armase detonatoarele ceva mai devreme decât DeWitt, blindata lui Murdock a explodat prima. Dar nu a contat, explozia a activat imediat contactul cu mercur din vehiculul lui DeWitt.

Puterea unei explozii depinde atât de cantitatea explozibilului cât şi de viteza sa de reacţie. Când praful de puşcă este aprins, îşi schimbă starea din solid în gaz relativ încet, dar unele substanţe o fac mai repede chiar decât TNAZ.

Maşinile blindate au reţinut explozia doar o

microsecundă, apoi oţelul a cedat în sute de mii de schije cu foarte mare viteză care s-au adăugat efectului devastator.

Interiorul maşinilor fusese căptuşit cu fragmente de zirconiu – din „amabilitatea” CIA. Acelaşi metal era utilizat şi la fabricarea bombelor cu fragmentare pentru a crea efect incendiar. Când zirconiul se aprindea, se adăuga şi focul la puterea exploziei.

Depozitul, precum şi orice şi oricine se aflase înăuntru, a sărit în aer.

Fapt necunoscut de CIA, sirienii găzduiseră pe cei ce fabricau falsurile şi tehnicienii chiar lângă depozit, în ideea că era mai uşor să-i protejeze acolo, decât să-i transporte zilnic prin Baalbek. Schimbul de focuri îi treziseră pe toţi şi i-a făcut pe aproape toţi, cu excepţia celor prea puţin prudenţi, să se arunce la podea.

Cei puţini care se uitau prin ferestre au murit primii când unda de şoc a lovit faţada barăcilor. Apoi adăpostul s-a prăbuşit. Poate unii dintre ceilalţi au putut fi scoşi mai târziu în viaţă.

Bucăţi de lemn, metal şi hârtii arzânde căzeau pe pământ. Fumul se ridica, iar depozitul era doar o grămadă de sfărâmături. Un tanc T62 de patruzeci de tone era

răsturnat cu şenilele în sus. Turela BMP-ului care trăsese asupra SEAL putea fi văzută printre trunchiurile retezate ale unor copaci din apropiere; restul transportorului era de negăsit.

Casele din jurul depozitului erau mai mult sau mai puţin dărâmate, în funcţie de cum fuseseră expuse puterii exploziei. Străzile erau blocate de trunchiuri de copaci şi sfărâmături. Unda de şoc a spart geamurile ferestrelor pe o rază de o milă în jurul depozitului.

Inutil a mai preciza că orice locuitor din Baalbek era treaz acum. Va trece ceva timp până să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi încă şi mai mult până să înceapă să se organizeze.

Ora 0304
Lângă Baalbek, Liban

— *Hoo-yah!* a chiuit Razor Roselli exaltat.

— Toţi în maşină! A strigat Murdock.

— Muieee, *motherfuckerst* continuă Razor să răcnească spre cei de pe şosea.

Explozia a făcut să înceteze temporar focul tras de

aceştia, iar Murdock voia să profite de situaţie.

— Urcaţi-vă dracului în maşină! Doc, treci în spate şi verifică-i. Jaybird, la volan.

Murdock îşi dimensionase efectivul commando-ului aşa încât să poată încape toţi într-un singur Mercedes, în caz de urgenţă. Încăpeau, la limită, dar era o nebunie: Jaybird la volan, Murdock şi Razor înghesuiţi amândoi în scaunul din faţă, Doc întins pe jumătate peste scaunul din faţă, cu o lanternă în mână, încercând să descopere şi să evalueze rănile masei compacte de oameni de pe bancheta din spate. Magic Brown se străduia să scoată capul pe geam ca să vomite iarăşi. Mirosul de sudoare, frică şi adrenalină era de-a dreptul obscen.

Iar în mijlocul a toate astea, Razor Roselli era atât de bucuros, cum nu-l mai văzuse Murdock vreodată.

— Am făcut-o! Fir-ar dracu' al dracului, am făcut-o!

— Scuză-mă, *Chief,* a intervenit Jaybird Sterling. Dar dacă eşti atent o secundă şi arunci o privire în jur vei vedea că juma din echipa noastră e *futută* şi nici nu sunt sigur cât ne va mai ţine maşina asta; aproape toate luminile de avarie de la bord sunt aprinse.

— *Fuck you,* Jaybird, a răspuns Razor. Am învins. În sfârşit, le-am rupt curu' şi o să le trebuiască al naibii de

mult timp ca s-o uite. Nimic din ce s-ar putea întâmpla în continuare nu poate schimba asta.

— După mintea ta aşa o fi, *Chief,* a spus Jaybird. Eu aş vrea să scap întreg şi viu de urmărirea acestor SOB[99].

— Cum îţi spun eu mereu, băi, găinaţ. Ţi-ai ales greşit meseria.

— Deci sunteţi cu toţii gata? a întrebat Murdock. O să supravieţuim, dar dacă nu ne mişcăm rapid fizicu ca să ajungem pe dealuri în ora cât mai ţine întunericul, am pus-o.

— Ăă, asta chiar nu-mi place, a mormăit Magic Brown de pe bancheta din spate, după ce tocmai terminase încă o repriză de vomă. Bagă gaz, Jaybird, calc-o!

— Doc, cum e inventaru? întrebă Murdock nerăbdător.

— Mâna stângă a lui *Mister* DeWitt e ruptă, a replicat Doc Ellsworth pe un ton de detaşare clinică. Fractură simplă, necominuitivă, ceea ce este chiar uimitor ţinând cont de maniera în care l-a manevrat Razor.

— Hei, l-am scos din maşină, a protestat Razor.

— Kos are jupuit jumătate din şoriciul de pe spate şi fund, a continuat Doc. De asemenea, nu are pantaloni; nu ştiu unde dracu' sunt. În următoarea lună, o să doarmă pe

[99] SOB – son of a bitch – insultă.

burtă. N-aş vrea să-i fiu în preajmă până se vindecă, dar în afară de faptul că e şucărit rău, va fi OK. Profesorul are bafta porcului ca de obicei; nicio zgârietură. Magic are nişte jolituri superficiale, probabil cioburi de la parbriz şi-l doare niţel burtica.

Era un exemplu destul de bun referitor la maniera de a diagnostica a unui sanitar SEAL.

— *Fuck you,* Doc, a mârâit Magic.

— Pot toţi să se mişte dacă trebuie neapărat? a întrebat Murdock.

— Sunt bine, a insistat DeWitt printre dinţii încleştaţi.

Doc i-a pus o atelă pneumatică pe care a umflat-o cu o pompiţă mică şi i-a imobilizat braţul de corp cu nişte bandaje de tifon.

— Nu cred că are cineva vreo rană internă majoră, dar n-am avut pe-aici condiţii de clinică pentru investigare. Toţi au tăieturi şi rupturi musculare mai mult sau mai puţin grave. Dacă nu le administrez ceva relaxant muscular, în maximum un ceas toţi vor fi strâmbi şi ţepeni scândură. Lui *Mister* DeWitt i-am făcut o injecţie, toţi ceilalţi au luat câte două pastile. Mai mult de atât nu putem face acum.

— Mulţumesc, Doc, i-a spus Murdock.

— „Mulţumesc, Doc”? a sărit Magic Brown care tocmai dăduse drumul la o râgâială de vomă în maşină. Asta numeşti tu diagnosticare? Mai bine îmi târăsc curu’ sus şi-l consult pe bătrânul pustnic din vârful muntelui.

— N-ai decât, băi, găoază, a replicat calm Doc. Mai bagă-mă-n draci o dată şi nu mai pupi niciun medicament.

— Hai, mă… ştii că doar te-am tachinat, Doc, a spus Magic pe un ton brusc supus.

Ce încurcătură, se gândea Murdock. Nu împărtăşea bucuria lui Razor în legătură cu îndeplinirea misiunii. Trebuia să-şi ducă oamenii acasă. Pe toţi. Era responsabilitatea sa. Şi timpul… blestematul ăsta de timp… Acum era 0325. Erau în criză de timp şi nu-şi mai puteau permite să aibă niciun fel de problemă.

Se auzi o explozie în urma lor.

— Ce mama dracu’ a fost asta? a întrebat Razor.

O ridicare generală din umeri, apoi Higgins a spus încet:

— Am „aranjat” o încărcătură explozivă în maşină înainte de a ieşi. Desigur, au detonat-o.

S-au auzit câteva fluierături joase, respectuoase.

— O treabă foarte bine gândită, Prof, spuse Murdock.

Chiar era impresionat. Lui nu-i venise în minte să o

facă.

— Consideră-te felicitat oficial.

— Mulţumesc*, sir.*

Din întunericul ce învăluia bancheta din spate se auzi un fel de incantaţie.

— Omu’ lu’ şefu’! Omu’ lu’ şefu’!

— Ne-am întors iar la afurisita de grădiniţă, a spus Razor, dezgustat.

Sirena şi toate luminile erau stinse. Nu mai voiau să atragă atenţia asupra lor. Mai ales acum, în teren deschis, unde orice lumină se putea vedea de la multe mile. Jaybird conducea cu ochelarii de noapte puşi la ochi. Mercedesul a trecut peste autostrada Bekaa şi îşi continuă drumul spre nord-est. Trecură pe lângă micul orăşel Laat şi fosta Bază Aeriană Libaneză localizată la nord de Baalbek.

A apărut o uşoară scădere a înălţimii terenului; drumul pătrundea adânc în Valea Bekaa, dar valea însăşi creştea în altitudine de la două sute de metri la circa 1300 m deasupra nivelului mării.

SEAL au traversat Râul Litani, care aproviziona cu apă toată valea Bekaa. Străbăteau câmpuri arate mărginite cu ziduri joase de piatră ce luceau în lumina lunii şi copaci

extrem de rari. Luna era doar pe sfert vizibilă, dar dădea suficientă lumină. Mici pâraie şi albii secate intersectau drumul care se îndrepta spre munţii din depărtare. Şoseaua se ridica pe dealurile de la poalele lor.

Drumul se bifurca, iar ei au luat-o la dreapta. Dacă ar fi urmat calea din stânga, ar fi putut rula pe şoseaua pavată până în munţi, dar ar fi traversat cel puţin o localitate mai mare, iar riscul nu era de neglijat. Drumul neamenajat urca până într-o pădure de la poalele munţilor unde pur şi simplu se termina. Acolo trebuiau să vină elicopterele.

Murdock studia insistent harta. Mai era un pârâu care traversa drumul, apoi un viraj.

— Asta e, a spus sec Jaybird.

Deja se înscrisese în viraj, înainte ca Murdock să fi ridicat capul.

— Stai puţin, a spus Murdock. E prea devreme.

Dar părea a fi drumul neamenajat. Poate că ratase pârâiaşul în întuneric.

Au mai continuat să ruleze cinci minute, apoi drumul s-a oprit în mijlocul unui crâng de măslini piperniciţi.

Lui Murdock îi veni să urle, dar nu era felul său. De altfel, el era responsabil – era greşeala sa.

— Întoarce şi mergi înapoi, a spus calm.

Alt timp pierdut.

— Jaybird Sterling, a chicotit Doc Ellsworth de pe bancheta din spate. Busola umană.

Jaybird ardea de ruşine, dar a avut bunul simţ de a nu spune nimic.

Au revenit pe drumul pavat şi au găsit adevăratul viraj cam la un sfert de milă mai departe. Doar ca să fie sigur, Murdock a verificat poziţia exactă cu GPS-ul. Pe drumul neamenajat înaintau cu încetineală. Era îngust şi trecea pe coasta dealurilor acolo unde solul sărac nu permitea creşterea recoltelor.

Au mai rulat un sfert de milă, apoi Jaybird a stopat brusc, fapt ce i-a făcut pe toţi să fie aruncaţi spre înainte.

— Bolovani, a spus, ca răspuns la inevitabila mişţocăreală.

— Dă repede înapoi! a ordonat Murdock.

Jaybird a băgat Mercedesul în *marche-arrière.*

— OK, stop, spuse Murdock, după treizeci de metri.

— Crezi că e o ambuscadă? a întrebat Razor.

— Nu ştiu, replică Murdock. Dar nu putem merge înapoi şi nici nu avem timp să ocolim. Jaybird şi cu mine ieşim şi mutăm bolovanii. Ceilalţi, în afară de Ed, afară şi

acoperiţi-ne.

Murdock şi cu Razor au stat un minut ca să-şi coordoneze acţiunile. Nimic complicat, doar ceva de genul: dacă se întâmplă asta, vreau să faci aşa; sau dacă se întâmplă altfel, vreau să faci aşa ceva.

Apoi el şi Jaybird au înaintat pe drum cu armele pregătite. Nu că doi oameni ar fi putut face mare lucru odată ajunşi în zona de ucidere a ambuscadei.

Murdock a adulmecat aerul şi şi-a lăsat simţurile să extragă orice informaţie disponibilă. Nu simţea nimic în neregulă.

El şi cu Jaybird au rostogolit bolovanii din drum. Nu s-a întâmplat nimic. Murdock spera că nu vor întâlni şi mai mulţi. Nu-şi puteau permite să irosească timpul.

Toţi s-au urcat înapoi în Mercedes. Jaybird conducea încet. Mai erau pietre, dar destul de mici ca să fie ocolite sau să se treacă peste ele.

Jumătate de milă mai departe drumul se arcuia pe coasta unei alte coline. Aici, Jaybird a frânat iarăşi. Drumul era complet blocat de o movilă imensă de pământ şi bolovani.

20

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0345
Nordul Libanului

Murdock a ieşit din maşină ca să arunce o privire în jur. După ce a trântit portiera a urmat un moment de tăcere buimacă.

— Asta e karma[100], spuse confidenţial Doc Ellsworth. Jaybird şi toate undele alea negative.

— Ţi-am spus că am gândit pozitiv, blestemăţia dracului! a izbucnit Jaybird.

— Cineva urmează să fie împuşcat în mai puţin de o secundă, a avertizat Razor Roselli.

Murdock s-a întors în maşină şi a desfăşurat harta.

— De ce dracu' asta nu a fost văzută în fotografiile din satelit? a întrebat Magic Brown. Doar am verificat întreaga rută.

— Ploaia a fost de vină, spuse Kos Kosciuszko. Tot versantul este erodat. Probabil au loc mereu alunecări de teren pe timpul iernii.

[100] Karma – soarta.

— Vreţi să vă ţineţi dracului gura o clipă şi să mă lăsaţi să gândesc? a cerut Murdock.

A luminat harta cu lanterna. Nu puteau ocoli alunecarea de teren. Dacă s-ar fi întors înapoi ar fi pierdut timp şi distanţă şi, chiar şi aşa, cea mai apropiată variantă de drum trecea drept printr-o localitate. Nu-şi mai puteau permite încă o confruntare armată. Era timpul pentru ceea ce Razor numea la mişto „grupul de discuţii”.

— OK, a spus Murdock. Daţi-mi ceva idei.

— Am putea rula toată noaptea prin împrejurimi fără ca să ajungem mai departe decât suntem acum, a punctat Higgins.

— Nu putem chema *helo* să vină aici, hotărî Jaybird.

— Ar putea coborî o scară de funie, a sugerat Magic, dar nici măcar el nu era foarte convins.

— N-am putea nici să-l punem pe *Mister* DeWitt într-un ham şi să-l urcăm, a precizat Doc. Nu cu braţul său rupt.

— Nu e vorba numai de asta, a punctat nerăbdător Razor. Terenul este plat ca o farfurie şi absolut degajat. Este o localitate la o juma de kilometru. Imediat ce *helo-ul* ar apărea din spatele munţilor toată gaşca ar începe să tragă în noi.

— Trebuie să presupunem că acolo sunt oameni care ne vânează… a intervenit Higgins.

— … şi care, în momentul acesta, fie se adună ca să ne atace, fie năvălesc spre noi deja, a încheiat Jaybird.

— Am lăsat atâtea distrugeri în urma noastră, încât nu e deloc greu de ghicit care ne este ruta, adăugă şi Kos Kosciuszko.

— Eh, or să apară curând, spuse Razor. Şi vor fi şucăriţi rău.

— Suntem încă prea aproape de Baalbek.

— Trebuie să continuăm deplasarea pe jos, spuse Ed Witt, dând glas gândului aflat în mintea tuturor.

— Poţi să umbli? l-a întrebat Murdock.

— Aş face orice numai să nu mai fiu nevoit să stau în poala ăstora de pe bancheta din spate, ca nişte sardele, răbufni DeWitt.

— Cred că o luăm la picior, a concluzionat Magic.

Toţi au dat aprobator din cap. Nu mai era nimic de făcut.

Au deschis portbagajul şi şi-au luat echipamentul. Erau patru saci de nailon care aveau cam aceeaşi formă cu o cutie de chitară, dar ceva mai îngustă. Erau „trusele” lunetiştilor. Uneori, lunetistul era nevoit să se mişte cu

arma sa pe terenuri foarte accidentate, să se târâie pe burtă, iar carabina cu dispozitivul ei optic trebuia tratată cu grijă. De aceea era folosit acest tip de cutie pentru transport. Era căptuşită cu spumă poliuretanică, avea hamuri pentru umeri ca un rucsac şi putea fi şi trasă pe pământ, peste bolovani, de unde şi numele ei *drag bag.* Trei dintre cutii conţineau câte o carabină Heckler & Koch MSG 90 semiautomată, calibru 7, 62 mm NATO. Cealaltă adăpostea o MacMillan M 87 cu închizător, calibru.50 (12, 7 mm), acelaşi ca al mitralierei grele Browning. Toate patru au fost luate la insistenţele lui *Master Chief* MacKenzie, care fusese prevăzător pentru cazul în care noaptea trecea.

Celelalte patru carabine cu lunetă au fost pierdute în cel de-al doilea Mercedes. Profesorul Higgins a reuşit să salveze doar două AKM, un sac cu magazii de Kalaşnikov încărcate cu cartuşe, câteva grenade şi rucsacul său cu staţia radio. Razor ducea şi el un radio identic în Mercedesul din faţă. Fiecare vehicul fusese echipat asemănător.

Au avut o scurtă discuţie despre vestele antiglonţ. Cu inserţiile ceramice, fiecare cântărea binişor peste cinci kilograme. Era o chestiune de protecţie sau de viteză de

deplasare pe jos. Vestele şi căştile au fost aruncate în portbagajul maşinii.

Şi-au trecut unul altuia un tub pentru camuflaj şi şi-au pictat feţele şi mâinile. Kos Kosciuszko a împrumutat o trusă pentru sutură de la Doc ca să-şi coase ceea ce îi mai rămăsese din pantaloni.

Jaybird a dus Mercedesul până la capătul drumului şi l-a proptit cu laterala într-o grămadă de pământ. Apoi, toţi l-au acoperit repede cu cât de multă ţărână a fost posibil pentru a-l face invizibil în caz de cercetare aeriană.

Razor Roselli a minat vehiculul.

— Sper că nu va trece nimeni pe-aici şi să încerce să deschidă portierele, spuse Magic Brown.

— Atunci vor căpăta ceea ce merită manglitorii. Să-i fut dacă nu au simţul umorului, hotărî Razor.

S-au îndepărtat mergând în şir indian, lăsând între ei cât de mult interval era posibil în teren descoperit. Cât de departe puteai, dar rămânând în contact vizual cu cel din faţă, aceasta era regula SEAL. Jaybird era în frunte; i-a dat PKM-ul lui Kos Kosciuszko şi a primit în schimb de la Doc un Kalaşnikov, care cântărea mai puţin şi era mai uşor de manevrat. Murdock era al doilea, cu un AKM ŞI MSG-90 în cutia din spate. Ca de obicei, Higgins îl urma

cu radioul şi cu un AKM. Apoi Kos Kosciuszko cu o mitralieră şi aproape şapte sute de cartuşe încărcate în benzi; restul a rămas în Mercedes. Doc îi urma împreună cu DeWitt. Pentru că armamentul era insuficient datorită Mercedes-ului distrus, DeWitt avea doar arma de rezervă, pistolul rusesc Makarov; oricum, doar pe asta o putea manevra. Doc a scos MSG-90 din cutie şi-l ducea în mâini, gata să tragă. Magic Brown şi apoi Razor Roselli încheiau şirul ca ariergardă, amândoi cu AKM-uri. Magic avea MacMillan .50 în cutia din spate, iar Razor MSG-90.

Temperatura era cam 00C, iar aerul nopţii era rece şi umed de la ploaie. Au ocolit pe versantul dealului, apoi printre două câmpuri, menţinându-se în apropierea zidurilor joase de piatră ce marcau hotarele, ca acoperire.

Murdock îşi supraveghea cu grijă oamenii în timp ce se deplasau. DeWitt părea să se mişte fără probleme. Şi emana o încredere din partea lor, pentru că se simţeau mult mai confortabil afară din maşină, cu pământul tare sub tălpi. Îi făcea să se simtă mai bine.

Privind peste câmpuri, Murdock putea vedea copaci la oarece distanţă şi munţii din depărtare acoperiţi de zăpadă.

Un câine lătra, prea departe pentru a le provoca griji.

Nu se mai auzeau alte sunete, decât ocazionale *crack-uri* ale pojghiţei de gheaţă ce acoperea pământul şi crăpa sub talpa bocancilor.

21

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0400
Lângă Bteday, Liban

În curând SEAL au lăsat câmpurile în urmă şi au traversat una dintre ramificaţiile drumului de pământ. Murdock era foarte îngrijorat de urmele pe care le lăsau.

Exista un ritual la traversarea unei zone recunoscute ca fiind periculoase. Jaybird şi Murdock au traversat primii drumul, apoi Kos şi Higgins, pe fiecare flanc, acoperind cu armele lor toată zona. Murdock a securizat capătul îndepărtat al drumului, în timp ce Jaybird s-a dus în recunoaştere şi mai departe. La semnalul lui Murdock, restul au traversat, pe rând câte unul, sub acoperirea lui Kos şi Higgins.

Murdock a aşteptat până când ultimul om, Razor Roselli, a traversat drumul.

— Ajungem pe un teren mai solid, i-a şoptit Murdock. Să împrăştiem nişte CS peste urmele noastre.

Razor a dat din cap şi a scos dintr-un buzunar un mic borcan din plastic. Era plin cu o pudră formată din cristale persistente de CS, cu efect lacrimogen. Razor a împrăştiat pudra în zigzag peste urmele lor. Pentru cazul în care ar fi fost folosit câinii pentru a-i urmări. Doar o scurtă inhalare de cristale CS şi câinele îşi pierdea definitiv simţul mirosului. Ploaia nu afecta eficacitatea cristalelor.

Murdock s-a întors la locul său în fruntea coloanei.

Au ocolit mica localitate Bteday cu o populaţie de doar 554 de locuitori. Chiar şi la această oră, existau câteva mici surse de lumină în sat. Ţăranii se trezeau devreme. SEAL s-au ţinut la suficient de mare distanţă pentru a nu alerta omniprezenţii câini prezenţi în curţile de la ţară.

SEAL au traversat încă un drum. Era prevăzut. Acesta trecea pe la sud de Bteday şi pur şi simplu se termina. Imediat dincolo de drum au intrat într-un pâlc de copaci. Era doar începutul, marginea unei păduri mari, formată din pini şi stejari; legendarii cedri libanezi nu erau

prezenţi. Nu era o pădure precum în America; copacii erau prea rari, dispersaţi. Era totuşi o acoperire, o schimbare binevenită după spaţiile largi ale câmpurilor.

Când Razor Roselli, ultimul din coloană, a intrat şi el la adăpostul copacilor, voci puternice vorbind în arabă au fost auzite ceva mai departe, înainte. SEAL s-au aruncat nemişcaţi la pământ.

Era tipul de situaţie care cerea o judecată foarte clară. Dacă deschideai focul când ai fi putut să-i laşi să treacă fără să te observe, alertai întreaga zonă despre prezenţa ta. Dar dacă permiteai unei forţe semnificative să vină direct către poziţiile tale, riscai să fii descoperit, copleşit ca putere de foc şi neutralizat.

Cu excepţia cazului în care un SEAL ar fi fost descoperit într-un fel sau altul şi ar fi fost nevoit să riposteze, era de competenţa lui Murdock ca să hotărască ce vor face. Lipi urechea de pământ, respirând uşor pentru a nu lăsa să se formeze un nor de condens. Mirosea acele de pin. Arma îi era îndreptată spre direcţia de unde se auzeau vocile.

Iar vocile se apropiau. Păreau a fi una sau două. Sau poate, erau mai mulţi dar numai unul sau doi vorbeau. Nu era prima dată când Murdock îşi dorea să fi ştiut să

vorbească arabă. Trecu ideea pe lista de priorităţi a noului an ce urma să vină.

Niciun SEAL nu a mişcat câtuşi de puţin din locul în care se trântiseră pe pământul rece, nici cel mai mic muşchi nu le-a tresărit. Disciplina a fost perfectă. Singura disciplină reală este auto-disciplina, după cum se spunea în BUDIS.

Vocile păreau să se îndrepte direct spre ei. Murdock a pus degetul pe trăgaci. Semnalul standard pentru un pluton SEAL de deschidere a focului de ambuscadă era focul comandantului. Fără comenzi strigate sau fluierături. Nimic ce ar putea da inamicului timp să facă vreo mişcare. Doar gloanţe în ţintă.

Deodată, vocile s-au îndreptat spre dreapta lui Murdock, ca şi cum s-ar fi mişcat paralel cu linia de front a SEAL. Ar fi fost momentul perfect pentru declanşarea ambuscadei.

Murdock a rezistat tentaţiei. Auzea şi simţea paşii ce se călcau pe pământ. Nu ca soldaţii care se mişcau tactic, doar o tropăială de civili. Şi doar două perechi de picioare, nu mai multe. Cei doi erau atât de aproape încât le putea simţi mirosul acru al trupurilor şi răsuflarea usturoiată.

Murdock a pus degetul pe garda trăgaciului şi i-a lăsat să treacă. Vocile sau pierdut în depărtare, dar SEAL au aşteptat un timp în linişte deplină înainte de a se ridica cu precauţie de la pământ. Murdock s-a mişcat silenţios de-a lungul liniei până la Magic Brown, care ştia arabă.

— Ce-a fost asta? a şoptit în urechea lui Magic.

— Doi fermieri care se întorc acasă, i-a şoptit acesta înapoi. Au petrecut noaptea în alt sat, ajutând pe careva de acolo. A fătat o oaie.

Murdock l-a strâns uşor de braţ, confirmând că a înţeles.

Când au luat-o iar din loc, Murdock a observat o potecă îngustă, dar bine umblată, care trecea chiar pe lângă locul unde se întinseseră la pământ. Se îndrepta spre înapoi, către Bteday. Au evitat-o aşa cum au făcut cu oricare alta şi au continuat să rămână la adăpostul pădurii.

Murdock devenea tot mai îngrijorat. I se părea că există un fel de conspiraţie continuă împotriva lor.

Pădurea lăsă loc la o suprafaţă largă, înierbată. Semăna cu o barieră antifoc, deşi nu era făcută de oameni. Un pârâu trecea prin mijlocul ei. Chiar dacă timpul era crucial, instinctul i-a spus lui Murdock să le

ordone oamenilor să-şi umple bidoanele cu apă. Echipamentul sirian, de inspiraţie sovietică, pe care-l purtau nu avea în dotare decât un singur bidon, deci toţi le aveau deja goale sau cam aşa ceva. Au format un perimetru de securitate circular. Apoi, unul câte unul, şi-au umplut bidoanele şi au pus în apă câte o tabletă de iod, pentru purificare.

A durat doar câteva clipe. Apoi au traversat pârâul, strecurându-se prin iarba înaltă şi au dispărut înapoi în pădure.

22

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0425
La vest de Bteday, Liban

SEAL au intrat într-o fâşie de pădure de numai câteva sute de metri lungime, cu suprafeţe deschise de-o parte şi de alta. Dar ducea către o pădure mai largă.

Murdock a dat la o parte învelitoarea de protecţie a

ceasului şi a verificat încă o dată ora. Peste circa un kilometru va fi timpul să cheme elicopterele prin radio. Aveau destul timp, chiar şi o mică rezervă confortabilă.

Profesorul Higgins a fost primul care a auzit. Un zgomot foarte uşor în dreapta, ce putea fi o şoaptă. Apoi un *click* metalic, care, în ciuda precauţiilor cuiva, a sunat precum tragerea unei siguranţe de armă.

Higgins s-a rostogolit la pământ, a ridicat arma şi a slobozit o rafală lungă. Manevra, îndelung exersată, le-a dat tuturor timp să se adăpostească.

— Ambuscadă în dreapta! a răcnit pe când se arunca spre înainte, dar nu s-a făcut auzit printre atâtea zgomote amestecate.

O linie de *foc-la-gura-ţevii* a strălucit cam la douăzeci de metri de ei. Trasoare verzi zburau peste spaţiul dintre ei.

În cazul ambuscadelor de la mică distanţă, cu elementul surpriză pierdut, niciuna dintre părţile combatante nu poate nici să atace, nici să se retragă. Supravieţuiesc cei ce reuşesc primii să stabilească superioritatea de foc. Adică, cei care execută un foc susţinut şi precis, încât abilitatea oponenţilor de a riposta este fie redusă, fie eliminată. Uşor de spus la clasă, greu

de realizat în viaţa reală.

Ed DeWitt era trântit pe burtă. Un copac din faţa sa îi oferea o protecţie acceptabilă. Avea pistolul în mână, dar îşi păstra cartuşele pentru cazul în care cineva încerca să le ia cu asalt poziţia.

Alături de el Doc Ellsworth împroşca gloanţe din carabina cu lunetă setată pe foc automat. Din fericire, MSG-90 avea un încărcător cu douăzeci de cartuşe.

Magic Brown trăgea cu AKM-ul *foc-cu-foc,* dar se auzea de parcă era pe automat, ochind fiecare sursă de unde veneau trasoarele. Era atât de concentrat încât nici nu băga în seamă gloanţele ce loveau pământul din jurul său.

Razor Roselli căuta o ocazie de a-i învălui prin dreapta pe cei ce făcuseră ambuscada, dar focul susţinut îl ţinea la pământ. Nu putea să facă manevra, aşa că trăgea şi el.

Cu excepţia celor foarte bine antrenaţi, pe timp de noapte toată lumea trage pe deasupra ţintei. SEAL erau nemaipomenit de bine antrenaţi şi trăgeau drept în ţintă. Începu să se facă simţită o slăbire a focului din partea celorlalţi. Apoi, cel puţin încă patru arme au deschis foc automat – pentru că au sosit întăriri. Asta a înclinat balanţa dramatic.

Pricepând situaţia, Kos Kosciuszko s-a ridicat în genunchi cu mitraliera PKM. Ţinea degetul apăsat continuu pe trăgaci, lansând un şuvoi neîntrerupt de gloanţe asupra liniei de *focuri-la-gura-ţevii* din faţa sa.

Ţărâna zbura, tufişurile şi puieţii de copaci erau realmente tocaţi. Ţeava PKM-ului strălucea roşu, apoi alb. Curând se va topi, dar dacă ei nu supravieţuiau în următoarele câteva secunde... nu mai conta.

Era devastator, iar inamicul şi-a concentrat imediat întreg focul asupra lui.

Pentru Kos timpul s-a încetinit până când nimic nu a mai părut să se mişte. Văzu trasoarele venind spre el, atât de lent încât părea că s-ar putea feri din calea lor, dar n-a putut. Apoi a simţit ca şi cum ar fi fost lovit de cel mai zdravăn pumn posibil, unul făcut din fier înroşit. Era un om masiv şi puternic şi a continuat să ţină trăgaciul apăsat, mişcând ţeava de la stânga la dreapta liniei de trăgători. Rafala sa continuă a încetat. Primul său gând a fost că s-a terminat banda cu cartuşe. Apoi a simţit pământul pentru că, nu ştia cum, căzuse pe spate. Simţea că-i este frig, atât de frig. Şi nu a mai simţit nimic.

Murdock şi Jaybird, aflaţi în capul coloanei, au rămas în afara zonei de foc a ambuscadei când Higgins a

reacţionat prompt. Când focurile au început ei nu au tras. În schimb, au început să se târască spre stânga, făcând un ocol în încercarea de a depăşi flancul inamicului.

S-au târât pe burtă cât de repede au putut, fără ca mărăcinii să-i poată încetini. Deşi trecuseră doar câteva secunde de la primele focuri, târâşul lor părea că durează de ore întregi. Ştiau că s-au apropiat pentru că gloanţele care le treceau pe deasupra capului veneau dinspre ai lor. Au urcat versantul printre copaci, iar la un moment dat au ajuns să privească drept în lungul liniei de trăgători, aflat la circa zece metri depărtare. Era poziţia perfectă pentru un atac din flanc. Doi oameni puteau doborî mult mai mulţi, pentru că Murdock şi Jaybird puteau trage drept în lungul liniei de trăgători, doar cel mai apropiat de ei putând să se întoarcă şi să riposteze.

Dar dacă Murdock şi Jaybird ar fi început să tragă asupra liniei de inamici, ar fi fost şi ei doborâţi de focul tras de SEAL. Nu însă şi dacă li se dădea un semnal să înceteze mai întâi tirul. Nicio voce nu s-ar fi putut face auzită prin infernul împuşcăturilor; un apel radio putea să nu fie recepţionat de către toţi. Dar exista un semnal pe care orice SEAL îl recunoştea instantaneu, pentru că era învăţat odată cu procedurile lor operaţionale standard.

Murdock şi Jaybird au scotocit în sacii cu echipament şi au scos fiecare câte două grenade ruseşti M75. Mici, în formă de butoiaş, cu corpul prevăzut cu striaţii, grenadele erau nişte copii ale unui model austriac de pe vremea Războiului Rece. Au tras inelele şi le-au aruncat în lungul liniei. La a patra explozie, Murdock şi Jaybird au sărit în picioare şi au sprintat înainte luând cu asalt linia inamică. Murdock a sărit peste trupurile sfârtecate de grenada ce tocmai o aruncase. Apoi, apărut din norul de fum, un om era în genunchi cu braţele depărtate, strigând ceva de genul *„Hai, hai,* haz!”

Blake Murdock nu a făcut risipă de îndurare. Rafala sa a doborât omul. Blake s-a lăsat într-un genunchi şi a schimbat încărcătorul, după care a continuat asaltul. A ajuns la capătul liniei. Auzi zgomotele cuiva care alerga printre tufişuri, dar nu a tras. Încă de la începuturile perioadei de instrucţie a auzit: *Nu trage decât dacă poţi să-ţi identifici ţinta; ar putea fi un SEAL.*

— Jaybird, a strigat.

— Aici, *sir,* a venit confirmarea din stânga sa, exact de unde trebuia să se afle Jaybird.

O clipă, Murdock s-a mirat de faptul că Jaybird făcea uz de apelativul „sir” fără a se afla în oarece necazuri, pe

urmă a manevrat radioul.

— Jaybird şi cu mine am securizat sectorul ambuscadei. Veniţi la linie şi nu ne împuşcaţi dacă aveţi chef să trageţi.

O serie de confirmări a venit pe reţea, după care restul plutonului a înaintat în clasica linie de atac. Au ajuns lângă Murdock şi Jaybird, şi au intrat la adăpostul copacilor pentru a fi siguri că n-a scăpat vreun inamic. Murdock şi Jaybird le-a acoperit retragerea.

S-a auzit o scurtă rafală, apoi liniştea s-a reinstalat.

— Încă doi *tango* şi o ceată de măgari, a venit mesajul neobişnuit prin radio.

Cu doar un singur braţ şi un pistol, Ed DeWitt, prudent, nu înaintase odată cu ceilalţi. S-a apropiat punând o mână pe umărul lui Murdock.

— Kos e mort.

23

Sâmbătă, 11 noiembrie

Ora 0440

La vest de Bteday, Liban

— Eşti sigur? a întrebat Murdock înşfăcându-l pe DeWitt de vestă. Instantaneu şi-a dat seama că a pus cea mai stupidă întrebare din întreaga sa viaţă.

Îi dădu drumul lui DeWitt.

— Îmi pare rău, Ed.

— Era mort când am ajuns la el. Ne-a salvat fundurile la toţi. Restul SEAL au apărut din întuneric.

DeWitt a preluat frâiele.

— Hai să le luăm muniţia, a spus încrâncenat. Din câte se putea auzi, toţi au folosit AKM-uri.

Jaybird şi DeWitt au stat de pază în timp ce ceilalţi au controlat cadavrele şi au adunat armele şi muniţia. Razor Roselli a rămas cu Murdock.

— Traficanţi, a raportat Razor. Aveau o ceată de măgari încărcaţi cu haşiş. Cred că se opriseră pentru un popas şi am dat unii peste alţii întâmplător prin întuneric.

— A fost greşeala mea, spuse Murdock. Ne-am deplasat prea repede. L-am presat pe Jaybird prea mult. Dacă aş fi scanat terenul cu aparatul în infraroşu, i-am fi observat din timp ca să-i putem ocoli.

— N-avem timp pentru chestii de astea, a spus Razor

ferm. S-a întâmplat. Trebuie să plecăm de aici. Repede.

Murdock ştia că Razor are dreptate. Trebuiau să plece din zonă. Unii dintre traficanţi fugiseră, fără îndoială. În orice confruntare armată, existau întotdeauna supravieţuitori. La antrenamente era una, dar în viaţa reală aşa se întâmpla.

SEAL au format rapid un perimetru şi şi-au împărţit încărcătoarele cu cartuşe pentru Kalaşnikov. Grenadele traficanţilor erau atât de vechi şi uzate, încât nimeni nu voia să aibă de-a face cu ele. Doc Ellsworth şi Ed DeWitt au luat două AKM care păreau a fi în cea mai bună stare.

— Punem nişte grenade-capcană pe cadavre? a sugerat Magic Brown.

— Nu, replică Murdock. Nu vrem să se vadă a fi o treabă prea profesională. Dacă avem noroc, oricine îi va găsi nu va face o legătură cu noi. Poate vor considera că a fost o divergenţă de afaceri între traficanţi.

Corpul lui Kos Kosciuszko a fost înfăşurat în *poncho-ul* german din nailon al lui Doc Ellsworth. De fiecare parte avea şase mânere pentru cărat şi putea fi dus ca o targă.

Murdock a preluat prima poziţie în coloană. DeWitt l-a urmat. Jaybird, Razor, Higgins şi Doc îl duceau pe Kos. A fost nevoie de mai mulţi ca să-i suporte greutatea şi să şi

păstreze un ritm de deplasare convenabil. Magic Brown asigura spatele coloanei.

În ciuda celor întâmplate, au continuat într-un ritm şi mai susţinut. Schimbul de focuri atrăsese, desigur, atenţia, iar reţeaua de drumuri din apropiere permitea o viteză de reacţie mare. Iar zorii care se apropiau rapid îi preocupau pe toţi. Terenul era tot mai abrupt pe măsură ce se îndreptau spre zonele muntoase. Era tot mai greu de mers. Au reuşit să facă doar o milă şi jumătate înainte ca Murdock să ordone un popas. Au format un perimetru, având în centru corpul lui Kos. Profesorul Higgins şi-a dat jos din spate staţia radio. Era o componentă de echipament care intrase foarte recent în dotarea SEAL, ANIPEC-117D. Foarte compactă, 38/20/8 cm, şi numai 7 kg, era unul dintre cele mai sofisticate radiouri tactice din lume. Capabil să opereze în mai multe moduri şi multiple benzi de frecvenţă, PRE-117D combina funcţiile a trei tipuri diferite de aparate de radio pe care le-a înlocuit în serviciul SEAL.

Putea trimite şi recepţiona comunicaţii UHI prin satelit, sau SATCOM, capabil să contacteze practic orice punct din lume. Mai folosea şi UHI în vizibilitate radio directă, pentru a lua legătura cu avioanele şi a direcţiona

loviturile aeriene, şi VHI sau FM, benzile utilizate pentru comunicaţiile tactice de majoritatea armatelor din lume, aceleaşi benzi pe care operau şi staţiile portative Motorola MX-300.

Schimbarea frecvenţelor se făcea uşor, însemnând doar comutarea unor întrerupătoare şi ridicarea antenei adecvate. Puterea de emisie a radioului putea fi ajustată între 10 W şi 1 W pentru a reduce probabilitatea intercepţiei de către inamic. Mai putea fi comutată pe schimbarea automată a frecvenţei în banda VHI. Sistemul de codificare era inclus în radio, iar cheile de criptare puteau fi schimbate zilnic prin simpla introducere a unui nou set de numere. Radio putea transmite în mai multe moduri: fonie, digital, video. Printr-o interfaţă specială putea chiar pătrunde în sistemul mondial de telefonie.

Capabilitatea acestuia era incredibilă, dar mai permitea şi oricui aflat pe lanţul de comandă să te contacteze şi să te controleze, o „facilitate” pe care Murdock nu o accepta de loc. Trucurile obişnuite pe vremea Vietnamului – închiderea radioului sau pretenţia că recepţia este defectuoasă – nu mai era posibilă dacă acum puteai vorbi în timp real cu amiralul de la Coronado sau cu Preşedintele de la Casa Albă, în timp ce tu erai în

mijlocul colinelor din Liban.

Dacă ar fi fost o misiune SEAL obişnuită, Murdock ar fi trebuit să transmită cuvinte-cod care să marcheze progresul fiecărei faze a operaţiunii, începând cu momentul aterizării. Dar – după cum le-a spus şi celor de la CIA – dacă nu li se poate asigura un eventual foc de susţinere din exterior, atunci nici ei nu trebuie să le vorbească la fiecare cinci minute – oricât de mult şi-ar fi dorit aceştia.

Higgins a desfăşurat antena de satelit, care era doar o structură de fire precum cupola unei umbrele întoarse. Radioul i-a dat un *bip* atunci când antena s-a aliniat cu satelitul de deasupra.

Un semnal trimis direct către satelit, pe verticală, era greu de localizat de inamic, dar nu imposibil. Mai ales când aveai de-a face cu o dictatură paranoică precum cea siriană, care avea cel mai bun echipament pentru interceptare şi goniometrie ce putea fi achiziţionat pe piaţa de specialitate. Aşa încât, SEAL trebuiau să-şi trimită mesajul prin tehnica comprimării semnalului. În loc să vorbească în microfon, Murdock şi-a scris mesajul iar Higgins l-a tastat pe aparat. Pentru reducerea lungimii mesajului erau prestabilite nişte cuvinte-cod. Mesajul

arăta aşa, în linie continuă:

E70STOPSWITCHBLADESTOPZEBRAISTOP SEATBELTISTOPPENGUINSTOP857682STOPENDSTOP

Ceea ce însemna:

E70: fonetic – Echo Seven Oscar – indicativul Plutonului-3;

SWITCHBLADE: obiectivul distrus:

ZEBRA-1: un camarad KIA[101]

SEATBELT-1: Cerem imediat elicopter pentru extracţie;

PENGUIN: Zona de aterizare este securizată;

857682: locaţia curentă în coordonate codificate.

END.

Murdock a revăzut mesajul pe micul ecran cu cristale lichide şi a dat aprobator din cap către Higgins. Acesta a apăsat un buton prin care mesajul a fost automat criptat. Apoi a apăsat pe SEND, iar mesajul comprimat – cu o durată mai mică de o milisecundă – a plecat în eter.

Acum nu mai aveau nimic de făcut decât să aştepte confirmarea, sau oricare alt mesaj venind de pe portavion.

[101] KIA – kill in action – ucis în timpul executării misiunii.

24

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0503
La bordul navei USS *George Washington*
Estul Mării Mediterane

Grămada de oameni adunaţi în griul monoton al Centrului de Informaţii de pe *George Washington* deveniseră şi mai încordaţi şi mai deprimaţi, dacă aşa ceva era posibil. Cafeaua pe care au consumat-o cu kilogramele avea şi ea o contribuţie la starea sufletească generală.

Don Stroh de la CIA nu-şi putea afla locul în scaunul tip mobilier militar şi la fiecare câteva minute se ridica să facă câţiva paşi prin încăpere. De fapt, verifica şi reverifica împreună cu operatorii radio de la console, linia de comunicaţii, sau vorbea la telefon cu Puntea de Comandă a navei sau cu Centrul Operaţiunilor de Luptă.

Paul Kohler, coechipierul său din CIA, părea a fi la al cincilea pachet de ţigări, judecând după conţinutul

scrumierelor.

Tinerii marinari pretenţioşi din încăpere, tipi cu un CI foarte ridicat, păreau a avea nevoie de inhalatoare de oxigen.

Maiorul din Regimentul 160 Army şedea cu picioarele încrucişate şi citea un roman. Afişa intenţionat un aer profesional şi calm. Dar picioarele încrucişate săltau ritmic, cu rapiditate, de parcă erau străbătute de un curent electric.

Miguel Fernandez, singuraticul SEAL, aţipise puţin. Picioarele-i erau sprijinite sus, pe marginea mesei, avea capul dat pe spate, iar din când în când lăsa să-i scape un sforăit sonor. De câte ori se întâmpla aceasta, ceilalţi îi aruncau câte o privire parţial dezaprobatoare, parţial invidioasă.

Unul dintre operatori a sărit deodată din scaun.

— Tocmai vine un mesaj, a anunţat febril.

Ceilalţi s-au aruncat efectiv unul peste altul pentru a ajunge cât mai aproape de terminal ca să citească mesajul lui Murdock afişat pe display.

— Au făcut-o! chiui Paul Kohler, de parcă ar fi fost Razor Roselli.

Miguel Fernandez, căruia cei din Pluton îi spuneau

Rattler – după felul de mâncare favorit din timpul operaţiunilor din deşert[102] – se uita fix la ecran întrebându-se care dintre prietenii săi erau mort.

Don Stroh avea un microfon la gură şi transmitea noutăţile printr-o legătură prin satelit către Cartierul General şi Centrul de Operaţiuni al CIA din Langley, Virginia.

Maiorul era la un telefon intern al navei, dând ordine piloţilor să-i ce aşteptau în *ready room.*

Stroh a lăsat jos microfonul şi a înhăţat altul care-l conecta la Centrul Operaţiunilor de Luptă.

— Tot acolo e? a întrebat. OK, mulţam.

Puse telefonul jos.

— Avem o mare problemă.

Apoi se întoarse către operatorul radio.

— Vreau să transmiţi: „AŞTEPTAŢI UN MOMENT STOP RĂMÂNEŢI PE RECEPŢIE SFÂRŞIT”, a ordonat.

— *Aye aye, sir,* a confirmat marinarul.

O navă-distrugător rusească din Clasa Sovremenny apăruse în zonă cu o jumătate de oră mai înainte, atrasă de *Washington* şi încercând să afle ce făcea acesta aici. Cei de la Informaţii l-au ţinut sub observaţie tot timpul,

[102] Rat – şobolan.

fotografiindu-i întreg traseul prin aparatura în infraroşu din sateliţi. Ruşii treceau printr-unul dintre puseurile lor hipernaţionaliste de *noi-suntem-o-mare-putere* şi se agitau mult mai mult decât în ultimii ani. Prezenţa distrugătorului însemna că *Washington* nu putea lansa elicopterele fără permisiune.

— Dacă am fi primit acest mesaj cu măcar o oră în urmă, se lamentă maiorul.

— COC[103] zice că putem scăpa de nava rusească, a spus Stroh. Dar Navy nu poate face aşa ceva, să se întoarcă la distanţa de acţiune a elicopterelor şi să decoleze în grup, totul înainte de ivirea zorilor.

— Atunci să decolăm oricum, a spus maiorul. Mai dă-i în mă-sa de ruşi!

Fernandez era bucuros că maiorul a spus asta pentru că altfel ar fi spus-o el. Iar unul dintre adevărurile vieţii era acela că un maior era mai favorabil ascultat decât un *first class petty officer.*

— Nu putem face treaba asta fără aprobare de la Langley, a spus Kohler.

— Atunci să ne-o *fută* mai repede, a izbucnit Fernandez.

---

[103] COC – Code of conduct – Regulamentul.

Şi, pentru că toate capetele şi privirile s-au întors către el, a adăugat morocănos:

— ... Sir.

Prea bine familiarizat cu cei din SEAL, Don Stroh a chicotit doar.

— Tocmai mă ocupam de asta, Miguel.

Operatorul radio i-a înmânat setul de căşti cu microfon ce făceau legătura cu Langley, iar el a explicat situaţia detaliat. După ce Stroh a terminat, a ascultat ceva vreme. Faţa i s-a întunecat.

— Aş vrea să subliniez, *sir,* că dacă vreunul dintre SEAL este capturat, misiunea va fi şi mai compromisă decât ar face-o vederea a câtorva elicoptere. Se pot improviza nenumărate explicaţii pentru decolarea acestora.

Stomacul lui Fernandez s-a făcut ghem.

Stroh a mai ascultat o vreme.

— *Da, sir,* echipamentul lor este „steril”, dar asta nu va conta dacă sirienii au şansa să-i captureze.

Ascultă în continuare.

— *Da, sir,* rămânem în *stand by,* dar permiteţi-mi să vă reamintesc că fereastra noastră de lansare se micşorează rapid. *Da, sir.*

Îi înapoie setul de căşti operatorului.

— Ne vor contacta ei mai încolo.

— *FUCK*! a izbucnit Fernandez cu sălbăticie. Treaba murdară a fost făcută, iar acum li se fâlfâie la toţi.

Unul dintre ofiţerii de Informaţii din Navy păru gata să-l admonesteze pe Fernandez... apoi se gândi mai bine.

— Pot decola în orice clipă, spuse maiorul. Pot s-o fac chiar acum, sublinie.

Don Stroh a ridicat doar din umeri şi a dat din cap.

Trecură trei minute. Cinci. Cincisprezece. Douăzeci. Tensiunea din încăpere era insuportabilă.

— *Sir,* spuse operatorul radio, dându-i căştile.

— *Da, sir,* spuse Stroh în microfon.

La celălalt cap al liniei se auzea cineva vorbind, apoi Stroh a protestat:

— *Da, sir,* dar noi habar nu avem care este situaţia din teren în acest moment... *sir*, mi se rupe de unde vin ordinele, aceasta este o crimă. *Da, sir. Da, sir,* înţeleg perfect.

— Nu lansăm elicopterele atât timp cât nava rusească este aici, le-a comunicat celorlalţi. Asta înseamnă că putem lansa cel mai devreme abia după amurg. Deseară.

— Ai noştri vor trebui să stea acolo întreaga zi? a

strigat Fernandez.

— Ia mai dă-o-n... interveni maiorul. Eu decolez chiar acum. Îmi asum responsabilitatea.

Lui Fernandez îi venea să-i dea un sărut franţuzesc... unui asemenea ofiţer.

Un alt telefon a început să sune şi a fost luat de Don Stroh.

— Da? Da, *Captain?* Foarte bine, mulţumesc. Puse telefonul la loc.

— *Captain* tocmai a primit un mesaj urgent de la Washington. Niciun elicopter al Army nu va decola înainte de apusul nautic[104]. Deseară.

— Avortonii ăia nu lasă nicio portiţă, nu? spuse Fernandez cu amărăciune.

Când auzise că maiorului i se interzice decolarea, îi venise în minte să scoată pistolul şi să facă nişte cereri. Acum, nici asta nu se mai putea.

— Vă spun ceva. Aveţi grijă să vă faceţi treaba bine, pentru că dacă îi faceţi aşa ceva lui Razor Roselli, nu dau nici doi bani pe speranţa voastră de viaţă, atunci când el se va întoarce.

---

[104] Apusul nautic – clipa când soarele ajunge la 12^0 sub orizontul vestic şi lipsa totală a luminii de zi împiedică desfăşurarea oricărei operaţiuni de la sol.

— Aş fi bucuros ca Razor să tragă în mine, dacă reuşim să-l aducem acasă, spuse

Stroh.

Părea a fi complet epuizat.

— Şi vorbesc cât se poate de serios. Acum trebuie să ne aşezăm şi să redactăm un mesaj pentru SEAL.

25

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0535
Centrul Libanului de Nord

Lumina ecranului a pâlpâit. Murdock şi Razor erau amândoi aplecaţi deasupra micului display.

— Ce mama dracu' le trebuie atâta timp? a şoptit Razor în urechea lui Murdock. L-au adus pe Shakespeare ca să le compună tâmpenia de mesaj?

Murdock a apăsat pe butonul de redare.

Au privit nerăbdători şirul de litere ce se derula pe ecran:

IMPOSIBIL DE LANSAT ELICOPTERELE STOP NU PUTEM LANSA ZIUA STOP RĂMÂNEŢI ASCUNŞI SAU ACŢIONAŢI DUPĂ NECESITĂŢI STOP LANSĂM LA ORDIN ORICÂND DUPĂ APUSUL NAUTIC 11 NOV STOP NE PARE RĂU STOP AVEM ORDIN STOP NOROC SFÂRŞIT

Lui Razor nu-i venea să creadă şi a mai citit odată mesajul.

Murdock se simţea de parcă fusese lovit în plex.

Razor a respirat adânc ca să-şi recâştige calmul, apoi a şuierat:

— Biiine, asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată.

— Cred că, în sfârşit, am să încep să mă gândesc dacă e cazul să mai lucrez pentru CIA, i-a răspuns Murdock.

— *Fuck ,em.* Trebuie să ne descurcăm singuri.

— Confirmă primirea mesajului, i-a spus Murdock lui Higgins. Şi nu le spune să şi-o *tragă* singuri.

— *Roger, sir,* spuse Profesorul. Am să păstrez o manieră profesională.

Acestea fiind spuse şi făcute – aşa cum era de aşteptat aflându-te în pădurile libaneze şi cu zorile apropiindu-se – s-au concentrat asupra celor ce urmau.

Murdock s-a târât la fiecare om şi i-a informat pe scurt. Erau SEAL, deci nimeni nu a reacţionat isteric. Unii dintre ei s-au gândit iniţial că Murdock face bancuri proaste. Au urmat câteva înjurături şoptite şi o ridicare generală din umeri, ca şi cum tot ce se putea aştepta mai bun de la „putere” era, oricum, doar un şut zdravăn în cur.

Ştiau în ce situaţie de rahat se aflau, că doar erau SEAL, şi era exact genul de situaţie în care se puteau aştepta oricând să fie.

Murdock i-a informat pentru că oamenii săi aveau nevoie de aceste informaţii şi meritau să le ştie. Şi pentru că, la fel ca întotdeauna, ei îi susţineau lui moralul. Jaybird Sterling a vrut să ştie dacă vor primi la soldă un supliment pentru o zi în plus de misiune de luptă. Murdock i-a răspuns că numai dacă vor depăşi miezul nopţii al zilei următoare. Atunci Jaybird a întrebat dacă domnul *lieutenant* va ţine cont de acest fapt când va face planificarea, pentru că el doreşte să-şi cumpere o motocicletă.

Apoi Murdock, Razor şi DeWitt şi-au tras peste cap un poncho, au aprins lanterna şi au scos hărţile pentru o consfătuire ad-hoc.

— Mai întâi, hai să scăpăm de echipamentele grele, a spus Razor. Trebuie să-l lăsăm aici pe Kos.

Murdock a făcut o mişcare de împotrivire. Ştia că în cele din urmă se va ajunge la această măsură, dar ar fi vrut să mai amâne luarea unei decizii.

— E prea greu, a spus Razor, şi prea mulţi dintre ai noştri sunt răniţi ca să-l poată căra, ca să se mişte repede, şi să mai păstreze şi o apărare suficient de eficientă. Dacă ar fi fost în viaţă, l-am fi luat cu noi, indiferent de situaţie. Dar nu trebuie să mori pentru un mort. Kos ar înţelege. Vorbesc eu cu băieţii.

— Bine, spuse Murdock.

Faptul că erai plătit ca să iei decizii nu însemna că făcea să fie treaba mai uşoară.

DeWitt a închis ochii dând din cap.

— OK, a hotărât Razor. Şi acum, încotro? În acest moment avem în spate masivul muntos de la vest. Niciun fel de acoperire în întreaga zonă muntoasă. Venim dinspre est, iar inamicu ne urmăreşte din această direcţie. Deci estul iese din discuţie. Cred că putem merge fie spre sud, fie spre nord.

— În sud este Israelul, spuse DeWitt.

— Dar nu e graniţă ca între U.S. Şi Canada, a subliniat

Razor cu îndoială. Sunt câmpuri de mine, garduri şi o grămadă de oameni înarmaţi. Doar pentru a ajunge în zona lor de securitate din sudul Libanului ar trebui să trecem prin teritoriul Hezbollah. Plus că e al dracului de mult de mers pe jos.

— Hai să nu părăsim traseul, spuse Murdock. Trebuie să ne ascundem doar vreo douăsprezece ore.

— Aşa zic ei, bombăni Razor.

— Jumătatea plină a paharului, interveni DeWitt, ar fi că sirienii cred că cineva atât de îndemânatic ca să comită ceea ce am făcut noi trebuie să fi plecat demult.

— Dacă am fi fost israelieni, chiar am fi fost plecaţi, a spus Razor. Bine că ei habar nu au ce gaşcă de sule idioate suntem noi în realitate.

— La câţiva *klicks*[105] spre sud pădurea dispare şi iar ne trezim în teren descoperit, a precizat Murdock. Eu votez să o luăm spre nord, dar rămânând în interiorul pădurilor. Şi trebuie să ne mişcăm imediat, ca să parcurgem cât de multă distanţă putem înainte de ivirea zorilor.

— Acesta e un vot?

— E un vot, a confirmat Murdock.

— Atunci votez şi eu pentru nord.

[105] Klick – în argou militar = kilometru; origine onomatopeeică, după zgomotul făcut de pedometru.

— Nu vă aşteptaţi să fiu eu Gică-contra, a spus DeWitt rânjind în lumina roşie a lanternei. Eu sunt doar *j.g.*

— Vă iubim la fel ca pe oricare altul, *sir,* spuse Razor, încercând să îmbunătăţească starea de spirit, precum un bun *chief.*

26

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0520
Centrul Libanului de Nord

SEAL au găsit o mică depresiune în teren şi au săpat cu pumnalele o groapă puţin adâncă, adunând pământul scos în poncho. L-au culcat pe *Chief Boatswain's Mate*

Benjamin „Kos" Kosciuszko în groapă şi l-au acoperit cu pământ, apoi au presărat deasupra ace de pin şi rămurele. Au împrăştiat şi cristale CS de jur-împrejur pentru a ţine animalele departe. Surplusul de ţărână l-au dus mai departe şi l-au împrăştiat.

Murdock a verificat de câteva ori coordonatele GPS şi

toţi le-au notat pe hărţile lor, pentru cazul în care va exista vreodată şansa de a recupera cadavrul.

Între timp, unei alte familii a unui SEAL i se va spune că a avut loc un accident de scufundare, iar corpul s-a pierdut în mare. Un sicriu gol va fi înmormântat cu onoruri militare în cadrul unui ceremonial complet.

L-au lăsat pe Kos şi au plecat mai departe. Aşa trebuia procedat. Fără durere în suflet, fără incapacitate în funcţionare. SEAL vor fi doar ceva mai grupaţi şi mai reci. Kos Kosciuszko va fi jelit când misiunea va fi terminată. În SEAL, moartea violentă nu era un eveniment neanticipat. O grămadă mare de bani prevăzuţi în testamentul lor pentru o petrecere finală la care ei nu vor participa.

S-au îndreptat spre nord-est. Ca să se menţină la adăpostul pădurii, trebuiau să traverseze numeroase creste ce creşteau constant în altitudine. Toate urmau direcţia estrest, iar constantul urcuş-coborâş era nu numai extenuant ci şi cronofag. Era cunoscut ca mers încrucişat. Murdock voia să petreacă cât mai puţin timp în văile dintre creste. Zonele joase erau cele pe unde umblau oamenii, locurile cu eventuale poteci. Iar SEAL nu voiau să meargă pe undeva unde se aşteptau să întâlnească pe altcineva. Acelaşi lucru era valabil pentru

vârfurile colinelor şi creste. Ori de câte ori treceai peste ele erai complet expus. Era mai bine să umbli pe la jumătatea povârnişului şi apoi să traversezi prin împrejur, indiferent cât ar fi durat asta.

Mergând paralel cu creasta, existau o grămadă de drumuri prăfuite care legau zona muntoasă şi satele de pe înălţimi cu autostrada ce străbătea Valea Bekaa. Unul dintre ele era drumul pavat ce traversa munţii şi pe care ei se străduiseră la început atât de mult să-l evite.

Traversarea acestui drum era o problemă deosebită. Se bifurca în două direcţii opuse, iar traversarea celei mai apropiate şi mai împădurite porţiuni ar fi necesitat trecerea peste ambele direcţii ale bifurcaţiei, ceea ce, tactic, nu ar fi fost deloc înţelept. SEAL au trebuit să meargă până foarte departe de direcţia lor de deplasare pentru a găsi o secţiune de teren unde nu existau zone prea descoperite de o parte şi de alta a drumului. Alt motiv a fost că nu se putea ca traversarea să se facă printr-un loc expus oricui ar fi venit cu maşina pe drum, dintr-o direcţie sau alta. De obicei, asta însemna ca traversarea pe la vreo cotitură.

Jaybird a găsit locul bun chiar când prima geană a zorilor se ivea la orizont. SEAL au abordat zona

periculoasă conform SOP. Era necesară mare atenţie pentru că era exact genul de locaţie pentru realizarea unei ambuscade. Pe măsură ce se apropiau, Murdock a desemnat punctele de readunare apropiate şi mai îndepărtate, pentru cazul în care ar fi fost despărţiţi atât de traversarea propriu-zisă cât şi de un eventual schimb de focuri.

Higgins şi Doc au securizat flancurile punctului de trecere. Jaybird a sprintat primul peste drum, urmat de Murdock, pentru a securiza şi partea opusă.

DeWitt tocmai ajunsese la marginea zonei împădurite când o strălucire a pătruns printre copaci iar farurile unei maşini s-au angajat în viraj. DeWitt s-a aruncat la pământ. Murdock blestemă. Dacă se întâmpla acum ceva el era separat de grosul oamenilor săi de zona deschisă a drumului.

Luminile au fulgerat pe lângă ei şi s-au tot dus pe drum. DeWitt s-a ridicat şi a alergat în partea cealaltă. Murdock a adresat un *mulţumesc* tăcut şoferilor libanezi. Circulau atât de rapid că n-ar fi observat nici măcar un elefant aflat pe marginea drumului. DeWitt a intrat printre copaci şi l-a găsit pe Murdock.

— Cum ţi-e braţul? a şoptit Murdock, îngrijorat că

DeWitt s-ar fi putut răni şi mai rău când s-a aruncat la pământ.

— Doare, a raportat DeWitt sec.

Tâmpită întrebare, se gândi Murdock. Când a sosit şi Doc, l-a trimis la DeWitt.

Doc l-a consultat şi s-a întors să raporteze.

— A aterizat chiar pe mână, dar fractura nu s-a agravat. I-am mai administrat o doză. Nu ştiu cum de a reuşit să se abţină să nu ţipe când s-a lovit de pământ. E un dur, gagiul.

După ce a formulat cea mai mare laudă din vocabularul său, Doc s-a reîntors în formaţie.

Alte vehicule nu se mai vedeau, iar restul SEAL au traversat fără dificultăţi. Au forţat ritmul. Începea să se lumineze alarmant de repede. Murdock a ordonat din nou o oprire pentru a se sfătui.

— Dacă ne oprim aici, spuse, ne aflăm chiar în mijlocul unei încrucişări de drumuri. Nu-mi place, dar ca să ieşim de aici trebuie să continuăm marşul în plină zi şi să mai traversăm un drum.

— Toate drumurile se încrucişează formând careuri închise, a replicat Razor. Unul după altul.

Arătă spre hartă.

— Dar careul de după următorul, la ceva mai mult de zece klick-uri depărtare, este al dracului de mare. Terenul este înalt şi pe deasupra, nu e niciun sat prin împrejurimile pe unde trebuie să mergem.

— Prin urmare, ceea ce vrei să spui este că vrei să mergi? a întrebat Murdock.

Razor a dat din cap.

— Să rămânem pe loc, aici, nu e o chestie bună, spuse DeWitt.

— OK, a hotărât Murdock. Atunci o să mergem în ritm lent. Vreau ca-n două ore să facem cei zece *klick.* Dar dacă va dura trei, n-am să mă şucăresc. Bine? l-a întrebat pe Jaybird care se ridicase din cerc.

— Precum aţi hotărât*, sir.*

Murdock a punctat cu creionul un loc de pe hartă.

— Vreau să stabilim o bază de patrulare lângă terenul acesta mai înalt, şi un post de observaţie sus, pe acesta. E vreo problemă?

Niciuna. Într-o lume perfectă Murdock ar fi preferat să-şi stabilească baza de patrulare cât încă mai era întuneric. Păcat că lumea reală nu era perfectă.

Jaybird a impus un ritm sigur. Fă un pas, verifică cu grijă sectorul de observaţie desemnat, apoi fă următorul

pas. SEAL erau atât de răspândiţi, încât o eventuală ambuscadă ar fi trebuit realizată de un efectiv echivalent cu două plutoane, adică cel puţin şaizeci de oameni, pentru a-i cuprinde în zona de ucidere. Şi-au reumplut bidoanele într-un pârâiaş ce traversa un alt drum. Precum spusese Razor, măcar era un careu foarte mare, cam şase mile est-vest şi trei mile nord-sud. De-a latul ei, de la est la vest, erau cinci creste. A durat puţin până au găsit locaţia bună pentru baza de patrulare, o zonă sigură în care se puteau ascunde. Regulile prevedeau că o bază de patrulare trebuia să fie bine camuflată şi departe de orice habitat uman. N-ar trebui să fie un teren prin care o unitate militară să se deplaseze cu uşurinţă, sau nici măcar să-l considere ca pe o cale de deplasare. Orice drumuri, poteci sau linii naturale de deplasare trebuiau să fie evitate. Ei se aflau într-un desiş larg de mărăcini, pe un teren jos, care probabil reţinea apa ploilor de primăvară. SEAL nu au intrat direct în zonă, ci au trecut pe lângă ea. Apoi s-au întors pe propriile urme şi au format o ambuscadă care să-i prindă în capcană pe cei ce i-ar fi putut urmări.

Au rămas nemişcaţi timp de o oră şi jumătate. Nu a apărut nimeni.

Doc Ellsworth a intrat primul în desiş, pe coate şi genunchi. Nu a călcat, nici nu a rupt nicio ramură, deplasându-se cu deosebită grijă. Restul SEAL l-au urmat, călcându-i exact pe urme. Razor Roselli a fost ultimul, având grijă să şteargă orice semn lăsat pe pământ şi rearanjând ramurile la locul lor. Când a terminat, nu se mai vedea nicio urmă şi nici deschideri în desiş. Oricine i-ar fi urmărit, ar fi trecut pe alături, pe urmele lăsate iniţial şi care duceau pe lângă desiş, dându-le lor de ştire.

Murdock şi Jaybird au rămas afară. Ca necesitate, baza de patrulare trebuia să fie localizată într-o zonă cu vizibilitate restricţionată. Murdock intenţiona să găsească un punct de observaţie de unde putea să vadă bine ce se întâmpla cât mai departe pe terenul înconjurător.

În apropiere se afla o colină dominantă, la distanţă potrivită pentru utilizarea radioului MX-300. Iar dacă din anumite motive ei nu se puteau întoarce la ceilalţi, Jaybird ducea, ca rezervă, al doilea PRE-117.

Când cei doi au ajuns pe colină, Murdock a observat cu grijă împrejurimile întregii baze, căutând urme sau orice semn de prezenţă umană. Nu au detectat nimic suspect, aşa încât şi-au continuat urcarea.

Au evitat culmea colinei. Deşi observarea s-ar fi făcut

mai bine de acolo, ar fi fost la fel de uşor şi pentru alţii să-i descopere pe ei. Trebuia să fie un loc de unde se puteau retrage camuflaţi dacă ar fi detectat vreun inamic ce s-ar fi apropiat de ei.

Au descoperit un colţ al colinei care permitea o bună vizibilitate în trei direcţii. Murdock şi-a scos carabina MSG-90 din husă şi a fixat-o pe bibozi. Luneta Hensoldt-10 îi va servi ca dispozitiv optic pentru observare. Jaybird a tăiat câteva ramuri de tufiş pentru aşi camufla poziţiile.

Soarele se ridicase destul demult pentru a putea folosi luneta fără teama de reflexii în lentilă. SEAL se foloseau de şmecheria lunetiştilor de a ataşa un fel de parasol la luneta lor; doar o bucată circulară de plastic care extindea capătul lunetei. În acest fel nu mai existau reflexii în lentilă; doar dacă soarele ar fi bătut direct în câmpul virtual al lunetei. Dar ar fi fost necesară o grămadă de efort ca să dai dovadă de o asemenea neatenţie.

Perfect camuflat, Murdock a scanat toată zona prin lunetă. A durat ceva timp, pentru că luneta avea un câmp vizual foarte îngust.

Se aflau cam la 2000 în altitudine, iar culmile şi crestele din apropiere se aflau la distanţa medie de 1500

m. Murdock putea vedea chiar şi Baalbek-ul. Nu putea fixa depozitul, dar o dâră de fum de la foc sau focuri se întindea deasupra oraşului.

Vehicule goneau nebuneşte în jurul oraşului, precum şi în ambele sensuri pe autostrada Bekaa.

Apoi Murdock a fost alarmat de vederea unei coloane lungi de camioane militare, transportoare blindate şi chiar câteva tancuri ce urmau în viteză aceeaşi rută pe care veniseră ei cu Mercedesul.

Se îndreptau direct către orăşelul Bteday.

27

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 0945
Centrul Libanului de Nord

Sirienii reacţionau al dracului de repede faţă de cât se aşteptase Murdock din partea lor. Contase că le va lua cel puţin o zi întreagă ca să se regrupeze. Probabil că schimbul de focuri cu contrabandiştii le atrăsese atenţia

mai mult decât crezuse.

Murdock nu a putut vedea ce au făcut camioanele când au ajuns în Bteday; o creastă îi obtura vederea. Câteva elicoptere uşoare de observaţie – păreau a fi Gazelle de producţie franceză – din dotarea sirienilor bâzâiau în susul şi în josul văii. Încrezător în camuflajul SEAL, Murdock nu-şi făcea probleme în legătură cu elicopterele.

În cele din urmă, concentrarea cu care privea prin lunetă şi-a spus cuvântul. A devenit conştient de stresul şi oboseala ultimelor douăzeci şi patru de ore, a luptelor şi a marşului forţat. I-a pasat carabina lui Jaybird şi a scos dintr-un buzunar un baton energizant de cafea.

Soarele încălzea plăcut pământul. Murdock chiar se bucura de mirosul ramurilor tăiate de Jaybird ca să-şi acopere poziţiile. Semăna cu rozmarinul.

Apoi se afla în mijlocul unui vis în care era vânat; alerga, alerga şi nu putea scăpa deloc, indiferent cât de mult se străduia. Şi s-a trezit. Jaybird îl scutura.

— Regret că vă trezesc*, sir.*

— De ce m-ai lăsat să adorm? a mormăit Murdock, furios pe sine însuşi pentru că cedase. Şi mai furios pentru că adormise în timp ce unul dintre oamenii săi

rămăsese de veghe.

— Cred că trebuie să vedeţi asta, spuse Jaybird, dându-se la o parte din spatele carabinei.

Murdock a proptit patul acesteia în umăr şi a orientat-o către direcţia indicată de degetul lui Jaybird. O linie lungă de soldaţi trecuse de drum, pare-se că pe toată lungimea lui.

— Mie mi se pare că este cel puţin un batalion, poate două, spuse Jaybird. Şi ia uite şi acolo.

Toate satele din câmpul vizual şi cea mai mare parte a intersecţiilor erau ocupate de cel puţin câte două vehicule militare şi personalul militar aferent lor. Se aflau pe toate drumurile ce veneau dinspre autostrada Bekaa, pe fiecare drum ce ducea către munţi, de la Bteday către calea ce ducea departe spre nord de colina lor. *Careu de drumuri,* se gândi Murdock. Cât de potrivită denumire... Pentru că ei se aflau acum prinşi ca într-o cutie.

Jaybird a făcut un gest larg.

— Acolo este un cordon ca să ne ţină înăuntru.

Apoi a arătat din nou spre soldaţii care, între timp trecuseră toţi de drum şi pătrunseseră în zona împădurită.

— Iar acolo sunt hăitaşii.

— Care ne hăituiesc pe noi, a spus Murdock. Pentru a ne duce direct în cordon.

— Îhî, a fost de acord Jaybird. De la Baalbek la punctul de control pe care l-am penetrat, Mercedesul, apoi contrabandiştii, iar în curând corpul lui Kos. Avortonii unesc doar punctele de reper.

28

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1215
Centrul Libanului de Nord

Din punctul său de observaţie, Murdock analiza situaţia. Se gândea că hăituiala sirienilor era un fapt grav, dar nu catastrofal. Avansarea în linie era formaţia militară cea mai dificil de controlat. Oricine o încercase cu doar câţiva soldaţi şi pe distanţe scurte ştia cât de greu a fost. A o realiza cu mai mult de o mie de soldaţi pe distanţe de mulţi kilometri şi teren accidentat era aproape imposibil fără a frânge linia, unii luând-o înainte, alţii rămânând

înapoi, sau oprindu-se frecvent, sau alte alea. Şapte oameni puteau fi capabili fie să scape, fie să se strecoare prin această forţă. Era ceva în care SEAL erau specializaţi.

Problema principală, aşa cum o considera Murdock, era aducerea elicopterelor în mijlocul unei asemenea concentrări de forţe inamice, în chiar toiul nopţii. Va fi o treabă delicată. Şi, precum toţi comandanţii din era elicopterelor, nu era prea sigur câtă informaţie să dea. Dacă spuneai adevărul despre gravitatea situaţiei, era posibil ca acestea să nu vină să te recupereze. Dar şi dacă erai zgârcit cu informaţiile, *helos* s-ar fi putut apropia din direcţia greşită sau cu o tactică nepotrivită şi ar fi fost doborâte, iar tu rămâi iar în rahat. Nu-şi făcea griji în legătură cu cei din regimentul 160. Era *timiditatea* CIA cea care-i băgase în situaţia prezentă, iar Murdock nu mai voia să le testeze abilităţile, fără a fi neapărată nevoie.

Ar fi vrut să se consulte imediat cu Razor Roselli, dar presupunea că unităţile siriene de supraveghere radio erau şi ele active în această sâmbătă. Cu echipament modern, chiar şi o transmisie scurtă a unui MX-300 era uşor de depistat şi localizat.

Esenţa războiului era să fii în locul potrivit şi la timpul

potrivit, iar Murdock intenţiona să facă alegerea corectă. A estimat că linia desfăşurată de sirieni va ajunge la baza lor într-o oră şi jumătate, două ore.

— Oricât de plăcut ar fi aici sus, îi spuse lui Jaybird, cred totuşi că ar fi mai bine să ne întoarcem la restul plutonului.

— Da, sir.

— Hei, Jaybird?

— Da, sir?

— Termină odată cu „sir”! După atâta timp am impresia că mă iei la mişto.

Zâmbetul lui Jaybird s-a lăţit pe toată faţa.

— Da, sir.

Murdock a oftat doar.

Au coborât pe coasta colinei către pluton.

După schimbul de semnale ce imitau trilurile de păsări – backup pentru mesajele radio – au intrat în perimetru fără a fi împuşcaţi de camarazii SEAL. Se mai întâmplase.

— Ce-mi place mie când lucrurile devin din ce în ce mai rele... spuse Razor Roselli după ce Murdock l-a informat asupra noutăţilor.

Toţi SEAL erau adunaţi într-un cerc strâns. Umăr-la-umăr, faţă-n-faţă.

— Comentarii? a cerut Murdock.

— Ne camuflăm şi-i lăsăm să treacă pe lângă noi? a sugerat Higgins.

— N-avem timp să săpăm nişte adăposturi perfecte, spuse Doc. Pădurea asta este prea rară, dacă un sirian calcă greşit şi dă peste unul dintre noi, am belit-o cu toţii.

Magic Brown interveni sec.

— Sirienii mizează pe faptul că avem o imensă zonă deschisă – valea şi câmpurile – la est, şi trei sute de metri de stâncă golaşă la vest. Pădurea asta nu are mai mult de trei mile în zona cea mai largă. Uite cât de mult avem de mărşăluit până să găsim suficientă acoperire pentru a traversa afurisitele de drumuri. Ar trebui să avem la dispoziţie al dracului de mult timp pentru manevră ca să găsim o gaură în liniile lor.

— Am urmărit maniera lor de hăituială, a intervenit Jaybird. De fiecare dată când ajung la un drum, fiecare se opreşte. Astfel, fiecare rămas în urmă are şansa să se realinieze în front. Apoi, când sunt cu toţii pe drum, aliniaţi, încep din nou să se deplaseze. Treaba funcţionează destul de bine, pentru că există poteci care traversează pădurea cam la fiecare două mile. Aşa încât, dacă va fi să încercăm ceva, trebuie să o facem chiar

înainte ca ei să ajungă la un drum, atunci când sunt cel mai răzleţiţi.

Aruncă o privire de jur-împrejur ca să vadă ce gândesc şi ceilalţi.

— Continuă, l-a îndemnat Murdock. Ai cuvântul.

— OK, spuse Jaybird cu entuziasm. Ceea ce trebuie să facem este să gândim cu două mişcări înaintea lor, cum face Magic la şah.

Crezând că jocul său favorit îi este luat la mişto, ochii lui Razor s-au îngustat.

— Acum, a continuat Jaybird, uite la ce m-am gândit.

Ascultându-l, Murdock se gândea iarăşi că orice ofiţer care credea că doar el deţine toate răspunsurile, e doar un tâmpit.

Când Jaybird a terminat, Razor Roselli a vorbit primul.

— Auzi, băi, *Turdbird?* Cred că tocmai te-am pus pe lista mea neagră[106].

29

[106] Dovezi de *afecţiune* în stil american: – Turdbird – termen argotic care poate exprima:
un apelativ afectuos (echivalent: *păsărică, puişor),*
- o infecţie peniană rezultată în urma sexului anal,
unul care nu trage apa la toaletă lăsând mizeria pe seama altora.

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1305
Centrul Libanului de Nord

SEAL erau răspândiţi printre copaci şi se plasaseră în mod intenţionat la cel mai vestic capăt al pădurii. Cu excepţia sfertului de milă în care se aflau ei, o creastă traversa toată pădurea şi se continua în josul văii.

Departe, în faţa lor, puteau auzi răcnetele unor sergenţi sirieni frustraţi şi a comandanţilor de plutoane care încercau să-şi ţină soldaţii grupaţi. Murdock se simţea ceva mai liniştit ştiind că şi sirienii se aflau după multe ceasuri de efort şi că, probabil, erau mai concentraţi asupra menţinerii formaţiei şi nu în vederea angajării inamicului. Iar SEAL erau cu toţii echipaţi în uniforme siriene, fapt care era, în acel moment, singurul lucru pentru care erau recunoscători CIA.

Dar zgomotele continuau să se apropie, iar Murdock începea să fie îngrijorat. Ceva trebuia să se întâmple până acum.

Au trecut câteva minute, iar Murdock îi putea auzi acum pe sirieni strecurându-se prin tufăriş. Dacă se

apropiau şi mai mult, trebuia să ia o decizie grea. Dacă se retrăgea, planul lui Jaybird se ducea dracului. Dar dacă rămânea pe loc şi nu intervenea ceva, ar fi fost atraşi într-un schimb de focuri. Precum unul dintre acele jocuri-puzzle „găsiţi toate animalele din curte”, Murdock putea vedea toate siluetele SEAL camuflate în verde, pe fondul copacilor. Toţi se uitau la el în aşteptarea semnalului. Putea oricând să se consulte cu ei, asupra fiecărui aspect, dar – în final, întotdeauna – el era cel aflat la comandă. Iar SEAL vor executa întocmai ceea ce hotăra el, indiferent dacă ar fi fost ucişi sau nu. La antrenamente, această responsabilitate era mult mai distractivă. Dar acum se simţea ca şi cum era zdrobit încet de un bolovan imens.

Decise să rămână pe loc. Dar când a putut vedea uniformele soldaţilor sirieni mişcându-se printre copaci către el, ştiu că a ales varianta greşită, iar stomacul i-a început să zvâcnească. Apoi a auzit explozii în depărtare şi simţi că i se acordă o păsuire.

Ora 1314
Centrul Libanului de Nord

La o milă spre est de SEAL, linia de soldaţi sirieni se uitau în sus spre creasta pe care trebuiau să o urce în curând şi dădeau din cap.

Deşi li se spunea commando-uri, ei nu erau cu adevărat forţe speciale precum SEAL sau Beretele Verzi. În războiul cu Israelul din octombrie 1973, performanţele infanteriei siriene formată din recruţi a fost dezamăgitoare. Aşa încât, Armata Siriană a decis să înfiinţeze batalioane independente, de commando, cărora le-au fost alocaţi cei mai buni soldaţi ai lor. Numele „commando" era doar pentru ridicarea moralului şi a spiritului combativ; aceste unităţi executau misiuni convenţionale de infanterie. Decizia a fost dusă la îndeplinire. În Războiul din Liban din 1982, commando-urile siriene au luptat foarte bine. Deşi au fost prezenţi pe câmpul de luptă doar în număr mic, ei au luptat în misiuni de acoperire a retragerilor, părăsindu-şi poziţiile doar când primeau ordin – un mic miracol pentru armatele arabe până în acel timp. De asemenea, au efectuat ambuscade eficiente împotriva blindatelor israeliene ce

încercau să treacă pe drumurile înguste dintre colinele stâncoase.

Acum, sergenţii lor strigau la ei, iar „commando”-urile se holbau la creastă. Niciunul nu a observat filamentul subţire ce se întindea de-a latul direcţiei lor de deplasare. Unul dintre sirieni a agăţat filamentul şi a declanşat două grenade reglate pentru explozie instantanee – genul de *jucării* pe care-l purtau SEAL în buzunare. Grenadele au explodat, ridicând un nor de fum negru. Trei soldaţi au căzut la pământ urlând.

Aproape instantaneu, chiar în faţa lor s-au auzit un număr de explozii rapide, care semănau cu focul concentrat al mai multor arme automate.

Soldaţii sirieni s-au aruncat la pământ şi au deschis focul asupra crestei. Cei din unităţile din apropiere, presupunând că inamicul a fost descoperit pe vârful crestei, au început şi ei să tragă. Când un sirian se oprea ca să schimbe încărcătorul, continua să audă focuri de armă, deci continua să tragă şi el. Era un fenomen foarte obişnuit legat de necesitatea de a câştiga superioritatea de foc. Nimeni nu voia să diminueze rata de tragere şi să lase inamicul să preia avantajul. Se întâmpla de multe ori şi nu numai în confuzia unei lupte. În trecut, nici chiar

SEAL nu au fost imuni la această greşeală.

Ceea ce auziseră de fapt sirienii după explozia grenadelor erau gloanţe de 7.62 mm pentru M-43 Kalaşnikov puse de-a lungul unei corzi-explozive ce legase cele două grenade.

Siguri că, în sfârşit, au descoperit inamicul, toţi sirienii care formau linia au urmat ordinele. Au început manevra de înconjurare a forţelor inamice şi de imobilizare a acestora. Era primul pas către distrugerea lor.

Alte două grenade-capcană au explodat, convingându-i pe sirieni că sunt pe urmele prăzii.

Ora1316
Centrul Libanului de Nord

Odată ce au început focurile, soldaţii din faţa lui Murdock s-au oprit. Blake îşi imagina conversaţiile radio care probabil că se desfăşurau. Apoi ordinele au fost strigate. Iar sirienii le-au executat. Dacă până acum înaintaseră pe direcţia nord-est, acum s-au reorientat către sud-est, în direcţia de unde se auzeau focurile.

Murdock a privit în jur şi i-a văzut pe SEAL zâmbind

către el. Aşteptă, lăsându-le sirienilor timp ca să le elibereze calea. Câteva semnale cu mâna şi Jaybird a fost iar primul din coloana formată de toţi ceilalţi în spatele său.

SEAL s-au îndreptat către sud-est, direct către locul unde fusese iniţial linia de hăitaşi sirieni. După câteva sute de metri se aflau în spatele acestei linii, în zona pe care sirienii o verificaseră deja.

Murdock se gândea la cele ce vor urma acestui plan perfect. Sirienii nu se vor grăbi, vor bombarda creasta cu mortiere sau artilerie, apoi vor executa asaltul. Când nu vor găsi nimic, îşi vor da seama că exploziile-capcană au fost menite să-i întârzie doar. Furioşi că au pierdut timpul, vor reface linia de hăitaşi şi vor reîncepe căutarea cu vigoare sporită, total convinşi că inamicul se află undeva sus în munţi. Ceea ce va fi perfect, pentru că SEAL se aflau acum în siguranţă, în spatele lor.

Murdock îşi notă în minte ca primului său copil să-i dea numele de Jaybird.

30

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1330
Centrul Libanului de Nord

SEAL au scăpat din capcană, dar drumurile principale continuau să fie ocupate de sirieni, iar porţiunea de pădure în care se aflau acum se îngusta îngrijorător.

Acum Murdock trebuia să hotărască dacă rămâneau pe loc sau continuau să se deplaseze. Se părea că n-are de ales. Nu exista nicio siguranţă că sirienii au terminat de cercetat zona. Dacă SEAL continuau să înainteze exista riscul să dea întâmplător peste vreo unitate. Mai bine să stea la pământ şi să ţină capul *la cutie* până va veni întunericul.

Dar, mai întâi, trebuiau să găsească locul potrivit. SEAL înaintau chinuitor de încet, fără să facă zgomot. Nu urmau calea directă, zigzagând înainte şi înapoi ca să facă viaţa grea oricui ar fi încercat să-i urmărească.

Jaybird a găsit un loc ce părea a fi potrivit, iar Murdock nu mai vru să continue marşul în ideea că poate

vor găsi ceva mai bun. Spre deosebire de baza anterioară, aceasta se afla pe un teren mai înalt, mai uşor de apărat: de o parte a unei creste mai înalte, dar mai puţin povârnite, acoperită cu bolovani, tufişuri, iarbă înaltă şi puieţi sfrijiţi, împrăştiaţi, ce se chinuiau să se agaţe de solul pietros.

SEAL s-au postat în jurul capătului crestei, aranjându-se printre bolovani, astfel încât să asigure o bună securitate pe toate cele 3600.

După douăzeci de minute de pace şi linişte, un mic grup de oameni au trecut la o distanţă de câteva sute de metri. Erau înarmaţi dar dezordonaţi, purtând combinaţii de uniforme militare şi haine civile. Murdock se gândi că probabil făceau parte din Hezbollah.

A mai trecut o jumătate de ceas. Murdock nu avea intenţia să adoarmă din nou. Îşi alese cea mai inconfortabilă poziţie pe care o putu găsi.

A fost auzită doar o singură împuşcătură, nu prea îndepărtată. Murdock era atât de concentrat încât mai că sări în sus. Totuşi, nu era un foc de carabină. Semăna mai mult cu o armă de vânătoare. Apoi a mai fost o împuşcătură, mai apropiată. În mod sigur, o armă de vânătoare. Murdock nu-şi putea da seama ce se întâmplă,

iar asta nu-i plăcea deloc. Cincisprezece minute mai târziu a avut răspuns. Au apărut doi civili libanezi cu arme de vânătoare şi însoţiţi de un câine. Murdock nu-şi putea crede ochilor. Jumătate din armata siriană din Liban „peria” dealurile, iar idioţii ăştia ieşiseră la vânătoare. Auzise el destule poveşti uimitoare despre comportamentul prostesc de nepăsător, fatalistic al libanezilor pe timpul războiului civil, dar asta era ridicol. Pe de altă parte, când trăiai într-o ţară unde soldaţi înarmaţi bântuiau mereu pe dealuri, poate că acesta nu era un motiv suficient de serios ca să-ţi amâni partida de vânătoare din fiecare sâmbătă.

Îndepărtaţi-vă, le-a ordonat Murdock în mintea lui, căraţi-vă dracului de aici.

Câinele a stârnit o pasăre aflată la baza crestei. Ambii vânători au tras şi au ratat, dar alicele lor au „plouat” în mijlocul poziţiei ocupate de SEAL. Murdock era mulţumit că alicele nu ajungeau prea departe înainte de a-şi pierde viteza. Şi, pentru că se afla în Liban, consideră că ar trebui să se considere mulţumit că cei doi prostovani nu vânau cu pistoalele-mitralieră.

Câinele a simţit un miros şi s-a apropiat de limita crestei. Murdock nu ştia ce mirosea animalul: trupa de

sirieni, care tocmai trecuse, sau pe SEAL.

Câinele continua să se apropie, iar Murdock ştiu că animalul le luase urma. Executaseră obişnuita manevră evazivă înainte de a se îndrepta spre stânci, deci câinele a ocolit aproape cu totul creasta înainte de a coborî direct spre ei.

Apoi a dat peste linia de cristale CS pe care Razor Roselli le împrăştiase pe jos. Câinele nu s-a mulţumit să muşine de câteva ori, după care să se îndrepte spre casă. Nu, a inspirat adânc cristalele CS după care, pur şi simplu, a devenit nebun de furie. Aproape că a făcut un salt pe spate. Schelălăia, lătra şi se rostogolea prin iarbă. Apoi a început să-şi vâneze coada rotindu-se într-un cerc strâns, a mai lătrat de câteva ori şi a început să-şi frece botul în ţărână.

Cei doi vânători alergau în susul pantei pentru a vedea ce se întâmplă cu câinele lor. Iar câinele, în timpul crizei sale, se apropiase la vreo şapte metri de poziţia SEAL.

Până când vânătorii au ajuns la el, nasul câinelui era plin de praf. Cei doi l-au ţinut, în timp ce unul dintre ei – evident, proprietarul – a început să-i îndepărteze ţărâna, în timp ce animalul schelălăia. Al doilea om a făcut câţiva paşi ca să afle ce anume a provocat toată zarva. A călcat

efectiv peste Profesorul Higgins. Dacă omul nu l-ar fi văzut, Higgins nu ar fi făcut nici cea mai mică mişcare. Dar vânătorul a făcut ochii mari, şi înainte ca să-şi poată mişca puşca, Higgins l-a împuşcat în cap.

Higgins, precum ceilalţi SEAL, purta ca armă de rezervă, un pistol rusesc Makarov cu amortizor de sunet, pe care ei îl numeau P-6. Aceste arme făceau parte dintr-un stoc livrat de germanii din fostul Spetsnaz[107] Est German – forţele speciale. Deşi împuşcătura a fost silenţioasă, Higgins nu a putut face nimic cu trupul care se rostogoli în josul pantei. Imediat ce s-a întâmplat acest fapt, toţi SEAL au fost în picioare cu pistoalele aţintite asupra celuilalt vânător. Poate pentru că auzise chiar primul zgomot făcut de corpul ce se rostogolea la vale, deşi era puţin probabil, reflexele sale au fost perfecte. Imediat ce a văzut siluetele verzi-maronii răsărind din pământ, instantaneu şi-a abandonat câinele şi arma şi a rupt-o la fugă spre vale.

Mai mult de şapte metri era o distanţă mare pentru un foc de pistol, mai ales dacă era prevăzut cu amortizor şi destinat tirului din imediata apropiere. Era neplăcut din

[107] Spetsnaz – c^e^Ha3 (Boncxa cnennaAbHoro HaşHaqeHM^ – Voyska spetsialnogo naznacheniya) – termen sub care sunt cunoscute trupele de elită ale Forţelor Armate sovietice.

punct de vedere profesional, dar toţi SEAL au ratat ţinta.

Crenguţe şi frunze au fost zburătăcite de gloanţele căzute în jurul omului, dar el a rămas neatins. Ajunse la baza pantei fără a se opri şi năvăli în tufişuri.

Murdock a transmis un semnal cu mâna în lungul perimetrului. Adică: *„Hai să urcăm, trebuie să plecăm de aici*". Nu-i va trebui prea mult vânătorului ăstuia ca să povestească cuiva ce i s-a întâmplat.

Problema era că sirienii se îndreptau spre nord-vest, iar vânătorul a fugit către sud-vest. Murdock a consultat harta încercând să-şi dea seama către ce sat se îndrepta omul. Era unul la est şi unul la aproape aceeaşi distanţă către vest. Grozav.

Dar posibilităţile de alegere ale lui Murdock erau chiar şi mai limitate, fiind determinate de natura terenului.

SEAL s-au îndreptat către nord-vest, cu Jaybird în fruntea coloanei ce se deplasa cu viteza maximă la care se simţeau în siguranţă. Trebuiau să se îndepărteze cât mai mult de creastă.

Jaybird zigzaga larg pe direcţia de mers, pentru a îngreuna o eventuală urmărire. Razor, ultimul din coloană, împrăştia cristale CS în urma lor.

Într-un luminiş relativ deschis, Murdock a dat un

semnal. Fiecare s-a întors cu 900 către dreapta şi a continuat înaintarea. Dacă până atunci exista doar o singură urmă, acum erau şapte. După circa o sută de metri au revenit pe direcţia iniţială, cele şapte urme redevenind una singură. Era suficient ca să câştige niţel timp în timp ce urmăritorii s-ar fi oprit, încercând să-şi imagineze ce s-a întâmplat. Pentru a câştiga timp şi a preveni lăsarea de urme, Jaybird a modificat unghiul de deplasare a formaţiei în jurul unei porţiuni de teren mocirlos. Au traversat un mic pârâiaş, şi-au umplut bidoanele şi i-au urmat cursul până a dispărut în pământ.

Pe când Jaybird îşi făcea drum printr-un tufăriş, a dat nas în nas cu un libanez la fel de surprins, înarmat cu un Kalaşnikov.

31

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1408
Centrul Libanului de Nord

Într-un schimb de focuri, învinge de obicei cel ce trage primul. Jaybird Sterling, care precum toţi SEAL patrula cu arma la umăr gata să tragă, a slobozit o rafală înainte ca oponentul său să aibă măcar şansa de a trage siguranţa Kalaşnikov-ului. Forţa gloanţelor l-a aruncat pe om înapoi în tufăriş.

Jaybird nu ştia dacă omul era singur sau avea vreo cincizeci de camarazi care îl urmau şi nici nu intenţiona să rămână pe loc ca să afle. A aplicat manevra numită „curăţarea australiană”. Şi-a golit încărcătorul în tufişurile din faţa sa pentru a forţa pe oricine s-ar fi putut afla acolo să se retragă, apoi a întors coada şi a fugit, schimbând încărcătorul din mers.

Manevra l-a adus pe Murdock în frunte. Ştia ce are de făcut. Când Jaybird a deschis focul, el s-a lăsat automat într-un genunchi. Când acesta s-a retras, a tras câteva

rafale scurte înainte, apoi s-a retras şi el imediat în spatele lui Sterling.

Higgins, rămas acum primul, a făcut la fel. Apoi Doc. Apoi DeWitt, care a aruncat o grenadă în loc să execute foc cu o singură mână. Explozia a ridicat o groază de fum, aşa încât Magic Brown şi Razor nu şi-au mai pierdut timpul trăgând.

În curând, toată unitatea de SEAL sprinta în direcţia opusă. Manevra a fost executată cu acurateţe, fără a se da niciun ordin verbal.

Dar, din spate veneau focuri de armă, ei fiind în mod evident vânaţi.

Au continuat să alerge, iar focul de arme continua. Indiferent cine erau cei ce trăgeau se aflau imediat la curu' lor. SEAL trebuiau să rupă contactul, sau urmăritorii vor fi pe urmele lor până când, inevitabil, vor da peste o forţă mai puternică.

În timp ce fugea, Jaybird continua să privească peste umăr pentru a se asigura că toţi îl urmează. Când a ajuns la o mică ridicătură a solului, Jaybird a văzut că Murdock s-a oprit, aşa că s-a oprit şi el.

Fiecare SEAL aflat în alergare, când îl vedea pe Murdock culcat la pământ, instantaneu se răspândeau de

fiecare parte a sa. A durat doar câteva secunde, nici măcar cât să-şi tragă răsuflarea şi urmăritorii au apărut urlând dintre copaci.

Murdock a deschis focul, iar ceilalţi SEAL i s-au alăturat. Urmăritorii s-au aruncat la pământ sau în spatele copacilor şi au început să riposteze cu foc, după câteva clipe.

Imediat, Murdock s-a dat înapoi după ridicătura de pământ, după care toţi SEAL sau ridicat şi au continuat să alerge iarăşi.

Ambuscada improvizată i-a forţat să se adăpostească pe primii lor urmăritori, dar ceilalţi din urma lor au început să tragă din nou imediat ce focurile s-au oprit. SEAL au câştigat oarece timp şi distanţă, dar nu destul. Şi nu pentru că urmăritorii lor erau buni; se datora faptului că făceau parte din Hamas şi nu le păsa că pot să încaseze câteva gloanţe. În mod automat, Paradisul îi aştepta pe cei ce mureau în bătălia cu infidelii, adică aproape toţi în afară de ei înşişi. Murdock a strigat peste umăr la Higgins „*Aruncă un* PDM!”. Ordinul a fost transmis de-a lungul coloanei de fugari. Razor Roselli a aruncat unul dintre ultimele lor două *Pursuit Deterrent Munitions* în urma sa.

Un element cheie a psihologiei umane, asupra căreia SEAL erau bine informaţi, era acela că atunci când vânezi pe careva presupui că aleargă în linie dreaptă şi va continua tot aşa. Iar când eşti tu cel vânat, ai tendinţa de a alerga în linie dreaptă, în aceeaşi direcţie.

Deci, după ce Razor a aruncat PDM-ul, Murdock a strigat la Jaybird, iar acesta a virat brusc la stânga. A încetinit alergarea până la un mers rapid pentru a minimaliza zgomotul mare pe care-l făceau.

Acum, SEAL se furişau neauziţi. Au auzit explozia PDM-ului. Urmă o pauză şi au putut auzi focurile trase de Hezbollah de-a lungul direcţiei pe care se deplasaseră ei iniţial.

După câteva sute de metri Jaybird a executat o altă schimbare de direcţie. Au continuat să se deplaseze o vreme, apoi Murdock a semnalizat de câteva ori cu mâna.

Jaybird a repetat manevra şi au revenit pe direcţia originală. SEAL au organizat o ambuscadă şi au rămas în aşteptare, recuperându-şi încet forţele. O alergare de cincizeci de mile pe nisipul unei plaje era mult mai puţin obositor decât un sprint relativ scurt atunci când alergi ca să-ţi salvezi viaţa.

Nimeni nu avenit pe urmele lor. Erau în siguranţă.

Iarăşi. Deocamdată.

32

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1435
Centrul Libanului de Nord

Murdock s-a târât pe la fiecare om. Trebuia să-şi facă o idee asupra situaţiei muniţiei. Mai trebuia să ia şi „temperatura” fiecăruia, dacă se poate spune aşa.

— Patru încărcătoare, a şoptit Jaybird. O sută douăzeci de cartuşe. Dacă n-ar fi fost contrabandiştii ăştia, aş fi fost *pe uscat.* O grenadă cu fragmentare şi una fumigenă.

— Cinci încărcătoare, a raportat Higgins. Patru *frag.* Am folosit şi vreo patruzeci de cartuşe de 7, 62 asupra contrabandiştilor.

— Trei încărcătoare, a spus Magic. Trei *frag.* Aş fi vrut să fi folosit şi eu ceva din muniţia de .50; greutatea ei mi-a rupt curu’.

— Ai încercat vreodată să alergi cu o mână legată la

piept? a vrut să ştie DeWitt. Te încetineşte rău. Magic aproape că a dat peste mine.

Chiar şi sub o presiune de neimaginat, Murdock se aştepta la acest gen de atitudine glumeaţă. Aşa se justifica existenţa BUDIS Şi Hell Week. Instructorii se asigurau că cei ce nu făceau faţă se dădeau bătuţi acolo, la Coronado, şi nu în Liban. Iar ofiţerii care voiau doar să poarte o insignă mişto, dar mai devreme sau mai târziu să spună *„Am obosit, nu mai vreau să fiu la comandă... descurcaţi-vă singuri, băieţi”* nu vor absolvi în veci programul.

— Am patru încărcătoare, a spus Razor Roselli. Ultimul PDM şi două *frag.* Avortonii ăştia nu ştiu că nu vrem să fim deranjaţi până când nu vine timpul să o luăm din loc?

— Presupun că nu le-a spus nimeni, a replicat Murdock în şoaptă.

— Ştii ce o să se întâmple acum? a spus Razor. O să anunţe prin radio şi toţi sirienii se vor face stânga nprejur şi vor veni repede aici. Şi nu vor mai putea fi păcăliţi.

— Ai ceva în minte, a constatat Murdock. Spune-ne şi nouă.

— Trebuie să ne îndreptăm spre munţi.

— E o zonă descoperită, a protestat Murdock. Cel mai

înalt camuflaj natural sunt nişte tufişuri înalte până la genunchi.

— E suficient ca să ne ascundem, la o adică. Vom continua să fim vânaţi prin pădurile astea afurisite până ce vom ieşi din ele, şi va mai fi nevoie doar de un foc susţinut ca să ne lase fără muniţie. Şi au pus mâna pe noi.

— Nu-mi place perspectiva.

— Nici mie nu-mi place, spuse Razor, dar trebuie să o facem. Aceste păduri sunt o capcană.

Murdock nu a ignorat sfatul *chief-ului* său. Se gândi intens asupra problemei. Ar fi fost mai uşor să vină elicopterele aici fără a fi doborâte sau alungate din zona de aterizare. SEAL mai aveau muniţie doar pentru o singură luptă. Una scurtă.

A hotărât şi au început să se deplaseze spre vest, către munţi. Cel puţin, în acea direcţie nu aveau de traversat creastă după creastă. Dar pădurile s-au rărit repede, iar Murdock se simţea şi mai expus.

Un elicopter a zburat pe deasupra, iar toţi SEAL au rămas nemişcaţi. Mişcarea era mult mai uşor de observat din aer decât formele fixe, mai ales cele bine camuflate. Chiar şi simplul târâş pe sol îi putea compromite. Elicopterul a dispărut, iar ei au reluat înaintarea.

Apoi, Jaybird a semnalat prezenţa inamicului în faţă. Murdock a ordonat oprirea coloanei şi camuflarea. Jaybird se afla foarte aproape de lizieră şi i-a arătat lui Murdock, care se strecurase lângă el, ceva aflat chiar în faţa lor.

Imediat dincolo de copaci se afla un drum. Un transportor blindat BMP-1 era parcat de-a latul acestuia. Era vopsit în culorile de camuflaj tipic siriene, maro şi nisipiu. Trapa superioară şi cele două uşi din spate erau larg deschise. Echipajul, şapte oameni, erau tolăniţi în jurul vehiculului. Unii dormeau, ceilalţi beau ceai. Armele lor se aflau care pe unde, sprijinite de transportor. Murdock decise că înăuntrul BMP-ului se afla cel puţin un om care monitoriza staţia radio. Poate chiar doi.

Folosind semnalele din mână, Jaybird l-a întrebat pe Murdock pe care laterală dorea să ocolească vehiculul. Murdock i-a semnalat să aştepte. Avea o idee, care nu părea chiar atât de bizară dacă o analizai din toate unghiurile. Murdock s-a strecurat înapoi în tufişuri, apoi i-a semnalat lui Razor să se apropie.

I-a luat ceva timp, dar s-a mişcat fără a face niciun zgomot. Murdock a arătat spre BMP. Razor a aruncat o privire, după care a ridicat din umeri ca şi cum ar fi spus *„Şi ce dacă?”*

Murdock a schiţat cu degetul o diagramă în praful de pe jos. Razor a ridicat o sprânceană, apoi a dat aprobator din cap. S-a dus înapoi şi i-a adus şi pe ceilalţi SEAL.

Toţi au fost informaţi despre planul lui Murdock, fără a fi pronunţat niciun cuvânt. În curând, toţi au semnalat că au înţeles.

Sirienii din infanteria mecanizată nu au avut nicio bănuială când au văzut ieşind dintre copaci un grup ce păreau a fi camarazi de-ai lor. Uniformele i-au făcut să ezite câteva secunde cruciale, dar şi-au dat seama că ceva nu e în regulă. Armele erau îndreptate asupra lor. Nu au avut nicio şansă, adică exact cum planificase Murdock.

SEAL au deschis focul chiar în timp ce atacau. Sirienii culcaţi pe jos nu au reuşit nici măcar să se ridice, dar să-şi mai ia şi armele...

SEAL i-ar fi putut ucide trăgând de la adăpostul copacilor, dar Murdock avea nevoie să ajungă repede la vehicul.

În timp ce restul SEAL se asigurau că sirienii erau morţi, Razor Roselli a sărit pe capota BMP-ului, a introdus ţeava AKM-ului prin trapa superioară şi a deschis focul. Numai după aceea a riscat să arunce o privire înăuntru. Acolo nu se afla nimeni. A întors rapid arma spre trapa

comandantului şi a tras din nou. La fel a făcut şi Magic Brown pe turela cu arme. Dar când a introdus ţeava prin trapă s-a tras un foc de pistol asupra sa. Magic nu s-a expus în dreptul trapei, ci doar a mişcat ţeava trăgând continuu.

În acelaşi timp Murdock a sprintat către spatele vehiculului. A tras oblic prin una dintre uşi. Când s-a oprit a putut auzi *ching-ching-chingul* scos de gloanţele ricoşate în interior. După ce sunetele s-au oprit, a sărit în faţa uşii pentru a-şi termina treaba, dar compartimentul era gol.

Grenadele ar fi făcut treaba mult mai uşor, dar o explozie catastrofică a muniţiei stocate era ultimul lucru pe care şi-l dorea Murdock. Avea alte planuri pentru acest vehicul. Imediat ce i-l semnalase Jaybird, îi venise o idee. De ce să străbaţi pe jos colinele golaşe, unde oricine te putea împuşca după cum avea chef, când puteai să le urci pe drum, în confortul unui vehicul blindat oficial al inamicului?

După ce Murdock a ieşit din compartimentul de transport al trupei, i-a văzut pe Razor şi Magic trăgând afară din turelă trupul sângerând al unui sirian. Acesta a fost singurul aflat în interiorul vehiculului.

Ceilalţi SEAL ridicau armele şi muniţia de la cadavre şi le puneau în compartimentul trupei. Corpurile au fost ascunse printre copaci.

— OK? a întrebat Murdock, nerăbdător să se vadă plecat pe drum. Care ştie să conducă un BMP?

Nu era ceva aflat în afara abilităţilor celor din SEAL.

— Odată eu am condus un T-62 la Aberdeen Proving Ground, spuse Higgins.

Jaybird a apărut dintre copaci ştergându-şi sângele de pe mâini de turul pantalonilor şi rânjind triumfător.

— Eu am condus un BMP la Naţional Training Center, a anunţat.

— Şi-atunci ce mama dracu' mai aştepţi, o invitaţie? a mormăit nerăbdător Razor Roselli. Urcă-te şi condu tinicheaua asta afurisită.

Jaybird s-a executat. Trecuse ceva vreme de la perioada de instrucţie pe vehicule inamice efectuată la Fort Irwin, şi i-a luat un minut pentru a se refamiliariza cu comenzile şi instrumentele. Apoi a acţionat starterul pneumatic, iar motorul de şase cilindri răcit cu apă s-a trezit la viaţă.

Murdock s-a urcat mai întâi în turelă, dar întreg compartimentul era mânjit de sânge şi fragmente de

carne. Oricum, habar nu avea cum se manevrează tunul de 73 mm şi sistemul Sagger de rachete antitanc. Cel puţin acesta era argumentul pe care şi-a bazat decizia.

A sărit prin trapa de la compartimentul comandantului aflat chiar în spatele lui Jaybird. Aruncată în scaun se afla o cască de tip rusesc, căptuşită. Mirosea ca şi cum ar fi fost purtată continuu şi nespălată de pe vremea celui de Al Doilea Război Mondial. Nu chiar de neconceput, pentru că ruşii au purtat exact acelaşi model de cască cu cincizeci ani în urmă. Oricum, Murdock a pus-o pe cap; altfel nu ar fi putut auzi nimic prin sistemul intern de comunicaţie din vehicul.

Agăţat într-un suport, era un microfon care şi el arăta a fi de pe timpul Războiului al Doilea Mondial. În buna tradiţie rusească erau şi diagrame ce arătau funcţiile fiecărui întrerupător şi comutator, pentru cei ce nu ştiau să citească. Comutatorul de comunicaţii era setat pe radio. Murdock îl comută pe sistemul intern. Manevră microfonul şi, puţin neliniştit că s-ar putea adresa întregii Armate Siriene, a întrebat:

— Jaybird?

— Da, *Sir?* veni replica.

Murdock putea privi înapoi peste umăr în interiorul

compartimentului trupei. Restul SEAL se urcaseră înăuntru. Au închis uşile din spate şi tocmai deschideau cele patru trape de pe capotă pentru a permite intrarea aerului în compartiment. Razor Roselli i-a făcut semn cu degetul mare în sus, aducându-i la cunoştinţă că toţi sunt înăuntru şi gata de plecare.

— Dă-i drumu', Jaybird, a spus Murdock pe intercom.

A ridicat scaunul până ce capul i-a ieşit prin trapă. Dacă rămânea în interiorul vehiculului n-ar fi văzut nimic prin fantele cu sticlă groasă.

— Încotro, sir?

— Întoarce obiectul acesta şi ia-o spre sud. Apoi mergi pe primul drum veritabil pe care-l vezi la dreapta. Ne va duce către munţi.

— Aye, aye, Sir.

Pentru că era un vehicul şenilat, BMP era manevrat printr-un sistem de frânare diferenţiată a acestora. Fiecare şenilă avea un sistem independent de frânare. Deci, pentru a vira la stânga, mecanicul-conductor bloca şenila din stânga, lăsând-o pe cea din dreapta să meargă. Cu cât era frânarea mai lungă, cu atât era mai strâns virajul. Era nevoie de oarece timp ca să-ţi însuşeşti tehnica.

Jaybird a introdus maneta în viteza întâi, a blocat şenila stângă şi a eliberat-o pe cea din dreapta.

BMP-ul s-a răsucit cu 1800 aproape în loc. Mă rog, un loc ceva mai larg. S-a răsucit atât de rapid încât capul lui Murdock s-a lovit de marginile trapei. Mirositoare sau nu, a fost recunoscător căştii căptuşite. Îi putea auzi pe SEAL şi echipamentul lor răspândindu-se prin compartiment... şi hotărî să nu privească în spate.

Când BMP-ul a terminat întoarcerea, Jaybird a eliberat şi frâna de la şenila stângă şi a orientat transportorul blindat direct pe drum. Un tanc greu rulează foarte lin, dar un vehicul blindat, uşor, face nişte salturi foarte dure.

În viteza a patra, BMP-ul dezvolta o viteză maximă de 56 km/h. Într-un rar moment de prudenţă, Jaybird a decis să nu cupleze viteza a cincea şi nici să nu forţeze viteza maximă de 80 km/h până ce nu va stăpâni deplin vehiculul.

— Aici trebuie să virezi, a spus Murdock în microfon.

Jaybird a aşteptat doar o clipă prea mult înainte de a frâna şenila dreaptă. BMP-ul a depăşit virajul. Jaybird a virat oricum, iar BMP-ul a trecut peste iarba de pe acostament şi a sărit înapoi pe drum. BMP s-a legănat uşor, iar de data asta Murdock s-a lovit de partea din faţă

a deschiderii trapei.

— Cască ochii, fir ar...! a strigat în intercom.

— *Sorry, sir,* veni replica.

Jaybird a readus BMP-ul pe drum. Murdock privea înainte la drumul ce şerpuia în munţi. Se simţea mai bine decât în toată după-amiaza, fiind aproape bucuros. Dacă considerai că a rămâne în viaţă era dovada maximă de noroc, atunci ei se descurcaseră destul de bine.

BMP-ul urca constant drept înainte. *Klumea,* se gândea Murdock.

33

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1550
Munţii din Centrul Libanului de Nord

— Mare atenţie, Jaybird, a avertizat Murdock prin intercom. Dacă derapăm de pe drum, ajungem cu toţii să cântăm la harpă în rai. Iar Razor o să-ţi tăbăcească fundul pentru tot restul eternităţii.

— Am înţeles ideea, *sir,* a replicat Jaybird.

— Mulţumesc.

Drumul zigzaga printre creste, ceea ce făcea ca Jaybird să nu poată accelera BMP-ul la mai mult de 40 km/h. Murdock se bucura că măcar natura poate exercita oarece influenţă asupra lui Jaybird.

Murdock se întoarse privind prin trapă asupra văii. Aproape că îi putea vedea pe sirieni cum piaptănă tufărişul în căutarea lor. Bine măcar că soarele începea să coboare spre vest. I se părea a fi cea mai lungă zi din întregul an afurisit.

Toţi SEAL se uitau prin trapele superioare ale compartimentului trupei. BMP nu era un vehicul mare. Era proiectat să adăpostească opt infanterişti ruşi (de statură mică) care să stea câte patru spate-în-spate în compartiment. Pentru a da o idee despre dotări, ar fi de precizat că ruşii obişnuiau să-şi pună măştile de gaze şi să scoată furtunurile prin trape pentru a putea respira nişte aer proaspăt. Holbatul la peretele de oţel în timp ce transportorul sălta în sus şi în jos aproape că garanta senzaţia de vomă.

Acum drumul urca într-o pantă lungă, direct către zona muntoasă. Partea dreaptă a drumului se mărginea

cu versanţii, iar în stânga se vedeau adâncimile canionului de dedesubt. Desigur, nu existau parapeţi de protecţie. Cu puţin înainte de vârf, drumul făcea un viraj strâns, continuând să urce. Astfel, versantul ajungea pe partea stângă, iar panta în dreapta. Aşa continua până în vârf şi în jos, de partea cealaltă a muntelui.

Jaybird făcea virajul foarte încet, acţionând alternativ frânele şenilelor, aşa încât BMP-ul se întorcea cu câteva grade, se oprea, se mai întorcea puţin, iar se oprea, apoi se mişca uşor înainte. Când virajul era încheiat, Murdock se ridică şi-l lovea uşor peste cască pe Jaybird. Apoi Murdock a privit în depărtare şi a văzut unul dintre elicopterele Gazelle patrulând prin vale. De la acea distanţă părea a fi de mărimea unei mingi de golf. În curând, Murdock putea vedea cercul descris de palele rotorului pe măsură ce Gazelle lua altitudine către munţi, urmând drumul.

SEAL au dispărut în compartimentul trupei, ceea ce era foarte bine pentru că în grup erau vreo doi care prin culoarea părului şi a pielii n-ar fi putut trece ca sirieni.

Murdock a luat microfonul.

— Jaybird, vine un elicopter ca să arunce o privire la noi. Rămâi calm şi condu mai departe pe direcţie, ca şi

cum ne-am duce undeva unde ar trebui să ajungem.

— Roger, sir.

Elicopterul s-a apropiat cu prudenţă. Murdock putea distinge culorile de camuflaj nisipiu, maro şi albastru, precum şi cocarda siriană roşu-alb-negru. A observat cupola transparentă, tălpicile trenului de aterizare, coada şi elicea anticuplu intubată. Murdock nu se simţi deloc liniştit de faptul că elicopterul era varianta antitanc, înarmat cu şase rachete HOT ghidate prin cablu şi cu o rază de acţiune de 4.000 m; trei tuburi de lansare montate în linie de fiecare parte a cabinei.

Murdock a făcut semne prieteneşti cu mâna. Gazelle se ridică la acelaşi nivel cu BMP, dar menţinându-se destul de departe în lateral pentru a păstra distanţa între palele rotorului şi versantul muntelui.

Murdock s-a ridicat în picioare prin trapă şi a arătat spre antena montată pe partea superioară a vehiculului în partea stângă-spate. Apoi a dus mâna la casca de pe cap şi a depărtat mâinile într-un gest de neputinţă. Ca şi cum motivul pentru care nu vorbea cu ei era o defecţiune a radioului.

Putea vedea echipajul elicopterului vorbind în microfoane.

În munţi era o zi rece de noiembrie, dar Murdock simţea cum îi curge transpiraţia pe spate. Ceva l-a bătut pe piciorul drept. Privi în jos, la Razor Roselli.

— Toţi au armamentul în bătaie, a strigat Roselli. Dacă vrei să-l doborâm pe *motherfucker,* dă doar un ordin.

Murdock continua să zâmbească şi să facă cu mâna către elicopter.

— Fără împuşcături, a spus printre dinţi. Doar staţi pitiţi şi gata de acţiune.

Razor a confirmat cu o nouă lovitură pe picior şi a dispărut înapoi în compartiment.

Murdock simulă că vorbeşte în microfon, ca şi cum ar fi făcut o nouă încercare, apoi l-a arătat şi a dat trist din cap. Decise că a venit timpul să ignore elicopterul, aşa că a făcut un ultim semn cu mâna, a ridicat din umeri şi s-a aşezat înapoi la locul său.

După un minut foarte lung, Gazelle a început să încetinească, virând departe de versantul muntelui, înapoi către vale. Se micşoră în depărtare, dar nu a coborât în altitudine. Murdock a remarcat că BMP-ul a ajuns aproape de partea superioară a muntelui.

După care, în depărtare, elicopterul a executat un nou viraj. Se opri în zbor staţionar, cu faţa direct către BMP.

Un mic *puf* de fum gri a apărut pe cer în spatele elicopterului.

Murdock a răcnit în microfon şi prin trapa superioară a compartimentului.

— STOP! Toată lumea afară! Degajaţi! Degajaţi! Degajaţi!

34

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1620
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Cu *drag* bag-ul într-o mână şi cu AKM-ul în cealaltă, Murdock a sărit din scaunul său direct peste laterala BMP-ului. Tot timpul a continuat să numere în minte şi ajunsese la *o-mie-şase, o-mie-şapte.*

A sărit pe pământ şi s-a rostogolit înapoi pe picioare. *O-mie-nouă, o-miezece.* Jaybird Sterling era în faţa sa, încercând să se ridice de pe jos. Murdock a trecut arma în mâna cealaltă, l-a înşfăcat pe Jaybird de centură şi l-a pus

pe picioare.

SEAL din spatele BMP-ului nu şi-au mai bătut capul cu uşile din spate. Au ţâşnit prin trapele superioare deşi transportorul continua să ruleze.

Razor Roselli chiar a văzut racheta venind către ei. L-a înşfăcat pe Profesorul Higgins şi l-a scos de pe drum. Higgins a alunecat lovindu-se cu faţa de pietriş, Razor şi DeWitt fiind imediat în urma sa.

Doc şi Magic au ieşit pe partea cealaltă a BMP-ului, aflată către versantul muntelui. Nu puteau face nimic decât să fugă în lungul drumului.

Acum Murdock şi Jaybird alergau cu toată viteza.

O-mie-trei şpe, o-mie-pai şpe. Explozia s-a produs, iar unda de şoc i-a trântit la pământ.

Pilotul de pe Gazelle avusese grijă să se retragă dincolo de raza de bătaie a tunului şi a mitralierei, înainte de a-i permite trăgătorului să lanseze racheta HOT. Timpul în care aceasta parcurgea în zbor distanţa de 3.000 m era treisprezece secunde. Distanţa maximă – 4.000 m – o parcurgea în 17, 3 s.

Când focoasele cu încărcătură perforantă sunt testate, lasă în oţel găuri de peste un metru adâncime dar cu un diametrul de numai doi centimetri. Cam ca un jet de apă

sub presiune ce iese dintr-un furtun şi sfredeleşte o gaură în pământ. Dar când o rachetă rapidă cu încărcătură perforantă loveşte oţelul, efectul dinamic al impactului este foarte diferit.

HOT a lovit cu un *flash* orbitor şi a deschis în partea superioară a BMP-ului o gaură suficient de largă ca să poată trece un om prin ea. Jetul încărcăturii cumulative a străbătut tot compartimentul şi a trecut prin podea. Patruzeci de proiectile de 73 mm – muniţia tunului – două mii de cartuşe de mitralieră şi patru rachete Sagger au detonat în succesiune rapidă. Flăcări albe, fierbinţi au izbucnit prin trapele deschise. Combustibilul diesel s-a aprins şi el într-o minge de foc.

Murdock s-a rostogolit pe pământ, preventiv pentru cazul în care ar fi fost cuprins de flăcări. De data aceasta Jaybird l-a ridicat în picioare şi au rupt-o din nou la fugă. După un sprint de treizeci de metri în susul drumului, au reuşit să iasă de pe el printre bolovanii imenşi ce împânzeau platoul din vârful muntelui. S-au adăpostit într-o crevasă largă dintre stânci.

După explozie, Razor, DeWitt şi Higgins au avut de suportat ploaia de resturi metalice arzânde ce cădeau în jurul lor.

— În susul pantei, a răcnit Razor. Trebuie să urcăm. Sus pe pantă.

Magic şi Doc nu se aflau prea departe de BMP când racheta a lovit. Magic putea simţi căldura prin tălpile bocancilor. Îl durea capul. Greul *drag bag* din spate îl lovise în cap când s-a aruncat la pământ.

S-au târât pe drum departe de vehiculul ce ardea. Magic a privit în jur şi a văzut uniforma lui Doc fumegând. A sprintat, l-a stopat pe Doc şi a aruncat ţărână pe el ca să-l stingă. Abia atunci şi-a dat seama că şi uniforma lui ardea. S-a rostogolit peste Doc şi a aruncat câţiva pumni de pământ şi pe el însuşi.

Doc era deja în picioare şi a văzut ce se întâmplă. L-a înşfăcat pe Magic de chingile hamului şi l-a tras pe marginea drumului. După prima smucitură Magic a revenit pe picioarele sale. Au părăsit drumul chiar când a doua rachetă HOT a explodat cu un tunet asurzitor. Drept în locul unde fuseseră ei.

Doc a scuturat din cap ca să-şi revină. Ăştia parcă voiau să omoare şoareci cu obuzierul.

Magic i-a văzut pe Higgins, Razor şi DeWitt sprintând în susul drumului şi apoi căţărându-se pe stânci. Bine, măcar ştiau unde trebuie să se ducă. I-a atras atenţia lui

Doc şi i-a arătat direcţia; amândoi erau încă destul de asurziţi de explozie. Doc a confirmat ridicând degetul mare. Au început să traverseze panta încercând să rămână sub nivelul drumului. Trebuiau să treacă pe lângă BMP-ul distrus, care încă mai ardea şi producea mici explozii.

Murdock a auzit explozia celei de a doua HOT. Părea a fi fost ghidată asupra drumului cu intenţia ca explozia să ucidă câţiva SEAL. Habar nu avea unde se aflau ceilalţi. S-a ridicat dintre stânci încercând să vadă ce s-a întâmplat şi imediat aproape că a fost făcut *knock out* când Profesorul Higgins a aterizat chiar peste dânsul. Murdock s-a ghemuit luptându-se cu nevoia teribilă de a avea realmente nevoie de aer, dar să nu poată respira.

Între timp, Jaybird se apleca peste stânci urlând:

— Aici sus, sus, la mine, la mine!

Murdock se străduia cu greu să respire, iar oamenii au început să urce peste stânci. A fost înhăţat şi întors cu faţa în sus. Ed DeWitt cu o faţă imperturbabilă apăruse lângă el.

— Eşti OK, Blake?

Murdock a dat doar din cap. Îşi recâştigase puterea de a respira şi era cu totul ocupat cu această „manevră”.

— Ce dracu’ e cu el? l-a auzit pe DeWitt întrebând.

— Eu i-am făcut-o, a recunoscut Higgins. Am aterizat peste el.

— I-ai tras-o lui *lieutenant,* Higgins? a întrebat DeWitt incredul.

— Bineînţeles, a intervenit Jaybird. Credeai că sirienii i-au făcut-o?

— *Fuck you,* Jaybird, spuse Higgins.

— Ba eu *fuck you,* a replicat Jaybird.

— Gura şi răspândiţi-vă! a strigat Razor Roselli. Şi scoateţi puşcoacele alea lungi!

Magic şi Doc alergau pe pantă şi ajunseseră la BMP. Doc i-a făcut semne cu mâna: *„Tu primul, eu te urmez*”. Trebuiau să fie mai depărtaţi unul de altul, pentru că altfel dacă unul ar fi avut ghinion celălalt ar fi dat şi el de dracu’.

Magic a semnalat „OK” şi a sprintat peste drum. Ajunse la stânci şi începu să urce. Câteva mâini s-au întins de sus şi l-au prins. Doc a apărut şi el după câteva momente.

— Era şi timpul, a spus Jaybird.

Doc, gâfâind din greu, se lupta cu ispita de a-l împuşca.

Razor a verificat poziţia fiecăruia, apoi a venit să-l verifice pe Murdock.

— Suntem toţi? a întrebat Murdock printre gâfâieli.

— Mdea, *Boss.*

Razor vorbea repede, ca totdeauna când era agitat.

— Noi ne uitam prin periscopul din spate. Am văzut elicopterul cum se întoarce şi în timp ce strigai, eu şi băieţii ne-am aruncat afară pe toate găurile din BMP, ca rahaţii dintr-o gâscă. A trebuit să aşteptăm niţel; nu puteam să trecem pe drum până ce nu se „cocea" toată muniţia.

— E careva rănit? a întrebat Murdock.

— Un mic şrapnel, câteva arsuri. Ne-au ajutat doar să alergăm mai repede. Cred că am doborât recordul Armatei Iraqiene de distrugere a unui vehicul blindat aflat sub foc. Avortonul acela laş a lansat de la distanţa maximă. Dacă avea coaie de bărbat ca să vină mai aproape, acum am fi fost cu toţii cenuşă.

— Nu trebuia să o spui atât de tare, *Chief* l-a avertizat Jaybird. Vine acum.

35

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1625
Munţii din Centrul Libanului de Nord

În timp ce camarazii săi SEAL se răspândeau printre stânci, Magic Brown şi-a scos carabina masivă din *drag bag.*

McMillan M-88 era o carabină pentru lunetişti cu un închizătorpercutor elaborat şi special destinat utilizării muniţiei specifică mitralierelor de calibrul .50. Era lungă de 135 cm cu o frână de gură masivă la capătul ţevii, un bipod ajustabil şi un încărcător de cinci cartuşe. Pentru a face această lungime mai manevrabilă, patul negru din fibră de sticlă se putea detaşa de la o îmbinare aflată chiar în spatele trăgaciului. Carabina cântărea 11 kg, inclusiv luneta telescopică Leupold Ultra Mk 4-16. Magic a ajustat magnificarea până la x32. Asemenea valoare aducea o mulţime de ceaţă şi dublare la periferia câmpului vizual, dar era o necesitate pentru o armă concepută să tragă precis la mai mult de 2000 m.

Multe carabine M-88 fuseseră vândute în lume. Mai ales francezilor, care au utilizat-o împotriva lunetiştilor

din Bosnia. Magic a avut grijă să ia cu el în misiune o M-88 în locul variantei similare, îmbunătăţită, M-93, care se afla aproape exclusiv în dotarea SEAL.

Nu era niciun loc plat pe care să fie fixat bipodul carabinei, aşa încât Magic a tras *drag* pad-ul gol peste o piatră şi l-a folosit ca suport pentru armă.

Acum, pentru că BMP-ul, tunul şi mitraliera sa erau distruse, pilotul de pe Gazelle se simţea mult mai liniştit şi se apropie mai mult. Intenţiona să utilizeze sistemul telescopic de ochire al rachetelor HOT pentru a descoperi inamicii pitiţi printre stânci. Rachetele ce-i mai rămăseseră îi vor spulbera. O distanţă de 1.000 m ar trebui să fie optimă.

Razor Roselli se afla în spatele lui Magic, acţionând ca cercetaş. Dar micul şi compactul aparat laser de mărimea unui binoclu, destinat măsurării distanţei la ţintă, nu era de prea mare folos. Depărtarea la care se afla Gazelle se modifica în fiecare secundă. Totul depindea de Magic.

Quartermaster First Class Martin „Magic” Brown era un negru crescut în cartierele mărginaşe din Chicago. Mama sa, extrem de protectivă, s-a asigurat că fiul ei îşi păstrează cazierul curat, ceea ce i-a permis acestuia să se înroleze în Navy.

În tabăra de instrucţie din Great Lake văzuse un film propagandistic, un material de recrutare, pentru SEAL, şi a decis că acest lucru i se potriveşte, chiar dacă la acea vreme abia putea să înoate „câineşte” un lat de bazin. Piscina şi lecţiile de înot erau greu de găsit în cartierele mărginaşe, de aceea erau atât de puţini negri în SEAL. Dar nu trebuia să fii campion olimpic la natație ca să fii un bun SEAL. Trebuia să fii doar motivat. Martin Brown era extrem de motivat.

Pentru că nimic nu venea de la sine, Magic şi-a făcut obiceiul să asculte cu atenţie şi să facă exact aşa cum a învăţat. Nu numai că era stilul său de a proceda precum un SEAL, dar se potrivea şi cu calităţile necesare unui lunetist profesionist. Imediat ce a primit insigna Budweiser, un *chief platoon* isteţ l-a trimis pe *Seaman* Brown la cursul SEAL pentru lunetişti. A absolvit apoi *Marine Corps Scout Sniper Instructor School* şi *Army Special Operations Target Interdiction Course*. Un puştan, învăţând matematica elementară din liceu, studia acum traiectorii balistice, compensaţia abaterii induse de vântul lateral şi calculul mişcării ţintelor la limita maximă a bătăii muniţiei, în fracţiuni de unghi – pentru ca glonţul să ajungă în capul victimei. Lui Magic îi plăcea să spună

că avea nevoie doar de practică pentru aplicarea practică a cestor numere.

McMillan avea o precizie de un minut de unghi, ceea ce însemna că un grup de gloanţe ar fi acoperit la ţintă de la 2000 m o suprafaţă cu diametrul de 2, 5 cm. Cu muniţia potrivită se putea şi mai bine de atât.

Indiferent de cât de bună era carabina, cei mai mulţi oameni nu puteau trage cu o precizie de un minut de arc. Armele special concepute pentru lunetişti aveau precizia de 0, 5 minute de arc. Magic Brown putea trage cu o astfel de precizie.

Magic a manevrat închizătorul masiv şi a introdus un cartuş pe ţeavă. Gazelle se apropia uşor; se vedea foarte clar între firele reticulului din lunetă. Magic urmări norii pentru a aprecia din ce direcţie bate vântul şi cu ce viteză. Creierul său făcea calcule matematice pentru compensarea diferenţei de altitudine de la Chocolate Mountains, unde reglase ultima dată luneta. Ochirea la mare distanţă era deopotrivă artă şi ştiinţă. Magic Brown era şi artist şi savant, dar – aşa cum le plăcea lor să spună având în vedere rezultatele – şi magician.

Magic nu a ochit elicopterul. Îşi însuşise şmecheria lunetiştilor de a ochi un anume punct al ţintei, în acest

caz o porţiune a parbrizului. A reglat micrometrul lunetei pentru o elevaţie corespunzătoare distanţei de 1.500 m.

Trăgătorul de pe Gazelle cerceta terenul stâncos prin propriul său dispozitiv optic, căutând semne de viaţă. Ţinea degetul pe butonul de declanşare a focului. Pentru a putea trage, Magic trebuia să se expună. Trăgătorul l-a văzut. Magic a tras. Timpul în care glontele de calibru .50 parcurge distanţa de 1.500 m era de 2, 4 s. Destul ca elicopterul să se poată mişca.

— Ratat. Prea jos, a spus Razor.

Magic manevrase deja închizătorul şi făcuse un nou set de calcule. SEAL aflaţi printre stânci erau tăcuţi precum orice audienţă apreciativă. Dar asta nu însemna nimic. Indiferent de zgomote sau alte elemente de distragere a atenţiei, nu conta decât Magic, carabina fixată în umăr şi elicopterul.

La această distanţă, echipajul de pe Gazelle habar nu avea că sunt ochiţi. Acum, trăgătorul îl avea pe Magic în centrul reticulului şi – spre deosebire de glonţul lunetistului – o rachetă HOT putea fi ghidată permanent până la ţintă. Pilotul menţinea elicopterul în zbor la punct fix. Trăgătorul a apăsat butonul de lansare.

Magic a tras din nou. Glontele era unul exploziv

prevăzut cu înveliş blindat. Gloanţele de calibru .50 nu fuseseră disponibile anterior pentru că nimeni nu reuşise să fabrice o capsă detonantă care să se potrivească unui glonţ cu o încărcătură explozivă suficientă. Fabricantul a fost firma Raufoss din Norvegia, şi desigur, SEAL le numeau gloanţe Rufus.

A lovit plexiglasul parbrizului şi a trecut printre pilot şi copilot. Chiar dacă pilotul nu a pierdut controlul când parbrizul s-a spart – a fost ultimul lucru din lume la care s-ar fi aşteptat – glontele a pătruns în compartimentul motorului din spatele lor şi a explodat.

— Se pare că ai lovit în plin, a spus Razor.

Elicopterul a început să se scuture în aer, apoi s-a răsturnat şi a început căderea spre pământ. Copilotul a înşfăcat manşele de control şi a lovit puternic în pedale, încercând o aterizare de urgenţă în autorotaţie. Dar elicopterul era deja instabil aerodinamic. S-a prăbuşit la baza muntelui şi a explodat.

SEAL l-au felicitat pe Magic Brown cu câteva uşoare bătăi din palmele înmănuşate, ca şi cum s-ar fi aflat la o partidă de golf la Augusta unde tocmai a introdus mingea în gaura numărul nouă. Magic le-a adresat un zâmbet larg.

Dar a revenit rapid în spatele carabinei când Razor l-a informat:

— Alte două Gazelle vin dinspre vale.

Magic a vizat prin lunetă.

— Astea n-au rachete, doar tunuri de 20 mm.

— Grozav, se auzi vocea lui Jaybird din spatele bolovanilor. *Doar* tunuri de 20 mm.

— Iar începi cu gândurile astea negative? a strigat Doc furios.

Ceilalţi SEAL au început să chicotească. Jaybird a fost destul de isteţ ca să nu spună nimic.

— Toată lumea, adăpostiţi-vă, a spus Magic plin de grijă. S-ar putea să se tragă asupra noastră.

A introdus în încărcător alte două cartuşe lungi cât palma.

Murdock şi Razor şi-au pregătit şi ei carabinele MSG-90. Doc lăsase a treia MSG-90 în BMP, preferând să-şi salveze trusa medicală. Doc a făcut alegerea corectă, dar Murdock nu l-ar fi învinuit nici chiar dacă ar fi lăsat totul în urmă. Dacă se pune problema ce trebuie să salvezi cu prioritate, propriul fund sau echipamentul, trebuie să ai grijă de fund. N-are sens să le pierzi pe amândouă.

Murdock era conştient că a sa MSG-90 nu prea era de

folos în situaţia de acum. Era un bun ţintaş, dar nu unul de 1.000 m precum Magic. Limita abilităţii sale era de 800 m. Totul se afla în mâna lui Magic.

Perechea de Gazelle nu ştiau ce i s-a întâmplat primului elicopter, dar tacticile lor erau ceva mai bune. Unul s-a îndreptat direct către stâncile unde se adăposteau SEAL, dar de data asta venea zigzagând. Celălalt se îndepărtase şi venea spre ei dintr-o parte.

Magic s-a fixat pe cel ce venea direct. Zigzaga, dar cu mişcări cât se poate de egale şi previzibile. Tunul de 20 mm de producţie franceză avea o distanţă efectivă de tragere de circa 2000 m, dar în absenţa modernului sistem optic de ochire al sistemului HOT, trebuia să vină mai aproape pentru a identifica ţintele.

Gazelle nu era sigur unde se află SEAL. A deschis focul de la distanţa maximă şi trăgea rafale în lungul drumului încercând să-i scoată la vedere.

Magic Brown a tras.

— Ratat, dreapta, a precizat Razor.

Proiectilele tunului tocau drumul.

Magic Brown a tras din nou.

— Ratat, a spus Razor. Aşteptă, când o să ochească ţinta, se va opri din bâţâială.

Singura problemă – se gândi Murdock – era că ţinta erau chiar ei.

Magic a tras din nou.

Glontele a lovit Gazelle jos, trecând prin genunchiul stâng al copilotului. Apoi a explodat în spatele scaunului.

În ciuda ţipetelor copilotului şi a sângelui arterial ce ţâşnea prin toată cabina, pilotul a menţinut controlul elicopterului şi l-a virat strâns la dreapta, părăsind lupta.

SEAL au auzit boom-boom-boom-ul făcut de celălalt tun şi ştiind ce urmează, Magic a înhăţat carabina şi s-a retras la adăpostul stâncilor. Ceilalţi iau urmat exemplul.

Proiectilele cu mare putere explozivă au detonat printre pietre precum nişte mici grenade. Aşa cum învăţase la instrucţia cu muniţie demonstrativă din timpul Hell Week, Murdock şi-a acoperit urechile cu palmele şi a ţinut gura deschisă.

Proiectilele veneau cu viteză spărgând bariera sonică, urmate de explozii, după care mici fragmente de piatră şuierau împrejur.

Apoi, pilotul de pe Gazelle a comis o manevră prostească. Poate că a fost prea încrezător, poate că era obişnuit cu ţinte care nu ripostau. În loc să rămână la distanţă şi să continue să tragă asupra stâncilor, a

executat o trecere în mare viteză pe deasupra lor. Murdock văzuse piloţi de Cobra din Marine Corps făcând acelaşi lucru. Poate că pilotul a dorit să facă o întoarcere rapidă şi să tragă drept în jos asupra lor. Când Gazelle a trecut peste SEAL toţi s-au ridicat şi au deschis focul. Foloseau vechea tactică Viet Cong de a ochi un punct aflat pe cer în faţă, pe unde urma să zboare elicopterul, chiar prin tirul tras.

Gazelle s-a cutremurat, apoi a accelerat spre est, lăsând în urmă o trenă de fum.

— Cred că ne-am făcut partea noastră de muncă referitoare la diminuarea inventarului Forţelor Aeriene Siriene, a constatat Razor în timp ce urmărea elicopterul ce se îndepărta.

Apoi l-a bătut pe spate pe Magic.

După care s-a auzit un strigăt de urgenţă dintr-o parte.

— Doc, aici!

Murdock simţi că-i vine rău de la stomac.

36

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1639
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Doc a păşit peste pietre, cu trusa medicală într-o mână şi cu Blake Murdock pe urmele sale.

Razor Roselli a strigat:

— Toată lumea, atenţie şi ochiu' mare! Doc n-are nevoie de ajutor. Să naud un sunet!

— Jaybird.

— Magic.

— DeWitt.

Apoi aceeaşi voce.

— Sunt aici cu Profesorul.

Murdock l-a găsit pe DeWitt ţinându-şi singura mână sănătoasă, apăsată peste rana lui Higgins.

— Nu văd alte răni, i-a spus DeWitt lui Doc. Am... am încercat să-i deschid vestonul, dar nu am putut.

— Ai făcut foarte bine, *sir,* a spus Doc cu blândeţe. Nu-ţi face griji, Higgo, avem situaţia sub control.

Murdock i-a luat lui Higgins aparatul de radio, apoi i-a ridicat picioarele pentru a forţa sângele să se întoarcă în extremitatea superioară pentru a preveni intrarea în şoc.

Doc a tăiat o porţiune din vesta lui Higgins ca să aibă loc să intervină.

— OK, *sir,* îi spuse lui DeWitt. Acum poţi lua mâna.

Doc a cercetat atent rana, apoi a aplicat un tampon vaginal în orificiu. Era o mică şmecherie medicală specifică intervenţiilor pe câmpul de luptă. Tamponul absorbea sângele şi se umfla, astupând rana şi oprind efectiv sângerarea. Dimensiunea şi forma se potriveau perfect interiorului rănii.

Higgins se uita la cer, clipind des şi gemând printre dinţii strânşi, dar fără să scoată un cuvânt.

Doc a aplicat un pansament-compresă de 10 cm/15 cm peste rană, fixat cu două feşe în jurul pieptului. Apoi l-a verificat pe Higgins pentru alte răni. Negăsind niciuna, a ascultat pieptul lui Higgins cu un stetoscop şi i-a pus şi tensiometrul. Apoi i-a administrat o *syrette* de morfină şi i-a pus o perfuzie cu soluţie Lactated Ringer. DeWitt ţinea punga cu perfuzie sus.

— Pe bune, Higgo, a spus Doc încrezător. Ai să fii bine.

Higgins a dat din cap. Morfina începea să-şi facă

efectul. Doc a desfăşurat targa flexibilă de nailon sub el pentru cazul în care ar trebui să se mişte repede. L-a acoperit pe Higgins cu o folie termoizolantă pentru a-i păstra temperatura corporală, apoi a înfăşurat chingile tărgii în jurul „pachetului”. După care s-a îndepărtat pentru a-i prezenta lui Murdock raportul.

— Nu se aud sunete ca şi cum ar fi fragmente în cutia toracică, a repetat Doc. Plămânii sunt curaţi, iar datorită lui *Mister* DeWitt nu a pierdut prea mult sânge. E stabilizat. Mai mult de atât nu sunt prezicător.

— Ştiu că ai vrea să-l evacuezi imediat, a spus Murdock. Poate să aştepte până se întunecă?

— Trebuie să aştepte, a replicat Doc, în stilul sec şi dur, tipic unui sanitar SEAL. Dacă rămâne stabil, ar trebui să fie în regulă. Dar nu prea mult după ce se întunecă, OK*, sir?*

— Am să fac tot ce pot, spuse Murdock.

37

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1650
Munţii din Centrul Libanului de Nord

— Acum, ei ştiu unde suntem, i-a spus Murdock lui Razor Roselli. Iar asta nu-mi place absolut deloc, indiferent cât de uşor de apărat este poziţia noastră. Nu cu doar cinci dintre noi în stare să lupte. Razor a dat din cap aprobator.

— Dacă ne mutăm cu doi sau trei *klicks* în josul lanţului muntos, tot vom mai avea o poziţie bună pentru a domina drumul de sus.

— Mi-ai ghicit gândurile, a replicat Murdock.

Ofiţerii SEAL nu delegau munca de jos. Murdock l-a trimis pe Jaybird înainte pentru a cerceta şi a găsi o rută bună. El, Razor, Magic şi Doc vor duce targa cu Higgins. Va fi nevoie de toţi ca să-l poate trece peste stânci. Ed DeWitt va acoperi spatele cu o singură mână. Prin orice metodă posibilă, după cum, cu umor, i-a spus-o Razor.

Să te deplasezi vreo doi kilometri, nu e ceva uşor când

trebuie să o faci pe vârful unui munte stâncos, în aerul rarefiat de altitudine în timp ce cari un om rănit pe o targă. Şi, în ciuda excelentei lor condiţii fizice, SEAL erau deja epuizaţi. De la primele ore ale dimineţii au mers şi au alergat un maraton peste dealurile libaneze sub o presiune aproape constantă.

Presiunea inamicului era cheia. Când, în timpul invaziei din Panama, SEAL au executat o misiune de înot în condiţii reale de luptă, au observat că datorită stresului crescut au consumat aproape dublu din rezerva de aer a aparatelor Draeger, faţă de antrenamentele obişnuite.

Nu au reuşit să menţină un consum constant de apă, aşa încât toţi erau deshidrataţi. Era zăpadă pe piscuri, dar trebuia topită. Iar asta cerea timp şi căldură, amândouă fiind puţine. Poţi acţiona un timp mai îndelungat fără hrană, dar nu şi fără apă.

Aerul era rece şi uscat, fapt ce le accentua setea. Nu erau decât stâncile ca adăpost împotriva vântului biciuitor de pe creastă. Soluţia era mişcarea, suficient de rapidă pentru a menţine temperatura corporală ridicată ca să prevină hipotermia. Atât cât continuau să se mişte, hainele lor relativ subţiri nu constituiau o problemă. De fapt, hainele subţiri erau o necesitate deoarece cele ce

absorbeau transpiraţia provocau o periculoasă supra-încălzire, urmată de o răcire rapidă. Rezultatul era o potenţial fatală scădere a temperaturii corpului – hipotermia.

Datorită antrenamentului extrem îndurat în perioada de selecţie şi instruire, SEAL erau obişnuiţi să-şi monitorizeze în mod constant corpurile şi să fie atenţi la orice semnal de pericol. Dar ceea ce-i făcea atât de formidabili erau limitele lor fizice extrem de largi.

Zăpada se prezenta sub formă de petice, acumulată mai ales în umbra bolovanilor. Jaybird înainta prudent printre ei.

Zăpada putea ascunde gropi sau crevase; ştia că un picior rupt, deci încă un om rănit, ar fi însemnat un dezastru pentru întreaga unitate. Cei patru ce cărau targa aveau grijă să calce pe urmele lui Jaybird.

Nu exista nimic asemănător cât de cât cu o potecă pe unde traversau cu greu zona muntoasă. Jaybird alegea traseul cel mai uşor, dar tot ce însemna acest lucru era că aveau de trecut peste bolovani ceva mai mici.

După primele câteva opriri, au pus la punct un sistem. Murdock şi Razor au preluat ei singuri targa, în timp ce Magic şi Doc escaladau stâncile mai mari.

Apoi schimbau rolurile. Din când în când se opreau şi-i dădeau o mână de ajutor lui DeWitt.

După ce l-au trecut pe Higgins peste un bolovan deosebit de înalt, Razor a spus cu năduf.

— Acum ştim de ce ne fac ăia de la BUDIS să cărăm bărcile de cauciuc şi buştenii pe deasupra capului.

Magic i-a făcut cu ochiul lui Doc.

— Şi eu care am crezut tot timpul că o fac doar ca să ne ia la mişto.

— Dă-te pe lângă Razor Roselli şi vei afla câte ceva noutăţi în fiecare zi, spuse Doc.

— Tâmpiţi nerespectuoşi, mormăi sec Razor către Murdock. Ştiţi, *sir,* treaba asta mă face să mă gândesc la ceva. *Master Chief* Mac caută vreo doi băieţi care să dea o vopsea proaspătă prin vestiarele de la Chocolate Mountain. În vremurile astea fondurile sunt cu ciubote roşii. *Unchiul Sam* poate pune la dispoziţie vopseaua, dar cei doi flăcăi care se vor oferi voluntar vor trebui să folosească periuţa de dinţi.

— Îl ştii pe *Master Chief,* spuse Murdock intrând în joc. Lui nu-i pasă cum îţi faci treaba atât timp cât este făcută.

— Asta e mulţumescul pe care îl primim pentru că

realizăm o performanţă superioară în mediul operaţional, se plânse Magic.

Razor a mormăit din nou când l-au ridicat încă o dată pe Higgins.

— Hei, Magic, ştii cum se spune. Un rasol rade tot palmaresul de reuşite. De fapt, am cam început deja să uit de cele trei elicoptere.

— Asta chiar mă răneşte la sentiment, *Chief,* a replicat Magic cu un rânjet. N-aş vrea să mă afecteze când voi ochi data viitoare.

Razor primi mâna de ajutor a lui Murdock ca să escaladeze o stâncă înaltă.

— Asta e problema cu noi toţi stând la aceeaşi masă, Magic. Ce înghite unul, înghit toţi.

Nu era obiceiul lui Razor să cedeze ultimul cuvânt. Magic şi Doc au surâs unul la altul şi au lăsat-o aşa cum a picat.

Higgins era scos din joc. Ştiind că mişcarea nu-i face deloc bine, Doc Ellsworth se asigurase că este bine tratat medicamentos. Deşi camarazii săi SEAL se străduiau să-l transporte cât mai comod, Higgins tot mai avea parte de nişte scuturături.

Terenul se ridica uşor către un mic pisc. Purtătorii

tărgii l-au găsit pe Jaybird aşteptându-i.

— Piscul acesta blochează drumul, spuse. Nu putem trece peste el, trebuie să-l ocolim. Am verificat ambele versante, nu e nicio cornişă. Panta nu e abruptă, dar piciorul alunecă; doar câteva crăpături pentru priză de mână. Trebuie să mergem în şir indian.

OK, a spus Murdock.

Se gândi câteva secunde. Ed DeWitt era chiar în spatele său.

— OK, a repetat. Jaybird, tu mergi primul. Doc, tu şi Magic îl ţineţi de centură pe *Mister* DeWitt şi-l ajutaţi să traverseze. Razor şi cu mine supraveghem trecerea, apoi îl aducem pe Higgins.

DeWitt care suferea în tăcere pentru neputinţa sa, păru gata să protesteze. Dar în lipsa unei idei mai bune, a tăcut.

SEAL s-au apropiat de piscul ce avea forma unui dom. Ar fi fost capabili să-l urce cu uşurinţă. Dar ambele versante ale domului se extindeau în jos vreo treizeci de metri. Un versant era relativ abrupt, celălalt era o pantă uşoară. Mersul de-a latul acesteia era singura cale de ocolire. Faptul în sine nu era o problemă, chiar dacă ar fi fost acoperită de gheaţă. Problema era străbaterea

acesteia ducând targa.

Precum toţi ofiţerii SEAL, Blake Murdock era absolvent al US *Army Ranger School.* Iar acolo, în timpul Fazei Montane din Chattahoochee Naţional Forest de lângă Dahlonega, Georgia, au învăţat tehnicile mişcărilor de escaladă, coborâre şi traversare a pereţilor de stâncă. În special când trebuiau să transporte răniţi. Din păcate, aproape toate aceste tehnici necesitau corzi, pe care SEAL nu le aveau. *Eh, asta e,* se gândi Murdock.

Jaybird a înaintat primul. Cu faţa către stâncă, cu ambele mâini şi ambele tălpi bine fixate pe povârniş. S-a mişcat fără să-şi încrucişeze picioarele. S-a târât de-a latul ca un crab, întinzând piciorul drept, asigurându-se că e bine fixat şi numai apoi aducând şi stângul lângă el. Un amestec de apă şi gheaţă se găsea adesea în canelurile şi crăpăturile stâncii. Jaybird se oprea din când în când pentru a împrăştia cu bocancul peticele de gheaţă.

Magic, DeWitt şi Doc îl urmau, doar că ei făceau toate mişcările împreună. Întâi Magic, cu mâna stângă strângând centura lui DeWitt. Apoi DeWitt, cu mâna sănătoasă pe stâncă, drept suport. Apoi Doc, cu mâna dreaptă ţinând de partea cealaltă a centurii lui DeWitt.

Doc alunecă. Când a simţit că piciorul cedează pe piatra îngheţată a dat drumul instantaneu centurii lui DeWitt. Pe când cădea, tot ce a putut face a fost să depărteze picioarele şi să spere că frecarea îl va opri. A alunecat vreo opt metri pe burtă, apoi s-a oprit sub o ploaie de aşchii de gheaţă şi pietre.

— Eşti OK? l-a întrebat DeWitt.

— Îhî, a fost tot ce a putut spune Doc.

Acum, ştiind că Doc este în regulă, DeWitt spuse:

— Parcă era vorba că tu trebuie să mă ajuţi pe mine.

Momentan Doc nu era receptiv la umorul stil SEAL. Faţa îi era gri ca cenuşa. Încet, şi-a croit drum către un canal de gheaţă ce cobora prin stâncă. Doc şi-a scos pumnalul şi a cioplit gheaţa, descoperind o crăpătură de patru centimetri în piatră. A introdus degetele în ea, folosind-o ca punct de sprijin. După care a început să urce încet. Nu era chiar distractiv. Mâinile îi erau deja jupuite şi sângerau. Şi-a pierdut două unghii pe când urca şi, din când în când, trebuia să-şi pună mâinile amorţite sub braţ ca să le încălzească.

Când Doc a ajuns la locul de unde căzuse, a continuat să înainteze de-a latul domului. Jaybird şi Magic îl aşteptau de partea cealaltă ca să-l tragă.

Doc se prăbuşi l-a pământ.

— Băieţi, dacă nu vă supăraţi, am să iau o mică pauză aici.

— Nicio problemă, Doc, spuse Jaybird. Şi noi ne-am odihnit destul aşteptându-te.

Apoi a luat trusa medicală şi s-a ocupat de mâinile lui Doc.

De cealaltă parte a domului, Murdock şi Razor se uitau unul la altul.

— Nu ştiu ce zici tu, spuse Razor, dar eu nu prea m-am simţit liniştit văzând treaba asta.

— Păi, a fost Murdock laconic, putem face o pauză pentru o scurtă rugăciune, iar apoi putem face traversarea înainte de a ne cuprinde hipotermia.

— Sări peste rugăciune. Doamne-Doamne a hotărât deja ce-o să facă cu fundu' meu. De altfel, Dumnezeu este un SEAL, nu-i place să audă smiorcăială.

Razor Roselli era adeptul Vechiului Testament, se gândi Murdock.

— Atunci hai să mergem. Dar dacă eu cad, dă-ne drumul la amândoi. N-ai nicio şansă să-l poţi ţine pe Higgins de unul singur şi nu are rost să vii la vale după noi, înţelegi? E un ordin.

— Ai să te descurci bine, *Boss,* a spus Razor calm. Hai să nu ne stricăm dispoziţia dând ordine în faza asta a jocului.

Murdock a dat doar din cap şi a renunţat. Înşfăcă mânerele de pe ambele laturi ale părţii din faţă a tărgii în mâna stângă. A păşit primul, cu faţa la stâncă şi cu întreaga greutate a părţii dinainte a tărgii într-o singură mână.

Razor l-a urmat, ţinând partea din spate a tărgii cu mâna dreaptă.

Înaintau doar câţiva centimetri la fiecare pas. Cu jumătate din greutatea lui Higgins atârnată de el, braţul lui Murdock se simţea ca şi cum ar fi smuls din umăr. Un vânticel rece biciuia suprafaţa stâncii. Murdock se încordă; genunchii începeau să-i tremure. Nu se putea opri şi renunţa; el şi Razor *trebuiau* să se mişte la unison. *Fii tare,* se îndemnă singur. *Ia-o încet.*

Piciorul drept al lui Razor Roselli a alunecat. Imediat şi-a lipit întreg trupul de stâncă. Acest fapt şi piciorul stâng rămas bine fixat l-au ţinut pe loc; nu a alunecat în jos. Spre marea uşurare a lui Murdock.

Razor a găsit un suport pentru piciorul drept, s-a împins înapoi pe poziţia iniţială şi a dat aprobator din cap

către Murdock. Şi-au reluat înaintarea centimetru cu centimetru.

Când Murdock a ieşit de după dom, Magic şi Jaybird au venit să preia targa. Iar după ce s-a apropiat şi Razor, ei au păşit mai jos de cei doi pentru a apuca mânerele târgii în încercarea de a prelua ei cât mai mult din greutatea acesteia.

Razor s-a îndepărtat şi el de stâncă şi s-a trântit la pământ lângă Murdock. Doc l-a verificat pe Higgins.

Jaybird a bătut din palme cu un entuziasm exagerat.

— OK, *Chief,* suntem gata de plecare.

Razor l-a tratat doar cu o ridicare din sprânceană.

— Atunci dă-i drumu' şi fă ceva cercetare. Şi străduieşte-te niţel mai mult asupra drumului, fi-ţi-ar…

Jaybird a dat fericit din cap, ca şi cum orice alt răspuns l-ar fi dezamăgit.

— Am înţeles, *Chief.*

Murdock şi Razor s-au odihnit până când au simţit că li se face frig, semnalul corpului că e timpul să se mişte iar.

Acum mersul era mai uşor. Au înaintat doar câteva sute de metri şi Jaybird a venit înapoi alergând.

— Am găsit o poziţie cu o vedere bună asupra drumului, a raportat.

Când au ajuns la locul ales de Jaybird, Murdock a folosit GPS-ul pentru a afla unde se află exact. Se mişcaseră ceva mai mult de doi kilometri.

Jaybird a avut dreptate. Aveau o vedere perfectă asupra drumului, aproape de virajul unde Jaybird făcuse acea întoarcere prudentă cu BMP-ul.

Când Murdock a anunţat oprirea, Doc Ellsworth a ordonat:

— Fiecare să-şi bea punga cu soluţie IV şi să se învelească cu folia termoizolantă.

Fiecare SEAL avea în dotare o pungă cu soluţie intravenoasă ca parte a kitului individual de supravieţuire. Era la fel de eficientă înghiţită ca şi administrarea intravenoasă. Mai aveau şi o pungă vidată în care era împachetată o folie termoizolantă. Era strânsă până la mărimea unui pachet de ţigări şi cântărea doar câteva zeci de grame. SEAL au rupt ambalajele şi s-au înfăşurat în folii.

Murdock avea deja o migrenă, semn clar de deshidratare. A tăiat un colţ al pungii IV şi a sorbit din ea până a terminat-o. Regula de supravieţuire spunea că trebuie să-ţi controlezi nivelul de transpiraţie, nu cantitatea de apă băută. Ai băut apa pe care ai avut-o;

corpul o va depozita şi folosi atunci când va avea nevoie.

Lui Murdock i-a venit imediat să urineze, ceea ce era un semn bun. Urina era închisă la culoare, deci concentrată, ceea ce nu era un semn bun.

Jaybird, care ştia că a depus efortul cel mai mic, a adunat bidoanele tuturor. Descoperise un bazin îngheţat unde se colectase apa. A cioplit gheaţa cu pumnalul şi a umplut bidoanele cu gheaţă şi zloată. SEAL îşi vor ţine bidoanele sub folia termoizolantă. Când, într-un târziu, gheaţa se va topi, vor avea puţină apă de băut. Murdock s-a alăturat lui Razor la supravegherea drumului.

O coloană de BMP-uri erau îngrămădite la baza muntelui, dar niciunul nu începuse să urce pe drum.

— Nu pot să aştept ca să văd ce se va întâmpla în continuare, a spus Razor.

Şi a spus-o cu o absolută lipsă de entuziasm, pe care-l împărtăşea şi Murdock.

38

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1745
Munţii din Centrul Libanului de Nord

— Avortonii aşteaptă ceva, a spus Murdock referindu-se la BMP-urile de jos.

— Despre ce crezi că e vorba? a întrebat Razor.

— Infanterie în elicoptere, a răspuns Murdock. Îi debarcă sus, lângă culme şi jos la poale după care înaintează unii spre alţii. Trebuie să fie vorba de două companii.

— Nu cred, spuse Razor încrezător. Acesta ar fi un lucru înţelept şi de aceea ei nu-l vor face. Nu mai vor să piardă elicoptere scumpe. Vor veni în sus pe drum. Aşteaptă doar tancurile care să le deschidă calea.

— Asta-i presupunerea ta? a întrebat Murdock.

— Asta e.

— Pe zece parai?

— Să fie, *Boss.*

— Stai puţin, spuse Murdock. Cred că am cam depăşit

limita regulamentului. La Annapolis ne-au atras atenţia să nu facem niciodată pariuri cu subordonaţii.

— Asta însemna că vă daţi bătut*, sir?*

— Nu, fir-ar... Aş fi mulţumit dacă ar veni sus, pe drum.

— Dar tancurile?

— Tancurile doar vor zdrăngăni pe drum. Pot să tragă cu tunul în tot ce vor; habar nu au unde suntem. Vor rămâne fără muniţie înainte de a ne descoperi poziţia. Totuşi, îmi fac griji cu infanteria. Fie din elicoptere, fie din BMP-uri.

N-a durat prea mult ca să vină răspunsul. Soarele ce se pregătea să apună a luminat două puncte pe cerul răsăritean. Razor Roselli le-a observat imediat. Punctele s-au mărit, au devenit zgomotoase şi s-au transformat în două avioane de atac la sol, producţie rusească, MIG 23-BN[108] Flogger cu geometrie variabilă.

Razor îşi privi ceasul.

— Le-a trebuit două ore ca să ridice în aer ceva suport aerian? spuse cu un dezgust profesional.

Şi el şi Murdock şi-au ascuns foliile termoizolante pe

[108] Mikoyan-Gurevich MiG-23 (Mmkoah urypeBuq Mur-23; cod NATO Flogger) – avion de luptă de a treia generaţie, cu geometrie variabilă, supersonic.

sub pietre. Erau invizibili printre bolovani în camuflajul lor maroniu, complet nemişcaţi. Ceilalţi SEAL se aflau în afara zonei de observaţie.

Cele două MIG-uri au venit peste lanţul muntos la foarte înaltă altitudine. Se părea că încearcă să-şi execute misiunea rămânând în afara distanţei de foc de la sol. Apoi au trecut înapoi peste vale, cu aripile complet deschise şi lansând flăcări pentru a dezorienta rachetele cu ghidare în infraroşu din lansatoare portative.

Murdock se gândi că, pentru un bombardament eficient, se aflau la prea mare altitudine. Când s-au întors, s-a convins că avea dreptate.

Două mici obiecte întunecate s-au desprins de sub burta MIG-ului lider. Bombele au percutat pământul chiar lângă epava BMP-ului de pe drum. Una a lovit versantul muntelui, cealaltă a făcut un crater în drum. Pământul s-a cutremurat sub cei doi SEAL.

Razor Roselli a început să râdă pe tăcute.

— Grozav, cu adevărat grozav. Nimic mai bun, decât să creeze un baraj antitanc pentru noi. Ar trebui să-i punem pe tâmpiţii ăştia amărâţi pe statul nostru de plată.

— Nici nu-i de mirare, spuse Murdock. Idioţii zboară atât de sus încât e o minune că pot vedea pământul.

MIG-ul *wingman*[109] a vuit şi el şi şi-a lansat bombele. Una a aterizat acolo unde drumul traversa creasta lanţului muntos. Cealaltă a ratat cu puţin şi s-a dus de partea cealaltă.

— Cu puţin noroc, dacă pe partea cealaltă vin câţiva sirieni, poate le-a picat în poală, a sperat Razor.

Îşi şterse ochii cu mâneca.

— Oh, deja e prea mult. Puteam să ne menajăm de atâta efort şi să rămânem unde eram. Avortonii ăştia nu sunt în stare să nimerească nimic din ce vizează. *Shit,* probabil că suntem în mai mare pericol aici, în afara liniei de ochire.

— Cred că pierzi din vedere esenţialul, a replicat Murdock sec. N-avem niciun interes să fie buni.

Ochii de vultur ai lui Razor au depistat încă două avioane în depărtare.

— Vine şi a doua patrulă. Hai să vedem dacă ăştia se descurcă mai bine.

— Nu vrem să se descurce mai bine, a insistat Murdock.

Veneau încă două MIG-23BN. Acestea nu au executat o trecere peste obiectiv ca să-şi trădeze prezenţa. Veneau

[109] Wingman – coechipier.

foarte jos pe firul văii, camuflajul lor amestecându-se bine cu coloritul solului. MIG-urile au virat strâns în interiorul văii, după care au cabrat peste crestele montane. Când liderul a ajuns aproape deasupra capului celor din SEAL, fuioare de fum s-au văzut de sub aripi şi fuselaj, iar 64 de rachete de 57 mm au spulberat stâncile unde aceştia îşi stabiliseră poziţia anterioară.

Al doilea MIG a aşteptat cât să se împrăştie fumul, şi atunci a descărcat şi el toate cele patru suporturi de rachete asupra aceleiaşi ţinte. Cele două MIG-uri au executat viraje strânse la mulţi G şi au luat cap-compas înapoi către Siria zburând jos, la nivelul copacilor.

Murdock a lăsat să treacă ceva timp, ca să obţină efectul dramatic.

— Ce spuneai, *Chieft*

— Bine, bine, a admis Razor. Deci, cineva i-a ameninţat cu plutonul de execuţie dacă nu-şi fac treaba bine. Şi poate că nu ar fi fost prea sigur să rămânem unde am fost.

— Au făcut o treabă a dracului de bună, a concluzionat Murdock. Cât p aici să nu mai fim pe lumea asta.

— Cred că sirienii vor încerca să stabilească dacă suntem morţi, sau, cel puţin, incapabili de luptă. Şi poate

ar fi bine să-ţi scoţi portofelul şi să achiţi pariul, *Boss.* Ghici ce vine pe drum.

39

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1785
Munţii din Centrul Libanului de Nord

— Nu văd niciun tanc, a spus Murdock.

— Deci sunt chiar mai proşti decât credeam, a replicat Razor.

O companie de infanterie motorizată siriană se îndrepta pe drum. În faţa lor, rula un pluton de trei BMP, în coloană. Apoi un spaţiu gol şi un al doilea pluton de trei BMP. Pe urmă comandantul companiei de BMP şi cel de-al treilea pluton la coada coloanei. În total, zece BMP.

— Ăă... Magic? îl chemă Razor cu voce suavă.

— Îi văd, se auzi glasul lui Magic dintre pietre.

— Să vă spun ce vreau să facem, spuse Murdock.

Sirienii nu se grăbeau deloc să urce panta. Probabil se

gândeau că se duc doar ca să „cureţe” ce a mai rămas în urma rachetelor. *Altă greşeală,* gândi Murdock. El ar fi pus vehiculele să urce drumul când avioanele încă mai trăgeau, ca să sosească la poziţie în timp ce inamicul era năucit de explozii şi sângera pe urechi. Dar asta ar fi făcut-o el.

Îşi scoase MSG-90 din *drag bag.* Era o armă puternică, chiar comparată cu McMillan M-88 a lui Magic. Spre deosebire de majoritatea carabinelor lunetiştilor, care erau dotate cu închizător-percutor acţionat manual după fiecare foc, MSG-90 era cu încărcare semiautomată, acţionată pneumatic. Era mai puţin precisă, dar mai rapidă în ceea ce priveşte focul executat rapid asupra a mai multor ţinte succesive. Avea calibrul NATO 7, 62/51 mm. Prin comparaţie, glontele de calibrul .50 avea o lungime de aproape 15 cm. Glontele NATO de 7, 62 mm avea cam 7 cm lungime.

MSG-90 cântărea 6, 3 kg neîncărcată şi avea 117 cm lungime, cu bipod ajustabil, magazie de cartuşe, şi pat.

Murdock a pus lângă el cele opt încărcătoare pline cu câte douăzeci de cartuşe fabricate la Lake City. Era o deschidere între stânci suficient de largă pentru a permite fixarea ţevii carabinei. Murdock a desfăcut picioarele

bipodului şi le-a ajustat pentru înălţimea corectă. Din drag bag a scos o bucată de pânză de camuflaj pe care a aşternut-o sub ţeavă, pentru ca atunci când va trage gazele să nu împrăştie praful şi mizeriile şi, astfel, să-i dezvăluie poziţia.

La distanţe mai mari de şase sute de metri era aproape imposibil pentru oricine să depisteze de unde a venit glonţul. A tras levierul de armare aflat pe partea stângă a armei, după care i-a dat drumul introducând un cartuş pe ţeavă. Apoi şi-a pus tampoane de plastic în urechi. N-avea niciun interes să surzească.

BMP din frunte se apropia de epava vehiculului capturat de SEAL şi care continua să fumege. Trebuia să o ocolească încet şi cu mare grijă; nu prea mai rămăsese prea mult loc pe drum.

Când BMP s-a aflat chiar lângă epavă, Murdock a auzit un *boom* făcut de McMillan-ul lui Magic.

Proiectanţii de vehicule blindate erau nevoiţi să facă compromisuri referitoare la locurile care trebuiau protejate. Orice vehicul blindat la fel pe toate părţile, deasupra şi dedesubt ar fi ajuns să fie ori insuficient blindat, ori atât de greu încât ar fi fost imposibil de mişcat chiar şi cu cel mai puternic motor care ar fi încăput în

interior.

BMP era proiectat să reziste impactului cu proiectile de calibru .50 în partea din faţă şi în laterale. Spatele era protejat doar împotriva armelor de calibru mic. Şi, ca la orice vehicul blindat, partea superioară şi cea inferioară aveau blindajul cel mai subţire.

În munţii din Afganistan ruşii au aflat repede cât de vulnerabile sunt BMP urile la focul tras de deasupra. Dar aceste BMP-uri siriene nu erau dotate niciunul cu acele panouri de blindaj suplimentar pe care le adăugaseră ruşii.

Magic a tras primul glonţ prin partea superioară a compartimentului motorului. Era uşor de identificat datorită grilajelor ventilatorului şi ale eşapamentului aflate în partea din faţă-dreapta a vehiculului.

BMP s-a oprit brusc şi fum negru a început să iasă prin grilaje. Celelalte sau oprit şi au început să tragă cu tunurile şi mitralierele în stâncile de lângă partea de sus a drumului.

Magic a manevrat delicat închizătorul, introducând un nou cartuş pe ţeavă. A făcut un mic reglaj la lunetă, iar următorul glonţ a lovit motorul ultimului BMP din coloană. Acesta a continuat să mai meargă câţiva metri

înainte şi s-a oprit, scoţând de asemenea fum.

Murdock privea uimit, în timp ce BMP-urile stăteau nemişcate pe drum. Nimeni nu a ieşit, nici chiar din vehiculele ce scoteau fum; Soldaţii nu erau tot atât de proşti precum comandanţii lor. Dar niciunul dintre celelalte BMP-uri nu a încercat să-şi croiască drum fie în susul, fie în josul drumului.

Şi pentru că nu le-a venit această idee, Magic a trimis următorul glonţ prin trapa comandantului BMP-urilor. Celelalte vehicule continuau să tragă susţinut, dar unde nu trebuia.

Al patrulea foc al lui Magic a lovit motorul celui de al doilea vehicul din coloană.

Al cincilea, în al treilea vehicul. A terminat un pluton. Fără a mai spune că a creat nişte obstacole eficiente pentru oricine ar încerca să se mai deplaseze în susul drumului. Magic a făcut o pauză ca să reîncarce.

Al şaselea său foc, în motorul primului BMP al celui de al doilea pluton, a declanşat panica.

BMP avea capabilitatea de a produce propria sa perdea de fum prin injectarea combustibilului diesel în ţeava de eşapament. Valuri mari de fum alb au ţâşnit din BMP-uri învârtejindu-se deasupra drumului.

Murdock l-a auzit pe Razor spunând dispreţuitor:

— Desigur, au rupt-o la fugă.

Vântul montan disipa fumul la fel de repede pe cât îl puteau genera BMP-urile.

Magic continua să manevreze închizătorul, să tragă, ochind ţintele printre valurile de fum.

BMP-ul din coadă, pe care-l avariase Magic, bloca drumul celorlalte. Celelalte două din acelaşi pluton, îl împingeau ca să poată scăpa. Panica era contagioasă. În fine, a alunecat lateral pe pantă până s-a proptit în ceva şi s-a oprit. Murdock aproape că era bucuros.

Acum având drumul liber, BMP-urile s-au năpustit pe drum, la vale, mai repede decât urcaseră. Magic n-a mai vrut să irosească nimic din atât de puţina muniţie de calibrul .50.

Fumul s-a risipit şi şapte BMP-uri se vedeau imobilizate pe drum. Trei reuşiseră să scape.

Murdock îşi putea imagina ce se întâmplă în interiorul acestor vehicule imobilizate. Dar nu voia ca vreun soldat sirian să capete brusc tupeu şi să decidă că atacul în susul drumului era de preferat statului pe loc aşteptând să fie ucis.

— Hai s-o facem, spuse.

Magic a precizat distanţa şi devierea indusă de vânt, apoi a întrebat:

— Sunteţi toţi gata?

Murdock viza prin lunetă, cu firele colimatorului fixate pe partea din spate a primului BMP şi a tras cu degetul mare siguranţa armei MSG-90.

— Scoateţi-i afară.

Magic a tras un singur glonţ în compartimentul trupei al primului BMP. Murdock îşi imagina cum pătrunde prin panoul superior şi explodează în interior.

Uşile din spate s-au deschis şi soldaţii au năvălit afară. La această distanţă, chiar şi cu o magnificare de x10, intersecţia liniilor reticulului era cât o faţă a unui om.

Murdock ştia că atunci când tragi în unghi negativ, în josul pantei, este important să ocheşti jos. A pus degetul pe garda trăgaciului. A respirat adânc, apoi a expirat pe jumătate şi a reţinut restul.

Reculul carabinei în umăr l-a surprins. Era bine; mişcarea trăgaciului când declanşează focul trebuia să fie întotdeauna surprinzătoare. După ce luneta a revenit pe linia de ochire şi-a văzut omul căzut la pământ.

Murdock a ochit o altă ţintă, un sirian ce încerca să se ascundă în spatele BMP-ului, şi a tras. Putea auzi şi MSG-

90-ul lui Razor bubuind nu prea departe.

Focul lor a doborât ceata de sirieni de pe drum. Magic a tras un alt glonţ în compartimentul din spate al celui de al doilea BMP, apoi în al treilea.

Sirienii nu au mai aşteptat ca gloanţele Rauffos să vină asupra lor. Cei care nu erau morţi sau răniţi au rupt-o la fugă în josul văii într-o gloată îngrămădită şi urlătoare. Ar fi putut să se salveze ieşind de pe drum şi adăpostindu-se sub pantă. Dar sirienii nu mai raţionau, aşa că-şi urmau doar în mod mecanic liderul. Murdock şi Razor a ajutat această stare de confuzie concentrându-şi focul asupra oricui se părea că intenţionează să riposteze cu foc sau să se alăture celorlalţi. Răniţii au căzut. Cei norocoşi au fost abandonaţi de camarazii lor. Cei nenorocoşi au fost călcaţi în picioare de ai lor care veneau alergând din urmă.

Un BMP continua să tragă sfidător cu tunul, dar nici măcar pe aproape de SEAL. Magic a tras un foc prin turelă şi tunul a tăcut.

Murdock nu pricepea deloc de ce comandantul sirian din vale nu începea să tragă cu mortierele, lansând nişte obuze fumigene pe drum ca să acopere retragerea trupelor sale.

Oricum, Murdock a continuat să tragă. Fiecare om pe care-l ucidea era unul mai puţin ce va trage în el mai târziu.

În curând, gloata se afla dincolo de distanţa de foc. BMP-urile ardeau în linişte. Drumul ce ducea în josul muntelui era practic pavat cu siluete maro. Unele se mai mişcau încă, târându-se încet în josul pantei. SEAL i-au lăsat în pace, dar nu datorită unui cavalerism nelalocul său. Răniţii erau oricum scoşi din acţiune, iar a continua să tragi în ei ar fi fost doar o risipă de muniţie. SEAL nu-şi făceau iluzii referitoare la lupta cavalerească, ca şi cum ar fi existat aşa ceva. Erau luptători profesionişti, cu sânge rece şi dacă aveau şansa să-şi ucidă inamicul împuşcându-l pe la spate, o făceau fără ezitare, pentru că aşa erau mai puţine şanse să fie ei împuşcaţi.

40

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1820
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Marginea de jos a discului solar tocmai atingea orizontul vestic. Exact la ora prevăzută, nicio clipă mai devreme, nepăsător la îngrijorarea lui Murdock. A fost o zi deosebit de grea şi încă nu se terminase.

— *Hey, Boss,* a spus Razor. Să-mi aduci aminte că trebuie să-l pup în fund pe *Master Chief* pentru că ne-a obligat să luăm cu noi puşcoacele cele lungi.

— Mai bine te-ai gândi la altă metodă de a-ţi manifesta recunoştinţa, a răspuns Murdock. Altfel n-ai să mai pupi nimic, niciodată.

Îşi datorau supravieţuirea lui Mac. Nu se întâmpla chiar în fiecare zi ca trei SEAL să respingă o companie de nouăzeci de oameni şi să-i reducă la zero eficienţa în luptă.

Razor se întinse înapoi pe pietre.

— Dacă aş avea acum un *pack* de şase beri şi un

şezlong, chiar aş mai sta pe aici ca să văd cum îşi mai suflecă mânecile capetele astea seci.

Murdock recunoştea falsa bravadă atunci când o auzea.

— OK, n-ai decât să rămâi. Să ne trimiţi doar o carte poştală.

— Păi, cum spuneam, *Boss.* N-am nici şezlong, nici şase beri.

— Hm, băieţii ăştia n-au terminat, continuă Murdock. Sunt hotărâţi, trebuie să recunosc.

— Ei, le-am tras-o cu strigături. Şi chiar am repetat figura. Nu vor fi fericiţi decât dacă ne fac capetele trofee. Chiar am să mă supăr dacă la noapte nu ne cărăm de aici.

— Dacă n-o să ne cărăm de aici la noapte, a spus Murdock cu răceală, sunt nişte javre de la CIA care mai bine ar spera că n-am să mă mai întorc niciodată.

— La fel gândesc şi eu, a mormăit aspru, aprobator, Razor. Dacă ăia repetă figura am să fac pe jos tot drumul până la ţărm şi am să înot până în Cipru cu Higgins în spate doar pentru plăcerea de a da ochii cu ei.

— Revenind la plecarea de aici… a spus Murdock.

— Mda, ştiu. Nu-mi place ideea de a merge pe pietrele astea pe întuneric, dar de fiecare dată când am marcat

împotriva lor, sirienii m-au făcut să mă bucur că am luat-o din loc imediat.

O zdrăngăneală metalică veni dinspre valea de dedesubt. Amurgul era adânc şi era greu să vezi drumul. Murdock a scos din buzunar dispozitivul de vedere noaptea. Trei tancuri urcau pe drum. După formă, păreau a fi T-72. Prin NVG, Murdock putea vedea razele de lumină infraroşie ale farurilor speciale şi luminile de cercetare ale tunului baleind drumul înaintea lor.

— Dom'le, spuse Razor. Pe întuneric, vor trece chiar peste răniţii lor.

Murdock şi-a reintrodus carabina MSG-90 în *drag bag.*

— Tot ce ar putea face gloanţele de .50 ale lui Magic ar fi să zgârie doar vopseaua de pe *cutiile* alea. Sus în şea.

Şi-a pus *drag bag-ul* la spate şi s-a deplasat cu grijă peste pietre către locul unde Doc stătea cu Higgins.

— Cum o mai duce? a şoptit Murdock în urechea lui Doc Ellsworth.

— Nu prea bine. Toate semnele vitale sunt în scădere.

— Putem să-l mişcăm? a întrebat Murdock, cu aceeaşi senzaţie de gol în stomac.

— Doar până la elicopter. Sau doar dacă viaţa celorlalţi este în pericol absolut.

Murdock a înţeles ce voia Doac să spună. Dacă îl mai scuturau mult pe Higgins peste pietre, ar fi murit. Murdocck nu era pregătit să dea un asemenea ordin – nu încă. Doar dacă, aşa cum spusese Doc, ar fi însemnat să salveze celorlalţi. Spera că nu se va ajunge la aşa ceva. Sacrificarea propriului camarad rănit era ceva la care nu se gândise niciodată că va fi nevoit să facă.

— Toţi ceilalţi tremură, spuse Doc. Deshidratarea agravează situaţia. Nu cred că putem să păstrăm poziţia tactică de aici, de sus, şi să mai şi supravieţuim nopţii. Nu vreau să calc pe nimeni pe bătături, *sir,* dar…

— Ai făcut exact ceea ce doream, Doc, l-a asigurat Murdock. Ţi-ai făcut treaba.

Apoi, se întoarse la Razor.

— Schimbare de planuri. Rămânem aici.

— Higgins? a întrebat Razor.

— Nu se simte bine. Nu poate suporta altă mutare.

— Atunci rămânem aici, a hotărât Razor categoric.

— Îmi propusesem să ne mutăm şi abia după aceea să luăm legătura radio, spuse Murdock. Acum am să iau direct legătura radio.

— Am să mă frec la *biluţe…* ca să avem noroc, anunţă Razor.

— Te freci ca să te simţi bine, a ripostat Murdock

Staţia radio a lui Higgins o transporta acum chiar el. O scoase şi începu să desfacă antena pentru satelit.

Chiar în acel moment au început să apară o serie de flash-uri rapide pe fundul văii.

— Ah-aa, făcu Razor.

Murdock a început din nou să numere în minte. Aproape un minut mai târziu a urmat o linie de explozii departe, aproape de creasta muntelui, lângă segmentul superior al drumului.

— Mortiere, a precizat Razor. De calibru mare, sună de parcă ar fi 120 mm.

— Prea târziu, a apreciat Murdock. Aş fi preferat să nu le folosească, dar ne descurcăm noi.

— Atât timp cât nu scurtează tragerea în josul pantei, adăugă Razor.

— Stai puţin!

Lui Murdock i se păru că a auzit ceva.

Au rămas toţi tăcuţi şi în pauza dintre explozii putu fi auzit sunetul slab făcut de rotoarele unor elicoptere.

— Astea nu sunt Gazelle, a spus Razor. Şi al dracului de sigur că nu sunt de-ale noastre.

— Rotoare grele, a constatat Murdock. Hip ruseşti, par

a fi patru. Douăzeci, treizeci de soldaţi în fiecare. Mortierele asigură foc de acoperire pentru aterizare sus, în partea de nord a drumului. Când soldaţii nu vor găsi nimic acolo, vor cerceta în josul pantei. Vă daţi seama ce înseamnă asta.

— Mda, pariul nostru se anulează.

— Asta... şi e timpul să o luăm dracului din loc.

— Aprob, hotărî Razor.

Murdock a desfăşurat şi aliniat antena, apoi a pornit radioul. Obuzele de mortiere explodau în ritm constant.

— Sper că n-au să tragă şi rachete luminoase, a murmurat Razor.

Murdock nici nu voia să se gândească că elicopterele care să-i recupereze vor trebui să vină sub lumina rachetelor. A tastat mesajul renunţând la cod şi a apăsat butonul SEND.

41

Sâmbătă, 11 noiembrie

Ora 1833

La bordul portavionului USS *George Washington*
Estul Mării Mediterane

— *Sir,* un mesaj, anunţă operatorul.

— Doamne! a gemut Miguel Fernandez.

Stătuse în acea încăpere optsprezece ore neîntrerupt. Cei de la CIA şi aviatorii din Army intraseră doar ocazional pe parcursul zilei pentru a verifica traficul de mesaje. Veniseră în compartiment doar când s-a apropiat apusul.

Fernandez a rămas tot timpul pe loc, ca şi cum dedicarea sa ar fi fost o garanţie a succesului. Ceilalţi SEAL îi aduseseră ceva de mâncare şi băut. Unul dintre operatorii radio, deprins cu turele prelungite, i-a fost de ajutor informându-l că *Mountain Dew* conţinea cea mai mare concentraţie de cafeină dintre toate sucurile. Fernandez a băut nenumărate doze, ieşind doar rapid până la toaletă. Îşi simţea stomacul la fel de verde ca această băutură, iar el însuşi pulsa ca o terminaţie nervoasă. Unul dintre SEAL i-a sugerat să ia o pauză. După aceea, nimeni n-a mai îndrăznit să-i facă vreo sugestie. Tinerii marinari operatori radio şi specialiştii în informaţii tunşi şi echipaţi absolut regulamentar erau

chiar şi în mod obişnuit intimidaţi de SEAL. Dar acum Fernandez îi înspăimânta într-atât, încât tresăreau ca nişte ponei de fiecare dată când el se mişca în scaun.

Cu toţii s-au îngrămădit în jurul terminalului. Mesajul era:

E70 STOP CEREM EVAC IMEDIATĂ STOP CONTACTE TOATĂ ZIUA STOP CONTACTUL ACUM ÎNTRERUPT STOP UN WIA[110] STATUS URGENŢĂ STOP LZ[111] STÂNCOASĂ NECESITĂ SCĂRI STOP LZ SECURIZATĂ MOMENTAN STOP INAMICUL SE APROPIE STOP COORDONATE LZ 843591 SFÂRŞIT

Un dezavantaj al transmisiilor text faţă de cele vocale consta în faptul că era dificil să redea sentimentul de urgenţă. Fernandez se gândi că indiferent cine tastase mesajul – probabil *lieutenant* – reuşise să o facă. Se repezi la harta de pe un perete şi marcă coordonatele. Mă-sa-n… se aflau chiar în vârful lanţului muntos. Au parcurs o distanţă a dracului de lungă. Şi „contacte toată ziua”. Cunoscând obiceiul SEAL de a spune adevărul doar parţial – cel puţin în comunicatele oficiale – Fernandez îşi putea imagina cu uşurinţă cam cum a fost. Iar „urgenţa”

[110] WIA – Wounded in action – rănit în misiune.

[111] LZ – landing zone – zona de aterizare.

era gradul cel mai înalt dintre cele trei categorii de evacuare. Unul dintre băieţi era rănit grav.

Don Stroh a luat imediat legătura prin satelit cu cartierul general CIA pentru a raporta conţinutul mesajului. După fiasco de dimineaţă, a pierdut mai mult de o oră explicând superiorilor faptul că un elicopter Blackhawk al Army, cu rezervoarele suplimentare şi conducta pentru realimentare în zbor îndepărtate, nu putea fi deosebit noaptea de un elicopter Seahawk al Navy. După ce a irosit o bună parte a dimineţii, în sfârşit i-a convins. Doar încă unul din tristele exemple de oameni aflaţi în funcţii de decizie pe probleme militare deşi habar nu au de arme, tactici şi strategii. Doar aşa au ei impresia.

Chiar şi aşa, *George Washington* a petrecut întreaga zi navigând înainte şi înapoi în estul Mediteranei. Acum se îndreptau spre coasta libaneză şi vor fi la distanţa de lansare în cincisprezece minute.

— Da, sir, spuse Stroh în microfon. Da, *Sir,* ar putea fi contact cu inamicul la evacuare. Faptul că sirienii sunt în alertă şi după cât se pare i-au urmărit pe SEAL toată ziua probabil că va complica extragerea. *Nu, sir,* nu vreau să fiu glumeţ, doar prezint faptele. *Da, sir.* Deci avem

aprobarea să lansăm, sir? Mulţumesc*, sir.* Da, sir, vă ţin la curent.

Lăsă jos microfonul.

— Lansăm imediat ce nava este gata.

Maiorul din Army, comandantul unităţii din Regimentul 160 a lovit masa cu palma.

— În sfârşit! Oameni buni, voi vreţi să-mi daţi o colită, sau aşa ceva.

Ridică telefonul către *ready room.*

— Vom fi în limita de lansare peste cincisprezece minute şi vreau să decolez imediat ce este posibil. Coordonatele LZ sunt 843591. Luaţi scări scurte şi câte o targă în fiecare *pasăre.* Unul de-al nostru e WIA, urgenţă. Nu, n-am să trimit niciun mesaj către SEAL pentru a clarifica situaţia inamicului. De ce să-i facem pe amărâţi să ne mintă?

Maiorul trânti telefonul jos şi ieşi din compartiment cu paşi apăsaţi, mârâind:

— În sfârşit!

Miguel Fernandez a ridicat telefonul, sună din nou în *ready room* şi l-a cerut pe *Radioman First Class* Ron Holt.

— Ron? Da. Vreau să-l iau cu mine pe Red în primul elicopter, iar tu cu Scotty în numărul doi. Aşa e. Toţi se

înarmează cu SAW. Şi kituri medicale. O urgenţă, nu ştiu cine. Red să-mi ia echipamentul şi arma şi ne întâlnim jos, în hangar ASAP[112]. Nu, dă-i în mă-sa; urcăm pe elevator cu ei. Nu vreau ca cineva să facă pe nebunu' şi să ne lase aici. OK, ne întâlnim acolo.

Fernandez a năvălit afară din compartiment. Când uşa s-a trântit în urma sa toţi marinarii, chiar şi unii ofiţeri, au lăsat să le scape un oftat de uşurare.

Don Stroh aproape că a izbucnit în râs. A scris un mesaj şi i-a dat foaia operatorului.

— Trimite-l imediat.

Echipajul din hangar au împins Blackhawk-ul către elevatorul din pupatribord. Apoi l-au adus alături şi pe al doilea. Sirena a sunat, trapa s-a deschis, iar elevatorul s-a ridicat pe *flight deck.* Odată ajunşi sus, două tractoraşe le-au remorcat trăgându-le pe punte.

Piloţii s-au urcat la bord şi au început procedurile de *checklist.* Au încărcat coordonatele rutei şi ale LZ în sistemul de navigare. Se auzi un zgomot de agregat electric când rotorul principal s-a desfăşurat şi a fost blocat în poziţie de zbor.

Doi membri din echipaj au verificat liniile hidraulice şi

[112] ASAP – As soon as possible – cât se poate de repede.

sistemele din cabină. Utilizau NVG-uri ANVIS-6 ataşate la căşti şi filtre infraroşii la lanterne. Când se vor afla în zbor, ei vor ocupa poziţii în spatele a două mitraliere tip Gatling, calibrul 7, 62 mm montate la babord şi tribord, imediat în spatele cockpit-ului.

Cei doi SEAL din fiecare elicopter erau echipaţi la fel ca echipajul, în costume de zbor verzi, nemarcate. Dar în loc de căşti purtau headset-uri. Centurile mitralierilor erau prinse în jurul taliei, cu chingi de siguranţă ataşate la inele prinse în podea. Centurile îi vor ţine înăuntru indiferent de cât de violente ar fi manevrele de zbor executate de piloţi. SEAL erau toţi înarmaţi cu M-249 *Squad Automatic Weapon (SAW),* numele american al unei mitraliere uşoare de producţie belgiană.

Folosea muniţie de 5, 56 mm la fel ca M-16, cântărea 7 kg şi trăgea 700-1.000 gloanţe/minut. O cutie de plastic ce conţinea o bandă cu două sute de cartuşe era prinsă sub armă. SEAL purtau NVG şi laser de ochire ataşat la SAW. Aveau veste antiglonţ şi veste de asalt în care mai aveau ca rezerve încă două benzi cu 200 cartuşe, grenade şi trusele medicale ataşate la spate.

Turbinele elicopterelor au icnit, apoi au început să şuiere pe măsură ce le creştea puterea. Rotoarele au fost

cuplate şi au început să se rotească din ce în ce mai repede. Semnale luminoase s-au transmis de pe puntea de zbor şi între cele două elicoptere.

Pe punte, în faţa elicopterului lider cele două baghete luminoase au fost puse vertical. Blackhawk s-a ridicat şi s-a menţinut în aer, la punct fix, un moment. Bagheta luminoasă a indicat direcţia, iar helo a glisat spre stânga deasupra apei. Al doilea l-a urmat imediat.

Miguel Fernandez, ascultând comunicaţiile seci, profesionale, din intercom, se simţi uşurat. Măcar făceau ceva.

42

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1843
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Micul ecran a pâlpâit. Murdock aproape că nu voia să citească mesajul. A făcut-o, desigur, dar pregătit sufleteşte pentru încă un şut în fund. Pentru orice

eventualitate. Mesajul era:

LANSARE HELO ÎN 15 MIN STOP FREQ LA ORDIN STOP VOM CONFIRMA LANSAREA STOP REZISTAŢI SFÂRŞIT

— Asta e ceva plăcut, a şoptit Razor în urechea lui Murdock.

— Deocamdată se pare că avem o singură problemă, a replicat Murdock. Ştim că sirienii vin spre noi în jos dinspre creasta de nord. Din câte mai ştim, s-ar putea să vină şi în susul pantei, dinspre sud, dar nu-i putem auzi din cauza focului mortierelor.

— Doc trebuie să rămână cu Higgins, a spus Razor. *Mister* DeWitt poate să rămână şi el cu ei. Hai să-i trimitem pe Jaybird şi Magic câteva sute de metri spre sud. Noi doi mergem spre nord. Încetinim orice sirian care apare. Apoi, cu toţii, ne readunăm aici când vin elicopterele.

— Pare un plan bun, aprobă Murdock.

Razor i-a adunat pe toţi în jurul lui Higgins. Doc Ellsworth şi Ed DeWitt au păstrat câte două încărcătoare de AKM de fiecare şi au dat celorlalţi restul muniţiei şi grenadele. Murdock a ordonat tuturor să deschidă radiourile MX-300. Acum nu mai era preocupat că-i putea

alerta pe sirieni. Toţi au făcut *tsk-tsk* în reţea pentru a se asigura că toate aparatele erau deschise şi funcţionau bine. Murdock a ridicat şi antena radioului PRE-117 pe ultrascurte şi l-a setat pe *voce* pentru a putea vorbi cu elicopterele. PRE-117 de rezervă cu antena de satelit a fost lăsat cu Doc, împreună cu carabinele cu lunetă.

Pe când îşi treceau în revistă şansele, ecranul a clipit şi portavionul a confirmat lansarea elicopterelor. Murdock a confirmat recepţia şi i-a informat că au trecut pe ultrascurte şi *voce.*

— Întrebări? i-a întrebat Murdock pe SEAL.

Nu era niciuna.

— OK, spuse. Ne reîntâlnim cu toţii înapoi, aici.

43

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1903
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Murdock şi Razor s-au strecurat încet printre stânci.

Focul de mortier încă mai lovea sus, lângă drum, dar la o frecvenţă mult mai scăzută.

Vântul continua să şfichiuiască; era foarte frig. Murdock bănuia că temperatura era sub zece grade şi continua să scadă, iar vântul rece făcea ca frigul să fie şi mai greu de suportat. Ritmul lor de deplasare nu era suficient ca să le menţină căldura corporală. Murdock se gândi la vremea când stătea în apele oceanului, la Coronado, în timpul *Hell Week,* cu valurile scăldându-l în timp ce instructorii le spuneau că nu vor ieşi din apă până când nu va abandona careva. El nu a abandonat. Îşi spunea sie însuşi că atunci i-a fost mult mai frig decât acum.

El şi cu Razor au ajuns la domul de piatră care le făcuse atâtea probleme la traversare. Apoi, focul de mortier a încetat brusc şi tot ce mai puteau auzi era doar vântul.

Murdock l-a privit pe Razor prin NVG. Acesta a dat aprobator din cap. Mortierele au încetat focul pentru că cei din commando-ul sirian ajunseseră la drum. Domul nu era un obstacol prea dificil. SEAL au înlocuit detonatoarele a două grenade ruseşti M-75 cu fragmentare şi le-au înlocuit cu altele instantanee,

potrivite pentru nişte capcane explozive. Aşa cum niciun instalator ce-şi merita numele nu ar fi umblat fără bandă izolatoare la el, tot aşa nici unui SEAL nu-i lipsea echivalentul militar al acesteia: banda adezivă de culoare kaki, cunoscută sub numele de *bandă-de-o-sută-de-mile-pe-oră.*

Susţinut de Murdock, Razor s-a strecurat la marginea domului. Când a ajuns la limita distanţei la care îl mai putea sprijini Murdock, şi-a fixat bine picioarele, s-a aplecat şi a lipit bine cu bandă o grenadă pe o porţiune netedă, uscată a suprafeţei de piatră.

Murdock l-a tras înapoi, iar Razor a lipit a doua grenadă ceva mai aproape de margine. Pe când se îndepărtau de dom, Razor desfăşura cu grijă un fir de gută pescărească rezistentă ce era ataşată la detonatoarele grenadelor. Murdock a luat una din linii, Razor pe cealaltă.

S-au adăpostit printre stânci, în aşteptare.

44

Sâmbătă, 11 noiembrie

Ora 1908
Elicopterul MH 60K Blackhawk Survol Liban

În timp ce zburau la înălţimea copacilor, echipajul de pe Blackhawk şi SEAL au auzit un altfel de „ciripit” în căşti.

— Radare, a anunţat, oarecum redundant, copilotul de pe Blackawk, consultându-şi display-ul. Avem *Flat Face, Dog Ear, Gun Dish* şi *Spoon Rest.*

A folosit numele de cod NATO pentru o gamă întreagă de sisteme radar ruseşti. *Flat Face* era radarul aferent unui sistem de rachete solaer sau artilerie antiaeriană. *Dog Ear* era un radar pentru detecţia timpurie asociat sistemului de rachete cu rază scurtă de acţiune SA-13. *Gun Dish* era radarul de pe un sistem de tun antiaerian autopropulsat ZSU-23-4. *Spoon Rest* – era un radar de supraveghere, cel mai periculos, deoarece putea depista ţintele de la joasă altitudine.

— Vine ceva de la o înălţime mai mare? întrebă pilotul.

— Două Gun Dish.

— *Shit!* a fost tot ce a răspuns pilotul.

Pentru că ei zburau la nivelul vârfurilor copacilor, radarul trebuia să se afle mai sus şi să radieze în jos pentru a-i putea depista. Dar echipajul era oarecum încurajat de faptul că majoritatea radarelor ruseşti nu erau bune la separarea semnalului ţintelor pe fundalul semnalelor reflectate de sol.

Dar când al doilea Blackhawk, zburând în trena primului, a trecut peste un pâlc de copaci, un şir de gloanţe trasoare verzi s-a ridicat plutind chiar în faţa sa.

Pilotul a virat departe de linia de foc. Nu era ceva uşor de făcut la o altitudine atât de mică. Un viraj prea strâns şi s-ar fi prăbuşit în copaci. Când au revenit în zbor drept, pilotul a înţeles ce s-a întâmplat. Cineva de la sol a tras în elicopterul lider, sau cel puţin în direcţia zgomotului făcut de acesta. Dar zbura atât de jos şi repede încât era deja trecut până ce respectivul a deschis focul. Din păcate, al doilea Blackhawk a sosit chiar la timp pentru a încasa tirul. Pilotul a rezolvat problema revenind în formaţie cu elicopterul lider.

ZSU-23-4 era un mic vehicul şenilat prevăzut cu turelă rotativă dotată cu patru tunuri jumelate de calibrul 23 mm, cu tragere rapidă şi răcite cu apă. Când radarul său

se fixa pe o ţintă, sistemul său electronic IFF[113] făcea o interogare. Dacă ţinta era inamică, tunarul rotea turela pe direcţia indicată de radar, computerul afişa o soluţie de tragere, iar tunurile deschideau focul.

Radarele *Gun Dish* de pe variantele iniţiale de ZSU-23-4 aveau probleme legate de separarea semnalului ţintei de semnalele zgomot de fond reflectate de sol pentru altitudini de sub 200 m. Dar la modelele ulterioare, ZSU-23-4M, ruşii au operat modificări ale radarului ce reduceau acelaşi inconvenient.

Când sirienii şi-au pus în alertă forţele din Liban, câteva ZSU-23-4 s-au poziţionat sus, la baza pantelor de vest ale lanţului muntos central. Aşa s-a întâmplat ca unul dintre vehicule să fie suficient de sus pentru a se afla chiar în calea şi la nivelul de zbor al celor două elicoptere ce veneau dinspre coastă, peste câmpia vestică. Antena discoidală de deasupra turelei a încetat să se rotească, rămânând orientată către vest, cu o uşoară vibraţie.

Un ton continuu s-a auzit în căştile echipajului de pe Blackhawk lider.

— Fixare *Gun Dish,* a anunţat copilotul.

Pilotul a executat instantaneu un un viraj uşor, dublu

[113] IFF – Identification Friend or Foe – identificare prieten / inamic.

în S, iar degetul a apăsat un buton de pe manşă. Cartuşe cu pleavă au fost trase din tuburile din fuselaj. Cartuşele au explodat umplând aerul din jurul elicopterului cu un nor de mici fâşii metalice.

Virajul în S a făcut ca Blackhawk să dispară între norii-momeală care apăreau pe ecranul radarului *Gun Dish* ca ţinte distincte şi clare. Fixarea radar a fost compromisă. *Gun Dish* a încercat să se decidă între norii de momeală ce se disipau încet, dar nu a reuşit. Între timp, înălţimea terenului s-a schimbat şi cele două Blackhawk se aflau în siguranţă mascate de zgomotul de fond al ecourilor radar reflectate de sol.

După ce sunetul continuu din căşti s-a oprit, Miguel Fernandez şi Red Nicholson au schimbat o privire de-a latul cabinei, zâmbind oarecum.

45

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1925
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Lui Murdock i se păru că aude mişcare de cealaltă parte a domului stâncos. Da, se auzi din nou. A fost suficient ca un om să alunece pe o piatră instabilă, sau o piesă de echipament să se mişte liberă.

Şi-i putea imagina pe sirieni studiind domul. Îi va opri, sau vor avea tăria ca să-l încerce pe întuneric?

Vocea lui Razor s-a auzit pe reţeaua radio.

— Aici Doi, contact iminent.

Apoi vocea lui Jaybird.

— Ai nevoie de ajutor?

— Negativ[114], a ordonat Razor. Rămâi pe loc. Şi toţi ceilalţi, nu folosiţi radioul decât în caz de urgenţă. Vom vorbi noi destul aici.

Au urmat un şir de cu ck-uri pentru confirmare din partea celorlalţi SEAL. Aparatele MX-300 erau setate la putere mică, deci cu puţin noroc, transmisiile nu vor trece peste creasta munţilor. Nu că sirienii ar fi putut asculta nişte mesaje criptate. Murdock se îngrijora că ei ar fi putut depista locaţia transmisiilor. Dar ar fi luat o groază

[114] Negativ – Termenul „Negativ” se foloseşte oficial în comunicaţiile radiofonice pentru evitarea eventualelor confuzii produse de diversele moduri de a pronunţa NU în engleză (no, *ney, neh, nah, nae).* La fel şi pentru „Afirmativ” *(yes, ya, yo, yeap, yeah).*

de timp – pentru orice armată – să proceseze acest gen de informaţie prin diversele nivele de comandă.

Murdock auzi lovituri de metal în piatră. Zgomotul părea să vină de pe laterala domului. Deci sirienii făceau o încercare. Şi făceau o treabă bună şi silenţioasă. Nu era uşor să traversezi stânca pe întuneric. Dacă erau ceva mai puţin pricepuţi, el ar putea să-şi dea seama de mărimea aproximativă a forţei aflată de cealaltă parte.

Apoi sunetul de ciocan s-a auzit deasupra domului. Un clinchet metalic care a răsunat departe în aerul nopţii.

Vocea şoptită a lui Razor s-a auzit din nou prin radio.

— Dacă ăsta nu e un piton, atunci eu nu sunt un E-7[115].

— *Roger,* a replicat Murdock.

Sunetul era inconfundabil. Pitonul era o piesă de echipament alpinistic, o pană metalică precum un ţăruş prevăzut cu un inel la capătul mai lat. Era de diverse grosimi şi mărimi şi era proiectat pentru a fi fixat cu ciocanul în crăpăturile stâncii cu scopul de a asigura o coardă. Clinchetul metalic pe care la auzit era sunetul făcut de un piton ce era ciocănit zdravăn într-o crăpătură de stâncă.

Tot ce trebuiau să facă sirienii era să fixeze o linie de

[115] E-7 – clasă de grade militare în SUA (cod NATO OR-7); în US Navy este *chief petty officer;* echivalent *plutonier.*

pitoane de-a latul domului prin care să fixeze o coardă. Apoi s-ar fi ţinut de aceasta păşind pe cornişă.

Murdock nu era deloc bucuros de ceea ce tocmai se petrecea: militari specializaţi în operaţiuni montane ce se deplasau noaptea peste stâncă. Aceştia nu vor fi uşor de descurajat.

Ciocănitul şi clinchetele continuau pe măsură ce se realiza traversarea de-a latul domului. Murdock îşi păstra NVG-ul focusat pe margine. Prima capcană explozivă era a lui Razor. Era treaba lui.

Razor Roselli avea guta de pescuit legată de mâna stângă. Chiar dacă îşi fixase capcana sub linia de observare a oricărui căţărător, nu voia să lase vreun sirian să ajungă prea aproape de ea. Tot ce ar fi avut de făcut acesta ca să o dezamorseze ar fi fost să taie guta.

Era timpul. Trase încet de gută până ce o întinse complet, apoi smuci cu putere.

Explozia grenadei a produs o strălucire puternică în NVG care i-a provocat o durere în ochi. S-a auzit un ţipăt şi zgomote de alunecare şi rostogolire de pietre. Apoi ţipetele s-au auzit venind de pe panta de sub dom… tot mai de jos.

Grenada îl azvârlise pe soldat de pe stâncă, dar

sirianul era legat cu coarda trecută prin pitoanele deja fixate. Cel care era legat la celălalt capăt al corzii i-a oprit căderea, aşa încât acum atârna de aceasta. Doar atârna acolo şi sângera ţipând. Şi a continuat să strige până ce careva îl va trage înapoi sus şi-i va administra o doză de morfină. Sau până va muri. *Mai bine el decât eu,* se gândi Razor.

Strigătele au continuat cinci minute, după ceasul lui Murdock. Au încetat înainte ca noi zgomote de escaladă să fie auzite dinspre dom, după ce ceilalţi soldaţi au tras trupul sus şi l-au trimis în spate.

Alt piton a fost fixat cu ciocanul. Înaintau din nou. Dar Murdock presupunea că deveniseră al dracului de prudenţi. Degeaba. Putea să-şi vadă grenada chiar la marginea domului, dar niciunul dintre soldaţi n-ar fi observato decât după ce ar fi terminat traversarea.

Încă un piton a fost fixat. Sirienii se apropiau. Murdock a văzut mâna unui om apărând peste margine şi pipăind în jur. Dar nu căuta suficient de jos. Murdock a întins uşor guta sa.

Corpul sirianului a apărut de după margine. Murdock a smucit de gută şi în acelaşi timp s-a adăpostit în spatele stâncii.

Grenada a explodat, iar lui Murdock i s-a părut că unele schije i-au trecut pe deasupra. De data asta nu a mai fost niciun strigăt. Murdock a ridicat capul. Sirianul nu se afla acolo. Stâncile aveau urme întunecate lăsate de explozie. Cel puţin aşa credea el, că sunt lăsate de explozie.

Careva a răcnit de pe partea cealaltă a domului. Ah, se gândi Murdock, *disciplina începea să cedeze.* Poate că următorul tip desemnat să traverseze era puţin cam ezitant.

Până acum, sirienii nu aveau motiv să creadă că acele capcane explozive erau altceva decât nişte mine plasate ca să-i întârzie. Probabil nici nu se gândeau că se afla cineva de cealaltă parte a domului. Asta-i convenea lui Murdock.

AKM-urile celor din SEAL erau dotate cu laser de ochire de producţie franceză SOPELEM PS-2. La fel cu cele americane PAQ-4, dar care nu puteau fi atribuite armatei americane, în caz de capturare. Micul tub cântărea doar 250 g şi era ataşat sub ţeava AKM-ului.

Murdock a auzit reîncepând sunetele de escaladă, iar prin NVG a văzut punctul lăsat de laserul de ochire al lui Razor pâlpâind la marginea domului.

— OK, tu tragi primul foc, a şoptit Murdock în microfon.

Razor a răspuns cu un *click.*

În strălucirea verde a NVG-ului, Murdock putea vedea capul unui sirian apărând de după dom.

Razor a aşteptat. Sirianul s-a expus şi mai mult. Razor a fixat punctul laser pe pieptul sirianului şi a apăsat pe trăgaci.

Probabil că sirianul îşi dezlegase coarda. Razor putea auzi cum cade cadavrul acestuia în josul pantei. *Eh, acum au aflat că suntem aici,* se gândi.

Sirienilor nu le-a trebuit mult ca să reacţioneze. Murdock a auzit o serie de zgomote metalice de cealaltă parte a domului. S-a forţat să nu se adăpostească. Trebuia să urmărească pentru a se asigura că sirienii nu vin prin laterala domului. Dar s-a ghemuit ceva mai jos printre pietre.

Cinci sau şase grenade au explodat asurzitor în spatele SEAL. BG-15, a apreciat Murdock. Un lansator de grenade de 40 mm montat sub ţeava de AKM, la fel ca US M203 ataşat sub M-16. Doar că lansatorul rusesc se încărca prin gura ţevii, era mai uşor şi mult mai compact şi fiabil.

Sirienii au dezlănţuit un tir constant de grenade, dar trăgeau orbeşte, iar distanţa era prea mare; aproape o sută de metri dincolo de SEAL. Chiar şi aşa, Murdock era îngrijorat. Acum nu mai puteau pleca chiar dacă ar fi vrut. Să se retragă ar însemna să treacă prin barajul de grenade.

Ca de obicei, Razor îi ghicea gândurile.

— Cred că, deocamdată, suntem blocaţi aici, spuse prin radio.

Un sirian şi-a întins AKM-ul peste marginea domului şi a tras o rafală aiurea. Murdock şi cu Razor au tratat faptul în tăcere, cu indiferenţa meritată.

Ţeava s-a ivit din nou şi s-a dezlănţuit o nouă rafală. Apoi sirianul a scos capul de după colţ. Punctul roşu de ochire al lui Razor s-a fixat instantaneu pe el. A răsunat un singur foc, iar sirianul s-a probuşit cu un glonţ în cap.

În timp ce Razor îi ţinea în loc pe sirieni, Murdock scana restul domului pentru a preveni orice surpriză neplăcută.

I se păru că vede o foarte discretă mişcare chiar în vârful domului. A continuat să supravegheze aşteptând. Gura unei ţevi de carabină se făcu văzută. Murdock era impresionat. Trebuie făcută o ascensiune dată dracului ca

să ajungi acolo. Ţeava nu părea a fi una de pistol-mitralieră. Probabil o carabină cu lunet-vizor de noapte. Lunetiştii sirieni aveau o reputaţie bună. Foloseau excelenta Steyr austriacă în locul mai rudimentarei Dragunov ruseşti.

— Lunetist în vârful domului, spuse Murdock în microfon. Al meu e.

— *Roger,* confirmă Razor.

Murdock a analizat rapid varianta aruncării unei grenade. Nu, datorită felului în care era reliefat domul, sirianul trebuia să se întindă mult înainte ca să poată trage. Murdock a activat laserul de ochire şi a plasat punctul roşu pe ţeava carabinei de deasupra.

Ochirea cu laserul nu era un panaceu. Dacă nu urmai toate regulile de executare a focului, puteai rata la fel de uşor ca şi cu clasicul dispozitiv mecanic de ochire. Murdock a fixat ferm patul AKM-ului în umăr. Când a apărut luneta carabinei sirianului, şi-a ţinut respiraţia. Când a putut vedea creştetul acestuia, a început să apese uşor pe trăgaci.

A tras, iar carabina a zdrăngănit căzând peste marginea domului. Murdock a continuat să fie atent, dar acolo sus n-a mai fost nicio mişcare.

Lansatorii de BG-15 au început să priceapă. Şi-au redus distanţa de tragere după fiecare baraj, iar în curând grenadele au început să cadă mai aproape de SEAL.

— Trebuie să rupem contactul, a transmis Murdock prin radio. Câte o grenadă de fiecare, peste dom, la comanda mea, apoi salt înapoi. Tu primul.

— Am înţeles, confirmă Razor.

Murdock a scos din buzunar o M-75 cu fragmentare. A tras inelul ţinând în continuare mânerul presat în podul palmei.

— Gata? a întrebat.

— Stai puţin, a spus Razor. Vreau să arunc mai întâi PDM-ul meu.

Murdock văzu cum Razor aruncă înaintea lor ultimul PDM. Se afla în calea sirienilor după ce aceştia ocoleau domul.

— Gata, anunţă Razor.

— Acum!

Murdock a eliberat mânerul, a aşteptat două secunde, apoi a lobat grenada peste dom. Ridică rapid AKM-ul fixând punctul roşu al laserului înapoi pe marginea stâncii.

Grenadele au explodat. Lansatoarele BG-15 au tăcut,

dar Murdock ştia că nu pentru mult timp. Razor se îndepărta alergând şi a continuat fuga peste zona unde căzuse barajul de grenade. Murdock a tras câteva gloanţe spre marginea domului pentru a-i forţa pe sirieni să dea înapoi.

BG-15 au început să tragă din nou, iar grenadele se apropiau de Murdock. Scoase o altă M-75.

— Gata? a întrebat.

— Gata.

— Acum!

Şi a aruncat grenada peste dom.

Când grenadele au explodat, a întors coada şi a rupt-o la fugă. Dar BG-15 au început să tragă prea devreme. Într-o fracţiune de secundă, Murdock s-a hotărât să nu se adăpostească. Dacă grenadele reuşeau să-l ţină pe loc, s-ar putea să nu mai reuşească să fugă de acolo.

Murdock sărea din piatră-n piatră. Grenadele explodau în jurul său. Zgomotos, foarte zgomotos. O grenadă a venit chiar în spatele său şi l-a doborât la pământ.

46

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1952
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Murdock a căzut cu faţa în jos peste pietre. Ştia că este rănit; simţea că nişte ace fierbinţi i s-au înfipt peste tot în picioare. Dar uneori frica oarbă era de ajutor, nu un handicap. Murdock s-a forţat să se ridice de la pământ. Dacă picioarele-i funcţionau, va continua să se mişte.

Picioarele funcţionau. Era în picioare, dar urechile îi răsunau şi era dezorientat; nu ştia în ce direcţie să alerge. Atunci a văzut *focul-de-la-gura-ţevii* lui Razor. Câteva grenade au explodat în jurul său. Ele l-au determinat să alerge şchiopătând peste pietre către Razor.

— Razor! i se adresă Murdock prin radio.

Dar nu primi niciun răspuns. Continuă să alerge, dar nu i se părea că se deplasează prea mult.

Deodată, gloanţele au început să zboare pe deasupra sa. Probabil că unii sirieni au reuşit, în sfârşit, să ocolească domul.

Murdock s-a aruncat peste stânci, aproape direct în braţele lui Razor Roselli. După expresia feţei acestuia,

Murdock şi-a dat seama că nu era în cea mai bună formă. Razor striga în microfonul său, dar Murdock nu auzea nimic în cască, iar ţârâitul din urechi nu-l lăsa să audă ce spune Razor. În acest gen de situaţii, un SEAL putea face doar un singur lucru. Murdock s-a întins pe pietre şi şi-a fixat arma în umăr. NVG-ul era zdrobit, aşa că l-a dat jos de pe faţă. Ruşii au proiectat AKM-ul cu puncte luminoase pe dispozitivele mecanice de ochire (cătare şi înălţător). A aliniat punctele unul deasupra altuia şi a început să tragă asupra *flash*-urilor armelor sirienilor din faţa sa.

Razor Roselli a trebuit să strige în microfon pentru a se face auzit peste zgomotul focurilor de arme.

— Jaybird, vine careva de-acolo, de jos?

— Negativ, *Chief.*

— Atunci, tu şi cu Magic, aduceţi-vă fizicu aici. *Lieutenant* este lovit şi avem nevoie de ajutor.

— Venim.

— Aveţi nevoie de mine? a intervenit Doc Ellsworth.

— Negativ, *lieutenant* poate executa foc, a spus Razor cu mândrie. Te vreau la staţia radio. Acum, tu eşti operatorul principal. Stai pe fază şi adu aici *păsăricile* alea.

— *Roger,* a replicat Doc.

A urmat o explozie între sirienii aflaţi în faţa domului. Razor a ştiut că e vorba de PDM-ul său. Tirul sirienilor s-a rărit, aşa încât Razor l-a intensificat pe al său. Printre împuşcături, arunca priviri scurte spre Murdock. *Lieutenant* avea faţa plină de sânge; se părea că sângerează şi pe partea din spate a picioarelor, dar afurisitul trăgea rafale de gloanţe de parcă se afla în poligonul de la Chocolate Mountain.

Razor se adresă ca un *Chief* către Dumnezeul său SEAL – fără smiorcăială: *„Nu mă lăsa să-l pierd, Sir, e un om deosebit!”*

— Razor! se auzi un strigăt venit din spate.

— Aici! a urlat Razor. Veniţi!

Jaybird şi Magic s-a târât pe burtă. Tirul sirienilor s-a intensificat.

— Trage câteva rafale! a strigat Razor.

Jaybird şi Magic au ezitat doar o fracţiune de secundă cât să-i arunce o privire lui Murdock, care schimba hotărât încărcătorul. Au început să tragă şi ei.

Razor mai avea o singură grenadă. S-a târât până la Jaybird şi i-a scotocit în buzunare. A mai găsit două fragmentare şi, sfinte… o grenadă fumigenă! Exact ce a recomandat doctoru’.

— Ţi-aş da un pupic, băi găoază, i-a răcnit în ureche lui Jaybird.

Acesta i-a aruncat o privire şmecheră şi a continuat să tragă.

Razor a mai luat o fragmentară şi de la Magic.

— Am să arunc două grenade. Jaybird, tu faci salt înapoi cu *lieutenant.* Apoi alte două fragmentare şi Magic şi cu mine venim şi noi.

Toţi au confirmat dând din cap. Razor a aruncat grenadele spre dom.

Jaybird a vrut să-l ia pe Murdock milităreşte, pe umeri, dar a fost surprins să audă:

— Nu mai trage de mine. Pot umbla şi singur, fir-ar să fie!

— *Sorry, sir!* doar atât i-a venit în minte să răspundă.

Grenadele au explodat, iar tirul sirienilor s-a diminuat din nou. Jaybird şi Murdock s-au retras. Întâi s-au târât, pentru că încă mai erau expuşi focului sirian. Apoi au ajuns într-o adâncitură a terenului, care le oferea acoperire. Şchiopătatul ofiţerului era şi mai accentuat.

Au alergat până au ajuns iar la o ridicătură a terenului unde puteau avea un câmp de tragere bun. Un dâmb mare de pietre. Odată ajunşi în spatele său, în siguranţă,

au început să execute foc de acoperire pentru Razor şi Magic.

Razor a mai aruncat două grenade cu defragmentare, apoi şi fumigena, în zona din faţa sa.

Grenadele au explodat, fumul alb a început să se ridice, iar Razor şi Magic s-au retras în fugă.

În timp ce alerga, Razor auzea gloanţele şuierându-i pe deasupra capului. Apoi, chiar înainte de a ajunge la dâmbul de pietre, un şir de trasoare verzi a trecut prin spaţiul dintre el şi Magic.

Unul l-a lovit pe acesta în şold, dându-l peste cap. A căzut înainte, peste dâmb.

Instantaneu, Jaybird a fost lângă el.

— Unde sunt lovit? a întrebat Magic.

Nicio rană. Asta e bine.

— Un glonţ te-a lovit în buzunarul cu încărcătoare de la şold, băi, băftosule! a strigat Jaybird.

— Aş fi dorit să mi se întâmple şi mie la fel, s-a făcut auzit Murdock de pe partea cealaltă a dâmbului.

Asta i-a reamintit lui Razor Roselli că *lieutenant* este şi el rănit, iar acum pentru că aveau puţină acoperire în teren şi distanţă faţă de sirieni, ar trebui să fie verificat.

— Magic, dacă nu eşti rănit, mişcă-ţi curu', a ordonat

Razor. Tu şi Jaybird susţine-ţi focul ca să-i împiedicăm să atace.

Se grăbi să ajungă la Murdock.

— Şezi blând, o clipă, *Boss,* vreau să te verific.

Acestuia aproape că-i revenise auzul. Îşi simţea picioarele ţepene, dar arsurile erau suportabile când nu se mişca. Durerea nu era chiar mare, dar avea o durere de cap şi o senzaţie de greaţă de la stomac.

— Sunt OK, *Chief,* nu-ţi face griji cu mine.

— Nicio problemă, *Boss,* dar întoarce-te pe burtă.

Radioul din spatele ofiţerului arăta ca un şvaiţer. Razor i-a tăiat bretelele de pe umeri. Nu era nicio gaură în spatele *lieutenant-ului.* Răni provocate de mici fragmente de grenadă erau presărate pe fund şi pe toată zona dorsală a picioarelor, până jos la bocanci. Leziunile sângerau, dar nu exista nicio hemoragie serioasă.

— Întoarce-te înapoi pe spate, *Boss.*

În faţă, Murdock nu avea nicio rană. Avea oarece zgârieturi de şrapnel pe faţă şi frunte, dar nimic la ochi.

— *Boss,* ai cam un milion de găuri în cur şi picioare. Aş vrea să le pansez, dar nu avem destule pansamente.

— Dă-le-n mă-sa! Lasă-le să sângereze.

Razor a arătat spre aparatul radio.

— Ăsta a încasat aproape toată explozia.

— Las că te ştiu eu, spuse Murdock. Vrei doar să mă convingi să car numai eu radioul de acum înainte. Ai terminat?

— Vrei o doză de morfină?

— Dă-o dracu'. Nu doare chiar atât de rău şi nu vreau să mă încetinească şi mai mult.

— Atunci, am terminat, a hotărât Razor.

Murdock şi-a pipăit buzunarul de la piept al vestei.

— Îţi vine să crezi că am picat peste nenorocitul meu de Motorola? Chiar mă întrebam de ce nu funcţionează.

— Te ţin eu la curent cu ce se-ntâmplă, l-a liniştit Razor.

47

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 2002
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Sirienii continuau să tragă susţinut, dar nu dădeau

semne că avansează. Cei patru SEAL erau adăpostiţi printre pietroaiele de pe dâmb şi se întrebau de ce nu sunt trataţi cu un clasic asalt de infanterie. Sirienii ştiau cu certitudine că acolo sunt doar patru arme care trag asupra lor. Sigur, terenul nu era destul de lat încât să permită desfăşurarea a mai mult de zece-cincisprezece oameni în linie de atac, dar era mai mult decât suficient ca să-şi facă treaba.

Murdock credea că răspunsul ar putea fi că într-un spaţiu atât de îngust lui îi venea mai uşor să manevreze patru oameni, decât comandantului sirian o unitate mai mare. Sau poate că grenadele pe care le aruncaseră ei peste dom uciseseră pe unii dintre cei aflaţi la comandă.

Apoi *flash-uri* şi bang-uri au reînceput jos în vale. Murdock şi Razor au ajuns la aceeaşi concluzie în exact aceeaşi clipă.

— Fuga! au răcnit.

De fiecare dată când se opreau, picioarele lui Murdock deveneau şi mai ţepene. Iar de câte ori se mişcau, acele încinse îl înţepau din nou. A încercat să rămână aplecat, în ideea de a-şi mişca mai uşor picioarele. Razor l-a înhăţat de un braţ, Jaybird de celălalt, ca să-l ajute să alerge mai repede. Murdock şi-a dat seama că a uitat să

numere. Fir-ar...

Obuzele de mortiere au căzut, iar SEAL s-au pitit între stânci.

Sirienii trăseseră fără a executa mai întâi o lovitură de reglaj, în ideea de a-şi surprinde inamicii. Bună idee. Barajul de proiectile de 120 mm au măturat zona unde fuseseră SEAL. Dar aceştia beneficiaseră de cel puţin cincizeci de secunde ca să iasă din zona de impact. Reuşiseră, dar „la mustaţă".

Exploziile erau suficient de apropiate ca să-i salte de la sol ca pe nişte mingi de cauciuc. Undele de şoc îi zguduiau, iar şrapnelele şuierau pe deasupra capetelor şi loveau stâncile.

— Nimeni să nu tragă niciun foc! a răcnit Razor. Ne-ar dezvălui poziţia exactă!

Niciun SEAL nu a tras, deşi probabil nici nu-l auziseră prin vacarmul exploziilor.

Din radio s-a auzit vocea lui Doc Ellsworth.

— Mai sunteţi toţi?

Doar Razor l-a auzit pentru că îi rămăsese casca fixată la ureche iar mâinile şi le ţinea peste urechi.

— Încă suntem aici, Doc, a strigat.

— Bine. Avem *păsăricile* la aparat.

Elicopterele se anunţaseră singure. Aşa era eticheta, pentru ca SEAL să nu fie nevoiţi să apeleze prin radio şi să rişte compromiterea când helo erau încă prea departe.

Doc Ellsworth stătea cu spatele lipit de stâncă cu căştile aparatului PRE-117 la urechi, ascultând doar zgomotul static, când o voce umană s-a făcut auzită cu claritate:

— Echo Seven Oscar, aici Hammer-One pe curs de apropiere, over?

Transmisia era criptată, aşa că Doc nu trebuia să-şi facă griji că ar putea fi interceptaţi de sirieni.

— Hammer-One, aici Echo-Seven-Oscar, over.

— *Roger, Seven-Oscar,* suntem la zece minute depărtare, aşteptăm informare despre zonă, *over.*

Nu exista nicio afurisită de zonă de aterizare, dar dacă tipul avea simţul umorului, Doc era gata să-l servească.

— Hammer-One. LZ este creasta montană, douăzeci de metri de poziţia noastră. Este acoperită cu bolovani, necesită scara. Vântul bate dinspre vest cu douăzeci de noduri. Recomand să vă apropiaţi dinspre sud-est de-a lungul crestei, retragerea pe aceeaşi direcţie. Poziţii inamice în estul văii, pe creasta dinspre nord-est la cinci sute metri. Momentan LZ nu se află sub foc inamic. Şapte

PAX pentru recuperare. O urgenţă medevac, una ambulatorie. Marcăm LZ cu strobo IR.

— Roger, Seven-Oscar.

Pilotul de pe Blackhawk a repetat cele spuse de Doc ca să se asigure că nu sunt erori. Apoi:

— Avem o targă la troliu pentru urgenţa voastră, *over.*

— *Roger,* a replicat Doc. Anunţaţi-mă când vreţi să activez strobo. *Seven-Oscar out.*

Apoi a spus în microfonul staţiei MX-300.

— *Păsăricile* sunt la zece minute distanţă, aţi auzit?

— Repetă! veni răspunsul.

Doc auzea clar exploziile de pe creastă. Erau şi mai puternice auzite din radio. De data asta pronunţă răspicat fiecare cuvânt.

— *Păsăricile* sunt la zece minute distanţă, *over.*

Razor Roselli continua să fie bruiat de exploziile proiectilelor de mortier.

— Priceput! a răcnit.

48

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 2005
Munţii din Centrul Libanului de Nord

În BUDIS, *Hell Week* începea la ora 2100 duminică seara şi continua aproape nonstop până vineri seara. Cea mai mare parte a zilei de joi este alocată poligonului pentru explozii. Acesta avea treizeci de metri lungime şi opt metri adâncime, înconjurat cu sârmă ghimpată şi plin cu noroi. Două funii groase erau întinse peste groapă. Complet epuizaţi de efortul fizic continuu şi de lipsa de somn, recruţii SEAL îşi petreceau ziua târându-se pe sub sârmele ghimpate, agăţaţi de funii şi prin noroiul vâscos, în timp ce peste tot în jurul lor erau detonaţi explozibili. Oricine era înclinat să cedeze sub tensiunea neîntreruptă a zgomotului puternic şi a şocurilor provocate de explozii o făcea în poligon, nu mai târziu, în timpul operaţiunilor reale de luptă.

Focul de mortiere a încetat. Lansatoarele din vale au tăcut. După mai puţin de un minut, ultimele proiectile au căzut asupra crestei.

Lui Razor Roselli i-au trebuit câteva secunde ca să se obişnuiască cu liniştea. Încă îi mai răsunau exploziile în

urechi.

— Apelu, şopti în microfon.

— Jaybird.

— Magic.

Lieutenant Murdock se afla lângă el fără radio.

— Rămâneţi pitiţi, a ordonat Razor.

Cea mai veche şmecherie a artileriştilor era ca după un foc de baraj să facă o pauză, după care, chiar când tocmai îţi scuturai uniforma de praf şi te auto-felicitai că ai supravieţuit, reluau tragerea.

De data asta nu s-a întâmplat.

Murdock s-a întins şi i-a şoptit la ureche lui Razor.

— Hai să plecăm de aici înainte ca fumul să se împrăştie şi să apară sirienii să ne facă inventarul.

— De acord, a şoptit ca răspuns Razor. OK, o luăm din loc. Magic, asiguri spatele. Jaybird, treci în frunte. Eu îl ajut pe *lieutenant.* Doc?

— Ascult, a confirmat Doc Ellsworth prin radio.

— Venim către tine. Încearcă să nu tragi în noi.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, l-a asigurat Doc. Cel puţin, nu atât timp cât Jaybird îmi datorează bani.

Jaybird a preluat rapid poziţia din frunte. Murdock şi-a trecut un braţ peste umerii lui Razor şi a înaintat

şchiopătând. De fiecare dată când punea piciorul pe pământ, durerea era ca un şoc electric. Sângele fusese absorbit de pantaloni. Acum erau lipiţi de piele şi de răni şi de câte ori se mişca, durea. Rău. Mai ales când se căţăra peste stânci. Chiar regreta decizia de a refuza morfina. Va vorbi cu Doc imediat ce vor ajunge la LZ.

În urma sa, un mare număr de arme automate au deschis un foc susţinut.

— În fine, au trecut la asalt, i-a şoptit Murdock lui Razor.

— Găinaţii ăştia fricoşi au avut nevoie de un baraj de mortiere înainte ca să vină după patru flăcăi.

— Ia-o ca pe un compliment pentru noi, spuse Murdock.

SEAL se aflau cu mult mai departe de locul pe care-l asaltau sirienii, dar asta nu însemna că se aflau în afara pericolului. Era ca şi cum s-ar fi aflat în spatele liniei cu ţinte într-un poligon. Puteai să fii împuşcat deşi nu te ocheau pe tine.

Trasoare verzi ricoşau de stânci şi lăsau dâre luminoase pe cerul nopţii. Gloanţele trase de departe loveau solul peste tot în jurul SEAL. Nu se puteau opri. Tot ce puteau face erau să se grăbească înainte şi să lase

soarta să rostogolească zarurile.

Dar asta nu-i oprea să se facă mici ori de câte ori un glonţ trecea prea aproape de ei.

— Nu-mi place treaba asta, a mormăit Razor. Cel puţin, atunci când ripostezi ai altceva la care să te gândeşti. Cu rahatul ăsta trebuie doar să mergi înainte şi să aştepţi să încasezi un glonte.

Murdock era demult în acea stare pe care orice SEAL o experimentase personal în timpul *Hell Week.* În mod normal, când corpul este rănit, creierul reacţionează la durere. Dar oricine se antrenează pentru a deveni un SEAL descoperă faptul că poţi „deconecta” creierul de la corp şi să continui să acţionezi. Asta-i tot ce trebuie să faci – să continui să acţionezi. În cele din urmă creierul va obosi să i se ignore toate semnalele pentru a o lăsa mai moale şi a te opri. După o vreme renunţă şi se alătură şi el efortului.

Jaybird îi aştepta printre stânci.

— Doc e chiar acolo, spuse, arătând locul.

Murdock şi Razor au trecut pe lângă el. Jaybird rămase să-l aştepte pe Magic. Întotdeauna îţi numeri camarazii atunci când ocupi o poziţie. Unul sau doi dintre inamici s-ar putea lipi de spatele şirului şi să încerce să

pătrundă alături de ai tăi. Se ştia prea bine că SEAL le aplică altora această tactică, deci erau foarte atenţi să n-o încaseze ei înşişi.

Razor i-a poziţionat pe toţi într-un perimetru circular. Dar a orientat cea mai mare putere de foc către nord-est, de unde se aştepta să vină sirienii curând. Ed DeWitt şi Doc acopereau axul sudic al crestei, pentru cazul în care nişte sirieni au urcat pe tăcute în timpul schimbului de focuri. DeWitt era în acea poziţie pentru că putea trage doar cu o singură mână, iar Doc pentru a proteja singurul PRE-117 rămas funcţional.

Razor i-a instruit pe fiecare referitor la modul cum a organizat evacuarea din LZ. SEAL acţionau întotdeauna sistematic; nu se năpusteau doar la grămadă către elicoptere. Fiecare îşi cunoştea sectorul de tragere şi ordinea de retragere.

— *Echo-Seven-Oscar,* aici *Hammer-One, over?* spuse vocea din căştile lui Doc.

— Aici *Seven-Oscar,* ascult, confirmă Doc.

— *Hammer-One* la două minute distanţă, *out.*

— Roger.

Şi el, ca şi ceilalţi SEAL îi putea auzi pe sirieni înaintând pe creastă.

— LZ nu e „fierbinte” acum, dar va fi când veţi ajunge aici. Aşa că grăbiţi-vă dacă e posibil... şi atenţie mare. *Over.*

— *Roger,* a confirmat pilotul cu o voce calmă – nici nu erau multe de spus după asta. *Hammer-One, out.*

Doc a vorbit în microfonul de la MX-300.

— Două minute.

— Jos benzile, a ordonat Razor prin radio.

SEAL aveau cusute pe uniformele siriene de camuflaj nişte benzi termale – în faţă, spate, pe mâneci. Acestea erau bine văzute de mitraliorii de la uşile laterale ale elicopterelor, ce erau dotaţi cu NVG-uri, şi puteau distinge uşor prietenii de duşmani dacă extracţia ar fi devenit dezordonată. Benzile termale au fost acoperite cu bandă adezivă verde pe care acum SEAL a dat-o jos.

— Eu am să deschid focul, i-a informat Razor. Vreau să-i ţin cât mai la distanţă este posibil. Trageţi cu calm şi nu risipiţi cartuşele, nu ne-au mai rămas prea multe. Nu vreau să încep să arunc cu pietre înainte ca să vină *păsările.*

49

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 2013
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Blake Murdock îşi petrecuse întreaga carieră aşteptându-se ca la un moment dat să se afle în situaţia prezentă. Dar în acest moment, toate scenariile pe care le elaborase îi zburaseră din minte; presupusese că va avea suport de avioane FIA-18, elicoptere puternic armate, avioane cu artilerie la bord AC-130, sau tir de artilerie de pe navele din larg asupra inamicului în timp ce elicopterele se grăbeau să-i evacueze.

Acum, când situaţia era reală, n-avea nimic din toate acestea. Ceea ce avea erau şapte SEAL, doar cinci şi jumătate capabili să tragă şi cu toţii aflaţi la capătul puterilor, cu AKM-uri cu doar câte un singur încărcător cu cartuşe, sau nici atât, şi poate două grenade. Murdock ştia că Doc ar fi supărat pe el pentru că nu gândea pozitiv, dar situaţia nu arăta prea bine. La dracu', uitase de morfină. Eh, acu era prea târziu.

Lipsit de un NVG funcţional, Murdock s-a hotărât să nu deschidă focul până nu vedea clar pe cineva. Poate că

gloanţele sale vor fi de ajutor atunci când se vor ambarca în elicoptere. Acum ştia cum se simte Ed DeWitt. Ca dracu'!

Razor îi putea vedea prin NVG pe sirienii ce se strecurau printre stâncile din depărtare. Era o decizie dificilă. Trebuia să-i lase să se apropie suficient de mult încât să nu mai poată cere sprijin mortierelor riscând să fie loviţi ei înşişi, dar să-i ţină destul de departe ca să nu poată ocupa LZ. Părea să fi sosit momentul potrivit. A fixat punctul roşu al laserului pe sirianul din frunte şi a tras.

Ceilalţi SEAL au urmat semnalul şi au deschis şi ei focul. Rar, cu grijă, câte un singur foc doar când aveau o ţintă clară.

Sirienii au trebuit să se regrupeze de la o formaţie în mişcare la o linie de ripostă în timp ce se aflau sub foc. Le-a luat ceva timp, iar SEAL vedeau acest fapt. Sirienii executau doar foc automat din AKM-uri. La început au fost doar doi care trăgeau, apoi şase. Apoi opt. În final erau cam zece – doisprezece, probabil toţi cei ce reuşiseră să treacă peste creastă.

Contra a doar patru SEAL ce trăgeau calm *foc-cu-foc,* era de mirare că sirienii nu au câştigat rapid

superioritatea. Dar dacă gloanţele nu loveau şi nici măcar nu treceau suficient de aproape ca să te facă să te adăposteşti, nu conta cât de susţinut era focul. Sirienii erau ceea ce SEAL numeau cu dispreţ „stropitori”, novici care trăgeau un număr mare de cartuşe bazându-se mai mult pe noroc decât pe precizie. Nu era ceva eficient.

De fiecare dată când un sirian se ridica şi încerca să înainteze, un SEAL îl punea la pământ. Dar sirienii au învăţat rapid lecţia. Câţiva au început să se târască înainte folosindu-se de acoperirea stâncilor. Aşa ceva putea avea succes, dar necesita timp. Întrebarea era care dintre cele două tabere era în criză de timp.

Jaybird se afla în flancul drept. Încărcătorul armei sale s-a golit şi l-a înlocuit cu ultimul pe care-l mai avea. Treizeci de cartuşe doar. Sirienii stăteau mai bine. De fiecare dată când trăgea el, doi dintre ei îşi concentrau focul automat pe *flash*-ul de la gura ţevii lui. Situaţia devenea fierbinte. Trebuia să-şi schimbe locul în permanenţă, în spatele pietrelor.

Un BG-15 a tras, iar grenada a explodat într-o ploaie de scântei printre stânci chiar în faţa sa. Jaybird s-ar fi scăpat în pantaloni dacă n-ar fi fost atât de deshidratat.

Trebuia ceva de făcut în legătură cu lansatorul de

grenade. Jaybird nu-i putea permite sirianului să ajungă în raza sa de acţiune. El mai avea doar două fragmentare M75. A tras inelul uneia şi a ţinut-o în palmă aşteptând. BG-15 a scos iar un *flash,* iar grenada lui Jaybird a fost aer. A sirianului a explodat lateral de el. A lui a zburat aiurea. Aşteptă, dar BG-15 nu a mai tras. Se părea că sirienii se apropiaseră. Acum chiar că se împuţise treaba. Unde, mă-sa, era elicopterul?

Magic Brown simţea frustrarea lunetistului de elită. Nu se putea spune că având un AKM-ul în mâinile sale era precum un chirurg obligat să opereze cu un cutter de tăiat linoleum. Era faptul că deşi dobora câte unul, situaţia nu se schimba cu nimic. Dobora câte unul doar pentru ca un alt sirian să-i ia locul în linia trăgătorilor. Numărându-şi conştiincios cartuşele, ştia că mai avea cel mult o treime în ultimul său încărcător.

Sirienii au lansat o rachetă luminoasă. Paraşuta acesteia s-a deschis deasupra capetelor SEAL, iar lumina sa de un galben neîndurător s-a revărsat peste ei. Dar vârtejurile de vânt montan au împins-o rapid înapoi către creastă, peste sirieni. SEAL şi-au luat NVG-urile de la ochi şi timp de câteva secunde au avut condiţii bune de tragere până ce flacăra s-a stins. Sirienii n-au mai tras

altă rachetă. SEAL au trebuit să-şi repună NVG-urile.

Racheta luminoasă i-a dat lui Murdock oportunitatea de a trage şi el câteva cartuşe. Acum putea doar să urmărească efectele. Nu mai cădeau multe BG-15; de astea îi fusese cea mai mare teamă. Probabil că sirienii folosiseră cea mai mare parte a acestui tip de muniţie la dom. Murdock a simţit că sirienii măreau uşor rata focului în vederea unui asalt. Îşi aminti că nişte ofiţeri din Marine Corps i-au spus odată că o apărare uşoară de infanterie – o serie continuă de ambuscade şi retrageri – era cel mai dificil şi enervant lucru împotriva căruia trebuiai să lupţi. Sirienii trebuie să fi avut o grămadă de pierderi în ambuscadele anterioare. Dacă ar fi prins ideea că adversarii erau, în sfârşit, blocaţi, nu s-ar mai fi lăsat.

Doc Ellsworth vorbi în microfonul staţiei PRE-117.

— *Hammer,* aici *Seven-Oscar.* LZ se află acum sub foc. Inamici la cincizeci de metri nord-est, în lungul crestei, *over.*

— *Roger,* confirmă calm pilotul de pe Blackhawk. Marcaţi zona.

Doc a apăsat butonul de cauciuc aflat la baza stroboscopului. Auzi sunetul *zing, zing,* când lumina a început să clipească. Strobo avea un filtru IR peste lentilă

şi un manşon de plastic care direcţiona lumina drept. Doc a auzit bătaia palelor rotorului şi a orientat strobo în direcţia sunetului.

Ora 2015
Elicopterul MH-60K
Hammer-One

Miguel Fernandez şi Red Nicholson şi-au pus încărcătoarele la armele lor automate şi au introdus cartuş pe ţeavă. Cei doi mitraliori erau ghemuiţi în spatele armelor lor.

— Am să zbor în lungul crestei, a informat pilotul prin intercom. Altfel nu vom putea vedea strobo. Când ajungem la LZ am să virez cu faţa spre est. În acest caz troliul va fi pe partea opusă inamicului. Jimmy – i se adresă unuia dintre mitraliori – partea ta va fi liberă, tu vei manevra troliul. Stan, inamicul va fi pe partea ta, deci tu vei deschide focul. Voi SEAL manevraţi scara.

Pilotul a apăsat butonul microfonului aflat pe manşă.

— Hammer-Two, Hammer-One, over.

— *Hammer-Two,* a confirmat al doilea Blackhawk.

— *Hammer-Two,* când ne apropiem vreau să rămâi în urmă la jumătate de kilometru dincolo de creastă. Te chem dacă am nevoie de tine. Când vom pleca din zonă am să rămân în spatele tău şi am să te urmez, *over.*

— Afirmativ, confirmă al doilea pilot. *Hammer-Two, out.*

Blackhawk lider a urcat pe laterala crestei apoi a executat un viraj strâns pe stânga. Acum zbura la joasă înălţime peste vârful crestei urmându-i direcţia.

Fernandez şi Nicholson au deschis uşile glisante ale cabinei. Vântul îngheţat a pătruns înăuntru.

Copilotul manevra turela anterioară cu aparatura în infraroşu.

— Văd trasoare în aer, sus în faţă, a raportat. Acolo este o luptă.

Pilotul zbura cu NVG-ul la ochi.

— Văd. OK, strobo între stânci.

— Îl văd şi eu, a confirmat copilotul.

Pilotul a acţionat butonul microfonului.

— Seven-Oscar, Hammer-One. Vă văd strobo.

— *Roger.* Grăbiţi-vă, suntem la ultimele cartuşe, i-a informat Doc.

Blackhawk s-a smucit de lângă creastă. Cu FLIR

copilotul depista cu uşurinţă corpurile umane calde printre pietrele reci. I-a identificat pe SEAL în micul lor perimetru din jurul stroboscopului după benzile termice de pe uniforme.

— *Jesus Christ!* a exclamat copilotul. Băieţii răi sunt chiar peste ei.

Pilotul s-a ridicat chiar peste strobo şi a întors elicopterul. Imediat ce a avut câmp de tragere degajat, mitraliorul a lansat o rafală lungă din Gatlingul cu şase ţevi ce trăgea două mii de cartuşe pe minut. Atâtea gloanţe de 7, 62 mm lovind cu mare viteză transformau bolovanii în pietriş. Orice se afla în calea jetului de gloanţe al mitralierei era terminat. Mitraliorul şi-a orientat focul de-a latul liniei sirienilor.

Celălalt mitralior, de pe partea opusă, a împins afară targa şi a coborât-o cu troliul.

Fernandez şi Nicholson au aruncat scara de funie prin uşa cealaltă.

Sunete ascuţite au reverberat în interiorul elicopterului.

— Am încasat gloanţe, răcni copilotul.

Fernandez şi Nicholson s-au ghemuit pe podeaua cabinei şi au deschis şi ei focul cu SAW.

Ora 2015
Munţii din Centrul Libanului de Nord

Când Blackhawk a ajuns în zonă, SEAL de la sol aruncaseră ultima lor grenadă pentru a-i determina pe sirieni să se adăpostească.

Blackhawk a virat şi a plonjat până a ajuns la circa 2 m de sol. Roţile aproape că atingeau stâncile. Asta era o manevră de zbor cu adevărat deosebită.

Când cadrul de metal al tărgii Stokes a fost coborât de troliu, Doc Ellsworth a înhăţat un capăt al tărgii pe care era Higgins şi Ed DeWitt pe celălalt, cu mâna sănătoasă. L-au pus pe Higgins în Stokes, iar Doc a legat strâns chingile. Apoi a semnalizat cu mâna şi targa a început să se totească pe măsură ce era ridicată. Mitraliorul din uşa laterală a prins-o, a slăbit cablul pentru a o putea manevra şi a tras-o în cabină.

DeWitt a sprintat în partea cealaltă a elicopterului unde scara de funie flutura în vârtejul de aer provocat de rotor. A făcut un salt încercând să se prindă de o treaptă aflată cât mai sus. Se căţără ajutându-se doar cu o mână,

aproape căzând când elicopterul s-a scuturat, dar ajunsese destul de sus pentru ca Fernandez şi Nicholson să-l înhaţe şi să-l tragă în cabină, fără mari menajamente, ceea ce l-a făcut să răcnească de durere din cauza braţului rupt. Însă odată ajuns înăuntru, s-a ridicat în genunchi şi şi-a golit prin uşă ultimul încărcător de AKM.

După ce DeWitt a urcat, toţi ceilalţi SEAL s-au retras spre scară.

Un sirian cu o puşcă-mitralieră PKM s-a ridicat în faţa lui Jaybird Sterling şi a tras asupra elicopterului. Jaybird l-a doborât cu ultima sa rafală. Când încărcătorul s-a golit, a scos pistolul Makarov şi a sprintat spre elicopter.

Murdock a văzut scara de frânghie fluturând în gol. Ştia că dacă ajungea să lovească palele rotorului, elicopterul s-ar fi prăbuşit. A făcut un plonjon peste scară şi a ridicat AKM-ul la umăr. Mitraliera Gatling urla chiar deasupra capului său. Jaybird sosi alergând.

— Go! Go! Go! a strigat Murdock.

Jaybird a ezitat doar o fracţiune de secundă, apoi s-a avântat în sus, pe scară.

Ora 2015

Blackhawk Hammer-One

Banda de cartuşe de la SAW a lui Miguel Fernandez s-a terminat chiar când a văzut un sirian ridicându-se dintre stânci cu un lansator RPG-7 pe umăr.

Fernandez a strigat către Red, dar nu putu fi auzit datorită zgomotului infernal din jur. Se forţă să-şi mute privirea de la ostaşul cu RPG la centura de unde luă o altă cutie cu banda de cartuşe şi o introduse în locaşul din armă. Prea încet, prea încet. Capacul închizătorului era deschis – introdu-se noua bandă şi a armat.

Racheta a fost lansată din RPG cu o flacără enormă. Fernandez o vedea venind direct spre el. Racheta a trecut chiar pe deasupra rotorului. Fernandez a ridicat SAW. Sirianul stătea holbându-se la elicopter ca şi cum nu-i venea să creadă că a ratat. Fernandez a tras o rafală de cincizeci de cartuşe care a făcut ţeava SAW să fumege. Sirianul a căzut pe spate printre stânci. Spre deosebire de Jaybird, Fernandez nu era deshidratat şi chiar şi-a udat pantalonii.

Luminile de avarii clipeau în cockpit. Pilotul menţinea Blackhawk nemişcat. Nu plecau nicăieri.

Ora 2015
Munţii din Centrul Libanului de Nord

În timp ce se retrăgea spre elicopter, Magic Brown doborî încă un soldat sirian dintre cei ce năvăleau înainte. Magic tocmai a ajuns la scară când doi sirieni au apărut lângă coada elicopterului. Magic l-a doborât pe unul dintre ei, apoi percutorul armei a lovit în sec în timp ce al doilea sirian se pregătea să arunce o grenadă. Gloanţele au şuierat peste umerii lui Magic, sirianul a căzut, scăpând grenada din mână. Magic s-a trântit la pământ. Grenada a explodat lângă sirian.

Murdock trăsese de la baza scării. Gesticula frenetic îndemnându-l pe Magic să urce. Acesta s-a conformat.

Razor Roselli a ucis un alt sirian care a ocolit întreg perimetrul, doar pentru a ezita în mod fatal când s-a confruntat cu cineva care purta aceeaşi uniformă. Razor a fost gata să urce în elicopter... Un glonţ l-a lovit în gleznă şi l-a trântit la pământ. Încercă să se ridice, dar fără să reuşească. Murdock a dat drumul la scară şi a încălecat peste Razor, lăsându-se în genunchi. Acesta şi-a trecut mâinile în jurul gâtului lui Murdock. Cu Razor în spate şi

cu o durere năucitoare, s-a apropiat din nou de scară. Şi-a aruncat AKM-ul şi s-a prins zdravăn de trepte. Prin forţa braţelor s-a ridicat puţin, în timp ce în spatele ochilor păreau să-i pâlpâie lumini.

Şase proiectile luminoase de mortier au explodat în aer deasupra elicopterului. Efectul era precum cel de pe un teren de fotbal cu instalaţia de nocturnă aprinsă.

Murdock s-a mai ridicat o treaptă, apoi nu şi-a mai putut mişca picioarele.

Deodată, greutatea lui Razor i-a dispărut de pe umeri.

Ora 2016
MH-60K
Blackhawk, *Hammer-One*

Când proiectilele luminoase s-au aprins în aer, echipajul Blackhawk şi-au scos NVG-urile – inutile acum. Era incredibil de periculos să faci aşa ceva în timpul zborului.

Când l-au văzut pe lieutenant că nu mai urcă pe scară, Jaybird şi Magic au sărit jos. L-au smuls pe Razor din spatele lui Murdock şi l-au dat celor din cabină. Apoi l-au

săltat şi pe *lieutenant* înăuntru. Jaybird şi Magic s-au căţărat şi ei pe scară.

— GO! au răcnit SEAL din cabină. GO! GO! GO!

Pilotul a răsucit elicopterul în josul crestei, iar SEAL au continuat să tragă înăuntru scara de funie. După câteva secunde creasta a mascat focul tras de sirieni. Apoi Blackhawk a ieşit din raza proiectilelor luminoase, iar echipajul a trecut înapoi pe NVG.

Nu s-au auzit nici urale, nici alte manifestări de bucurie în cabina Blackhawk. Erau SEAL răniţi care aveau nevoie de ajutor. Fernandez şi Nicholson au închis uşile glisante.

Podeaua metalică era alunecoasă din cauza sângelui, iar cartuşele trase se rostogoleau printre picioare precum bilele de rulment. Doc Ellsworth a alunecat de două ori încercând să traverseze cabina. Unul dintre mitraliori i-a dat lanterna sa în infraroşu.

Magic tăiase deja cracul pantalonului lui Razor la glezna rănită. Osul era rupt, iar Doc i-a pus o atelă, i-a administrat o doză de morfină şi o perfuzie IV din kitul medical adus de Fernandez.

Murdock stătea sprijinit de peretele din spate al cabinei. Doc era ocupat, dar ce-i destul era destul. A luat

una dintre propriile *syrette* cu morfină, şi-a înfipt acul în coapsă şi a strâns tubul între degete. *Ce era senzaţia asta*? Nu putea fi efectul morfinei atât de rapid. *Ah, asta era...* Era cald în cabină. Nu se mai simţise aşa de multă vreme...

Blackhawk zbura prin vale, mai jos de creasta muntelui. Echipajule vedea benzile termale de pe palele rotorului celuilalt elicopter aflat ceva mai în spate. Prea multe leduri roşii de avertizare continuau să fie aprinse pe tabloul de bord. Copilotul a făcut o verificare completă.

— FLIR nefuncţional. La fel şi radarul.

Fără aparatura de vedere noaptea şi fără radarul de urmărire a terenului, pilotul trebuia să zboare la foarte joasă înălţime bazându-se doar pe „aparatura” originală – ochii personali – şi NVG. Eh, la urma urmei, aşa zburau primii *Nightstalkers.* Deci, putea şi el să o facă. Manşa se simţea dură. Nu voia să facă manevre bruşte cu Blackhawk. S-ar fi putut rupe ceva.

— Sistemul de navigaţie funcţionează? l-a întrebat pe copilot.

— Doar GPS, dar şi acesta intermitent. Detectorul de radiaţii radar e şi el terminat.

Pilotul se gândi că cel puţin au scăpat de grija că vor

aştepta să fie loviţi de rachete.

Nu vor şti decât în momentul când vor fi doborâţi. Acţionă butonul microfonului.

— Hammer-Two, Hammer-One, over?

— Hammer-Two.

Măcar radioul funcţiona!

— *Hammer-Two,* avem o grămadă de sisteme avariate. O să te urmăm pe tot parcursul. Ţine un ochi pe noi în caz că pică şi radioul, *over.*

— Roger.

Cele două elicoptere au trecut peste creastă, apoi s-au îndreptat spre vest urmând panta. Acum urmau o rută diferită faţă de cea de la venire.

Dacă Blackhawk avariat nu s-ar mai putea ţine în aer, va trebui executată o aterizare de urgenţă – preferabil fără prăbuşire – şi toţi cei din el se vor transfera în celălalt. Nimeni nu dorea să facă asemenea manevră noaptea, în mijlocul Libanului. Dacă se întâmpla ceva unui elicopter aflat la asemenea altitudine, nu prea era mult timp de reacţie.

Turbinele funcţionau teribil de zgomotos ca să se poată face o conversaţie pe un ton normal. Jaybird atrase atenţia mitraliorilor de la uşi şi făcu o pantomimă ca şi

cum ar bea. Unul dintre ei îşi dădu o palmă peste frunte în semn de *„sorry”.* Apoi le-au dat tuturor bidoane cu apă.

Murdock a refuzat să primească până ce toţi oamenii săi au băut. Apoi a acceptat una, iar apa plată şi călâie a fost delicioasă. Morfina îl făcea să simtă o căldură liniştitoare.

Motorul turbină din stânga a început să dea o serie de rateuri. Jaybird a fluturat mâna ca şi cum ar fi chemat chelnerul, ca să le atragă din nou atenţia mitraliorilor de la uşi.

Ed DeWitt era aşezat în partea din faţă a cabinei. Îl bătu pe picior pe mitralior şi-i făcu semn să privească în spate. Jaybird îi arătă cu degetul către motor. Mitraliorul şi-a croit drum prin cabina aglomerată până când a ajuns direct sub motor şi-şi scoase casca pentru a putea auzi clar zgomotele. Apoi a raportat rapid în microfon.

— Dacă continuă, o să-l oprim, a replicat pilotul, încă netulburat. Dar, deocamdată, avem greutate prea mare şi altitudine prea mică pentru a-l opri acum şi să mai şi continuăm zborul.

Rateurile au continuat. Cel puţin erau ritmice, se gândea Murdock. Habar n-avea să piloteze un elicopter şi se străduia să nu se agite în legătură cu lucrurile asupra

cărora nu avea control.

Cele două Blackhawk au traversat ţărmul între Byblos şi Batroon.

— *Feet wet*[116]*,* a raportat pilotul.

Murdock le-a făcut semn lui Fernandez şi Nicholson să deschidă uşile elicopterului. Dacă acesta „murea”, acum nu mai avea nicio posibilitate să aterizeze, doar să se prăbuşească în apă. Iar când elicopterele cad în apă, chiar şi într-o amerizare oarecum controlată, se scufundă. Asta deoarece grelele motoare şi rotorul fiind deasupra cabinei, elicopterele se răstoarnă cu susul în jos şi se duc la fund. Când se întâmplă aşa ceva, toţi cei din înăuntru trebuie să iasă rapid afară.

— Dă-o-n mă-sa, a hotărât pilotul. Suntem dincolo de limita apelor teritoriale. Am să iau ceva altitudine.

Trase uşor de maneta pasului ciclic şi a început o foarte uşoară urcare.

Rateurile din motor au devenit mai rapide. Murdock putea vedea reflexia lunii în apa de dedesubt. Chiar nu simţea nicio plăcere la gândul de a-şi încheia seara cu o partidă de înot. Era genul de situaţie în care Razor

---

[116] *Feet wet* – picioare ude *feet dry* – picioare uscate – Termen-cod ce indică survolarea de către un aparat de zbor a liniei ţărmului dinspre uscat spre apă; – trecerea dinspre apă spre uscat.

probabil că ar fi spus: *„Nu-ţi face griji, Boss, oricum, probabil că nu vom supravieţui impactului iniţial*”. Dar Razor nu putea spune prea multe acum, fiind sub influenţa morfinei.

Unul dintre mitraliori a arătat ceva în faţa elicopterului. Acei SEAL care s-au putut ridica singuri de pe podea l-au văzut pe *USS George Washington* strălucind sub razele lunii.

Blackhawk din frunte a degajat lateral pentru a permite celui avariat să aterizeze[117] primul. Portavionul naviga cu vântul în faţă, aşa cum se proceda la aterizarea aeronavelor.

Pe măsură ce elicopterul cobora, Murdock a văzut prin cabina deschisă cum valurile întunecate ale oceanului sunt înlocuite cu negrul mat al suprafeţei antiderapante a punţii de zbor.

Imediat ce roţile au atins-o, copilotul a oprit instantaneu motoarele. În această seară terminaseră cu trasul norocului de mustăţi.

Pe puntea de zbor se afla un echipaj minimal, care fusese instruit să uite orice au văzut. Altfel…

Veste albe şi sanitari aşteptau cu tărgile pregătite.

[117] Din punct de vedere tehnic, aterizarea pe punte este, de fapt, o apuntizare.

SEAL l-au coborât întâi pe Higgins, apoi pe Razor. DeWitt a mers singur la infirmerie, aşa cum a făcut şi Murdock ajutat de morfină.

SEAL n-au sărutat puntea de zbor. Dar acum, după ce ofiţerul şi *chief*-ul său plecaseră, Jaybird Sterling s-a aplecat printre scaunele din cockpit şi i-a aplicat un pupat ca o ventuză udă pe obrazul pilotului.

Warrant officer mai să sară de pe scaun, s-a holbat uimit, apoi a zâmbit larg. Îi ştia pe SEAL şi probabil era fericit că nu primise un sărut franţuzesc. Apoi Jaybird i-a adus din inimă mulţumirea tradiţională, dar neoficială, a celor din Forţele Speciale:

— You sweet motherfucker, don’t you never die![118]

50

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 2145
La bordul navei USS George Washington
Estul Mării Mediterane

[118] Urare de viaţă lungă în stil american. Băi, gagiule, să aibă grijă Doamne-Doamne de tine în veci!

Lui Blake Murdock i-ar fi plăcut să prindă un pui de somn. Dar se regăsea întins gol, pe burtă, pe o masă medicinală din infirmerie. Iar un doctor se ocupa de el.

— Nu, nici nu mă gândesc să te anesteziez, spunea doctorul, dând din cap – era un *lieutenant,* echipat într-o uniformă kaki impecabilă. Nu în condiţia dumitale prezentă.

Ciupi uşor pielea de pe antebraţul lui Murdock. Când i-a dat drumul aceasta a rămas cutată.

— Vezi cât de deshidratat eşti? Nu, am să-ţi administrez doar o anestezie locală cât caut fragmentele. Pe cele mari, doar. Cele mai mici vor ieşi singure, până la urmă.

— Mă bucur, a spus sec Murdock şi îi dădu recipientul unuia dintre sanitari. Îmi mai dai nişte apă, Doc?

— Asta-i a treia, spuse sanitarul uimit – era un vas gradat de laborator, de un litru. Sunteţi sigur că n-aveţi nevoie să mergeţi la budă?

— Ai să fii primul care ai să afli, l-a asigurat Murdock.

Doc Ellsworth a intrat în compartiment, proaspăt ieşit de sub duş şi echipat cu o salopetă de zbor curată şi fără semne distinctive. Aruncă o privire profesională asupra

dorsalei picioarelor lui Murdock.

— *Hey, Lieutenant,* va trebui să-ţi dăm un permis special de trecere pentru aeroporturi. De-acum înainte n-ai să mai poţi trece fără el prin detectoarele de metal.

— Care-i situaţia? a întrebat Murdock.

Doc a devenit serios.

— Profesorul se află încă în operaţie. E în stare critică. Razor e şi el tot în operaţie. I-am văzut radiografiile, glezna e spartă rău. Aici o să-i cureţe doar rana. După ce ajungem în CONUS[119] au să reintervină ca să-l repare aşa cum trebuie.

— Pare a fi ceva „medical”? a întrebat Murdock referindu-se la o eventuală trecere în rezervă pe motive medicale, sau cel puţin, o pierdere a calificării ca SEAL.

Doc a dat din umeri.

— Vedem ce va fi… în timp. Fractura lui *Mister* DeWitt nu ridică probleme. Acum e în ghips. S-ar putea să aibă afectate unele organe interne; o să stăm cu ochii pe el. Cât despre ceilalţi, e vorba de arsuri de gradul I şi II, contuzii, julituri şi rupturi musculare. Deocamdată am să le administrez Motrin[120].

---

[119] CONUS – partea continentală a S.U.A.

[120] Motrin – Ibuprofen, medicament analgezic.

— Ai făcut o treabă a dracului de bună, Doc. *Shit,* numai gândire pozitivă.

Doc i-a întors zâmbetul.

— Eu vă tot repet, *sir,* dar cred că trebuia să vă convingeţi pe propria piele. Acum că v-aţi convins că are efect, veţi gândi extra pozitiv data viitoare şi nu veţi mai fi rănit deloc.

— Probabil că l-ai convertit pe Jaybird. Cred că n-are nici măcar o zgârietură.

— E aura sa, a explicat Doc. Afurisitul are o aură atât de strălucitoare că poate citi la lumina ei.

După feţele dezorientate pe care le aveau, nimeni dintre ceilalţi aflaţi în compartiment habar nu avea despre ce vorbesc cei doi.

— Trage un somn bun, Doc. Ne vedem mâine.

Doc Ellsworth a mai aruncat o privire la rănile lui Murdock şi a dat din cap cu tristeţe.

— V-aş ura distracţie plăcută, *Lieutenant,* dar n-o să aveţi parte de aşa ceva.

L-au înţepat de atâtea ori pentru a-i administra anestezic local, încât Murdock a început să se gândească dacă n-ar fi mai bine să folosească singur încă o *syrette* cu morfină şi să-l lase apoi pe medic să caute fragmentele.

Don Stroh a intrat. Murdock se gândi că probabil a dat cu banul împreună cu Kohler şi a pierdut.

— Blake, ce-aş putea spune în afară de faptul că-mi pare rău pentru tot.

Murdock n-a dat niciun răspuns. Apoi, Stroh a continuat.

— Concluzia trasă din studiul fotografiilor din satelit este că depozitul este absolut distrus. Comunicaţiile şi semnalele interceptate indică faptul că aţi scos din luptă cam cinci sute de sirieni şi Hezbollah, atât la depozit cât şi după aceea.

Murdock se gândi că s-au răzbunat zdravăn pentru atentatele de la Beirut. Dar, ceea ce a spus, a fost:

— Am pierdut un om bun şi n-ar fi trebuit. Oamenii mei sunt răniţi degeaba.

— Blake, eu.

— Uite care-i treaba, Don, ştiu că n-a fost decizia ta să nu lansezi elicopterele. Dar le poţi spune avortonilor de la Langley că mai bine s-ar ruga să nu ne luăm un concediu şi să pornim la vânătoare după ei. *Fuck!*

Murdock se uită peste umăr.

— *Jeez,* Doc, ce foloseşti, o baionetă?

— Vorbim mai târziu, Blake.

— Sigur, Don.

Stroh a plecat, iar un întreg pluton de SEAL au năvălit înăuntru.

Doctorul a ridicat privirea de la fundul lui Murdock şi a spus ultragiat:

— Scoateţi-i pe toţi ăştia de aici!

Sanitarii s-au uitat la masivii SEAL, apoi unul la altul, ca şi cum ar fi spus*: „Cine,* noi?”

— E OK, Doc, a spus Murdock. Ei fac parte din familie.

— Salut, *Sir!* spuse Jaybird Sterling, ca de obicei, purtătorul de cuvânt. Tocmai am vorbit cu Doc Ellsworth. A spus că fundul dumneavoastră merită privit, aşa că am venit să verificăm personal.

Murdock îl auzea pe doctor cum bombăne în spatele său.

— E OK, Doc. Bine că nu s-au dus în sala de mese ca să vândă echipajului bilete de intrare aici.

Apoi s-a întors către SEAL ai săi.

— Mă bucur că aţi venit. Voiam să vă spun cât de mândru sunt de fiecare din voi.

SEAL aveau destul *sânge-n-instalaţie* ca să facă tot imposibilul ce li s-ar fi cerut, cu excepţia primirii complimentelor fără a-şi face de cap precum nişte puştani

hiperactivi.

Au rânjit, au săltat pe picioare şi-au dat capetele pe spate, s-au bătut unii pe alţii pe umeri şi au făcut remarci de genul: *„Ştim că spuneţi asta doar din cauză că sunteţi cu curu' la vedere, sir".*

— OK. Eu v-am arătat curu' meu, acum valea de-aici. Jaybird, tu şi Magic mai rămâneţi o clipă.

Toţi ceilalţi au plecat.

— Băieţii de pe elicopter au făcut fotografii cu *păsărica* noastră din hangar. Ei zic că probabil e un record, cele mai multe lovituri încasate de un Blackhawk care a continuat să zboare încă, spuse Jaybird.

— Mai spun că dacă mai dura doar câteva minute motorul ar fi luat foc, a adăugat Magic.

— Mulţumesc că m-aţi tras sus pe scară, amândoi, a spus Murdock. Rămăsesem fără „benzină".

— Nicio problemă*, sir.*

— Aşa se întâmplă când încerci să duci în spate un ditamai fizicu ca al lui Razor, precizează Jaybird.

— De fapt, ceea ce voiam să vorbesc cu voi, este alegerea pe care trebuie să o fac pentru înlocuitorul lui Razor ca *platoon chief.*

— Nu vă bateţi capul, *sir,* a continuat Jaybird cu

seriozitate. Suntem noi puţin *defecţi* acum, dar până ce vă reveniţi o să fim toţi sută-la-sută funcţionali.

Încercând să-şi reţină râsul, Murdock se scutura atât de tare încât doctorul, destul de iritat deja, a trebuit să se oprească.

— Mă bucur să aud asta, spuse Murdock abia abţinându-se să nu izbucnească. Pentru că tu eşti noul *platoon chief.*

Falca lui Jaybird a picat până la podea. Părea lovit de trăsnet.

— În niciun caz*, sir.*

Murdock a izbucnit în râs.

— Ba da, i-a răspuns printre hohote.

Magic Brown se tăvălea pe jos de râs.

— Glumiţi, sir, nu-i aşa? a întrebat Jaybird cu speranţă.

Murdock a trebuit să se ţină de masă ca să nu cadă. Scutură din cap încercând să redevină serios.

— Vechimea în grad. Eşti cel mai vechi *first class*[121]*.* N-am ce să fac. *Hey,* Magic, i se adresă lui Magic Brown, care încă mai era pe jos de atâta râs. Ia ghici? Eşti noul *petty officer* ajutor de comandant.

— Aşa să fie, sir, spuse Magic uimit, dar continuând să

[121] First class (Petty Officer 1st Class) – grad militar în US Navy (cod NATO OR-6); echivalent *sergent-major.*

se ţină de burtă. De fiecare dată când se uita la expresia feţei lui Jaybird, reizbucnea în hohote isterice.

Murdock îşi şterse lacrimile de la ochi.

— O să-ţi placă prestigiul funcţiei. Şi am auzit ce spuneai înainte. Un *chief* doar se dă mare şi ordonă tuturor.

Jaybird a deschis gura ca să protesteze.

— Nu, nu, e OK, i-a tăiat-o Murdock. Vreau să o consideri ca pe o recompensă pentru o treabă bine făcută. Poţi începe cu echipamentul. Asigură-te că tot ce am adus la bord este curăţat, inventariat şi ambalat pentru debarcare. Ia listele de inventar ale lui Razor. Am abandonat o grămadă de echipament în Liban, inclusiv câteva extrem de scumpe carabine pentru lunetişti. Întocmeşte o listă cu numerele de serie ca să putem începe hârţogăraia de declarare ca fiind „pierdute în luptă”. Şi în timp ce te ocupi cu asta, poţi începe să faci o cronologie a evenimentelor şi declaraţiilor tuturor, inclusiv ale lui Miguel şi Red, pentru raportul de după acţiune.

Jaybird era în continuare cu gura căscată.

— Dar mai întâi mănâncă ceva, i-a spus Murdock binevoitor. Şi dormi bine la noapte. Poţi să te ocupi mâine

dimineaţă de toate. Apoi vino după amiază să ne vedem şi am să-ţi spun atunci ce mai trebuie să faci.

— Mai sunt şi altele de făcut? a întrebat Jaybird cu voce anemică.

— Mai sunt, a confirmat Murdock sec. Şi vreau să ştii că am toată încrederea în tine. Acum du-te şi nu-i mai distrage atenţia doctorului, altfel îmi coase bucile una de alta.

Magic, chicotind, l-a tras afară din compartiment pe încă ameţitul Jaybird Sterling.

Murdock a lăsat să-i scape încă un hohot sănătos. Se simţea cu treizeci de kilograme mai uşor.

— Scuze pentru ce s-a întâmplat, Doc. Poţi reîncepe treaba.

Apoi se uită spre sanitar.

— Cred că va trebui să-mi dai *plosca* şi să mă ajuţi să mă întorc pe o parte. Acum chiar mă presează băşica.

— Ce grup de zurbagii ai dom’le... a bombănit doctorul în spate.

— Eh, ar fi în stare să-ţi spargă vesela şi să se pişe pe podeaua ta, spuse Murdock. Dar merită tot deranjul.

51

Marţi, 14 noiembrie
Miercuri, 15 noiembrie
În tranzit

Murdock s-a asigurat că Razor încă mai este sub influenţa medicamentelor atunci când i-a spus pe cine a numit în funcţie în locul său. Nu voia să rişte a-i provoca un embolism sau altceva asemănător.

Zâmbetul lui Razor era el niţel adormit, dar îşi păstra aerul sarcastic.

— Ca să mă aducă înapoi în slujbă, Jaybird ar fi în stare să plece el la recuperare în locul meu.

Murdock şi-a petrecut următoarele trei zile şchiopătând peste tot, cu o expresie serioasă care se străduia să-i acopere zâmbetele, în timp ce mai degrabă responsabilitatea decât autoritatea îl copleşea pe Jaybird Sterling. La fel ca şi pe Razor Roselli. Sau pe George MacKenzie înaintea lui.

Jaybird a organizat, a linguşit, a convins şi ocazional a ameninţat.

Echipamentul a fost curăţat, inventariat şi împachetat, hârţogăraia a fost începută. Plutonul era gata de plecare.

Au decolat de pe navă pe data de 14. Plutonul s-a aflat într-unul dintre elicopterele Chinook, cu Razor şi Higgins bine legaţi pe tărgi şi o echipă medicală din Navy pregătită pentru o eventuală intervenţie de urgenţă. Celălalt Chinook transporta echipa de întreţinere din Army şi Blackhawk avariat ancorat dedesubt. Blackhawk supravieţuitor a zburat pe cont propriu.

Au aterizat la Sigonella după lăsarea întunericului. Avioanele cargo C-5 aşteptau să preia elicopterele pentru a le duce la Fort Campbell, Kentucky.

SEAL şi echipa medicală s-au transbordat din elicoptere direct într-un Air Force C-9 Nightingale. Acesta era un avion de linie McDonnell Douglas DC-9 special dotat pentru evacuarea aeromedicală a răniţilor din zonele de operaţiuni. Echipa Navy s-a debarcat lăsându-i pe Higgins şi Razor în grija echipajului medical de pe Nightingale.

Avionul a decolat imediat şi a zburat de la Sigonella la aeroportul Rhein Main din Frankfurt, Germania. Higgins a fost dus la spitalul de acolo pentru alte intervenţii chirurgicale. Era încă inconştient, iar din motive de

securitate plutonul nu l-a putut însoţi afară din avion. Dar un *lieutenant commander* SEAL şi un *senior chief*[122] de la Comandamentul Operaţiunilor Speciale din Europa se aflau acolo pentru a avea grijă de unul de-al lor.

La Rhein Main SEAL l-au transbordat pe Razor Roselli şi echipamentul lor din C-9 într-un C-141 de transport. Şi acesta a decolat imediat.

C-141 a realimentat la Shannon. SEAL au servit o masă preambalată şi s-au uitat pe ferestre în direcţia unui magazin *duty-free.*

După Irlanda au mai făcut o escală de realimentare în Newfoundland. Nici aici SEAL nu au avut permisiunea să coboare din avion. C-141 a traversat în zbor Statele Unite, în final aterizând la Baza Aero-Navală North Island.

Razor Roselli a fost preluat de o ambulanţă şi dus la Spitalul Marinei din San Diego, iar restul Plutonului 3 – istoviţi şi ameţiţi de traversarea a atâtor fuse orare – s-au ambarcat în maşini pentru scurta deplasare la Coronado.

52

[122] Senior Chief Petty Officer – grad în US Navy (cod NATO OR-8); echivalent *plutonier major*.

Epilog

Plutonul 3 a avut o foarte respectuoasă primire când s-a întors la Cartierul General al SEAL Team-7. Nimeni nu cunoştea detaliile operaţiunii, deşi ar fi vrut, dar umbla zvonul că Plutonul 3 a dat lovitura.

În testamentul său Kos Kosciuszko l-a numit pe Blake Murdock executor al averii sale. Dar acesta n-a avut prea multe de făcut. Părinţii lui Kos erau morţi. Aşa cum scrisese acesta în scrisoarea ataşată testamentului, *„Celorlalte rude ale mele nu le-au păsat de mine, iar sentimentul a fost reciproc*”. A fost căsătorit o dată; un divorţ în stil SEAL şi niciun copil. Navy i-a fost casă, iar *Te-am* viaţa sa.

„Nici unuia dintre voi să nu-i pară rău de mine”, scria în scrisoare. „M-am bucurat de fiecare minut trăit!”

Kos şi-a lăsat cea mai mare parte a banilor pentru Navy Relief[123]. Posesiunile materiale, amintiri din călătoriile sale şi iubita sa colecţie de arme a fost lăsată

[123] Navy-Marine Corps Relief Society (NMCRS) – organizaţie non-profit fondată în 1904. Asigură asistenţă financiară, educaţională şi de altă natură, membrilor Serviciilor Navale ale SUA, membrilor familiilor acestora şi urmaşilor aflaţi în nevoie; fondurile necesare susţinerii acestor programe provin din donaţii.

unor anumiţi SEAL.

Blake Murdock a primit un Remington calibrul 12 cu auto încărcare pentru că niciodată nu a reuşit să-l învingă la scor pe Kos în tragerile din poligon. Lui Razor Roselli i-a lăsat un foarte frumos personalizat Colt .45 deoarece: „Mereu se bagă în câte un bucluc şi are nevoie de *ceva care să-l scoată”.* Magic Brown a primit un Winchester 1964 .30 – 06 model 70 cu un admirabil pat din lemn de nuc. Când a luat carabina, a fost pentru prima şi singura oară când Magic a fost văzut plângând.

Jaybird Sterling s-a ales cu o statuetă din mahon a unui demult uitat zeu păgân al fertilităţii, dotat cu un penis de dimensiuni fantastice. Mult timp după aceea Jaybird a umblat având în ochi expresia dusă a unei amintiri îndepărtate.

Şi ceilalţi SEAL din Pluton au primit ceva. Restul posesiunilor lui Kos, atât de „multe” încât încăpuseră într-un vestiar metalic pe timpul detaşărilor, au fost donate unei Societăţi de Binefacere.

Contrar celor gândite de Murdock, nu a fost nicio ceremonie funebră în cadrul căreia să fie îngropat un coşciug gol, cu onoruri militare complete. Kos participase la prea multe asemenea, scrisese în scrisoare. Le-a urât

întotdeauna.

Ca o profeţie stranie ce a făcut să se ridice părul de pe ceafa lui Murdock, Kos a scris că dacă se va întâmpla să fie doborât în luptă, spera că nimeni altul nu va fi rănit în încercarea de a-i salva trupul. *„Odată ce ai terminat cu viaţa, trupul este doar un ambalaj gol. E o prostie să-ţi faci griji pentru ambalaj, ci doar pentru conţinutul său”.*

Dar, dacă nu va fi prea mare deranjul, Kos voia să fie incinerat, iar cenuşa împrăştiată în mare. Nu voia o slujbă funerară „citită de vreun fâţă de capelan militar din Navy. O spun cu hotărâre, sir. Trebuie să fie un SEAL Master Chief. Dacă George MacKenzie nu este disponibil, puteţi să-l înlocuiţi oricare dintre voi. Şi fără elogii şi cuvântări. Urăsc ideea de a vă auzi pe voi toţi cum minţiţi ce tip grozav am fost. Ţineţi-vă palavrele pentru voi”.

Au fost atât de mulţi SEAL şi *chiefs* din *Special Boat Squadron*-l care au dorit să urce pe marea şi bătrâna LCU-navă de debarcare. Era o zi cenuşie, noroasă şi cu valuri îndesate de mare agitată. SEAL purtau ţinuta albastră. Razor Roselli avea piciorul în ghips până sus şi era susţinut de ambele părţi de către Jaybird şi Magic.

Camarazii din Plutonul 3 a făcut un pachet cu scrisori, amintiri şi insigne Budweiser. George MacKenzie a citit

slujba, veche de sute de ani, pentru cei pierduţi pe mare. Pachetul a alunecat peste bord. SEAL din celelalte *Teams* au aruncat în ape coroane de flori. După care LCU a virat spre ţărm.

Kos a lăsat bani pentru o trataţie la barul său favorit. Un loc unde proprietarul nu se simţea deranjat de grupul de SEAL, fiecare dând peste cap o duşcă de Bacardi 151 din paharele flambate ce erau aliniate pe blatul barului. Era o tradiţie SEAL – versiunea lor de funeralii vikinge. Apoi au devenit cu toţii gălăgioşi, piliţi şi au depănat poveşti cu Kos Kosciuszko până târziu în noapte.

Zilele de beţie ale lui George MacKenzie se sfârşiseră demult. Când paharul a scăpat din mâna lui Blake Murdock chiar când înghiţea băutura, Mac s-a gândit că e timpul să-l ducă acasă pe *lieutenant.* Dar înainte de a o face, a controlat buzunarele tuturor SEAL din Pluton şi le-a confiscat cheile. I-a lăsat barmanului bani pentru taxi care să-i ducă pe toţi, odată cu o străvezie ameninţare că ar fi bine chiar să folosească întreaga sumă pentru taxi.

— Hai să ne cărăm de aici, îi spuse lui Murdock.

— OK, a fost acesta de acord.

Deja era într-o pronunţată stare de zombi. Dacă cineva i-ar fi spus să sară în foc, tot „OK” ar fi răspuns. Se ridică

de pe scaun... iar Mac l-a prins înainte să cadă la podea. În maşină, i-a poziţionat cu grijă capul, astfel încât dacă i-ar fi venit să vomite să o facă pe geam, afară. Nu degeaba era Mac *Master Chief.*

— Am făcut-o, George, spuse Murdock mormăind beat.

— Sigur că eşti făcut, a aprobat Mac (întotdeauna de acord cu un beţiv).

— L-am ucis pe Kos.

— Ce-ai făcut?

— L-am ucis pe Kos.

— Despre ce mama dracu' vorbeşti?

L-am ucis. Am intrat drept în ambuscadă.

MacKenzie aflase povestea de la Roselli. L-a cărat pe Murdock în apartament, a tras o pătură peste el şi i-a pus un coş de gunoi lângă cap, în caz de...

A aşteptat până a doua zi după-amiaza ca să-i dea un telefon lui Murdock şi să-l invite la cină.

Murdock s-a ivit la timp, arătând încă niţel zdruncinat. Soţia şi copii lui Mac (familie de SEAL) ieşiseră în această seară în oraş pentru a-i lăsa singuri.

Mac a pus două cotlete pe grătar şi i-a oferit o bere lui Murdock, dar acesta a refuzat.

— Încă mai sunt mahmur.

Au mâncat, apoi s-au întins în şezlonguri şi au ascultat bâzâitul gângăniilor.

— Crezi că eşti responsabil pentru moartea lui Kos, spuse MacKenzie. Baţi câmpii.

Murdock îşi mută ochii la el.

— Dacă eşti responsabil de faptul că e mort, atunci eşti responsabil şi pentru că ceilalţi şase sunt vii.

— Sigur. Pentru Higgins care se află în spital pentru următoarele şase luni. Pentru Razor care poate că nu va mai fi niciodată capabil să se paraşuteze sau măcar să alerge pe glezna rănită.

— Sfântul Murdock, spuse MacKenzie dispreţuitor.

— Încerci să mă scoţi din sărite, George?

— Tu mă enervezi. Ai mai pierdut oameni şi înainte. *Noi* am pierdut oameni şi mai înainte. Aşa că ce e cu aiureala asta?

Murdock s-a ridicat ca să plece.

— Este pentru că Kos a murit iar tu ai ţinut la el mai mult decât la ceilalţi? Sau e din cauză că tatăl tău este un nenorocit de politician, deci tu trebuie să fii cavalerul pe cal alb căruia îi pasă de fiecare decizie pe care o ia de parcă a-i purta o cruce grea de două tone? Şezi, încă n-am terminat.

Murdock se făcuse livid. Dar s-a oprit lângă valurile de iederă.

— Ţi-am citit raportul post-acţiune, spuse Mac. Ce mai dans de salon... Crezi că acest raport trebuie să fie răzbunarea ta împotriva CIA pentru că v-au părăsit acolo. Să-i pironeşti la zid. Kos a murit înainte ca ei să vă abandoneze, deci e greşeala ta. Iar ceilalţi care au fost răniţi... a fost greşeala lor.

MacKenzie a pufnit în derâdere.

— Chiar eşti un amărât de puştan, un Cercetaş, naiv în ale vieţii, ştii asta?

— Ştii la cine ajunge raportul ăsta? a strigat MacKenzie. La *admiral,* care se va îndoi de discernământul tău, dacă ai fost în stare să scrii aşa ceva. Apoi va ajunge la nenorociţii de la CIA! Iar ăia îl vor clasifica *Top Secret-eşti-un-măgar-Lieutenant-Murdock.* Şi se vor asigura că singura persoană autorizată să-l citească este Directorul CIA, dar vor „uita” să-l informeze despre asta. Şi-aşa are prea multe de citit. Iar ei doar vor râde!

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, a adăugat Mac. Şi o fac doar pentru că eşti un ofiţer al naibii de bun şi nu mi-ar plăcea că ai noştri să te piardă sau să scape de tine.

Generalii şi amiralii urăsc Forţele Speciale pentru că nu le plac operaţiunile sub acoperire. Politicienii iubesc forţele Speciale pentru că le plac operaţiunile acoperite. Visezi dacă crezi că un Pluton de şaisprezece SEAL poate fi stăpân pe soarta sa. Vom continua să fim folosiţi, ocazional în mod prostesc. Şi aceeaşi prostie îi va cuprinde şi pe unii dintre noi. Hai să-ţi dau un indiciu. Suntem luptători profesionişti. Primim bani de la rege şi luptăm în războiul regelui. Când tu, eu, Higgins, Razor şi Kos ne-am pus Budweiser-ul în piept, am semnat un contract pe viaţă. Kos ştia. I-ai citit scrisoarea. Doar că n-ai înţeles.

— Am înţeles.

— Să lăsăm toate prostiile deoparte. Faci treaba asta pentru că-ţi place să lupţi. Şi mie. Ai un adevărat permis de ucis, dar nu tu eşti cel ce alege – ei o fac. Acum, astea-s realităţile vieţii. Ai făcut o alegere. Şi eu am făcut, şi Razor, chiar şi *Admiral* Raymond. Fie îţi faci treaba, fie îţi iei pălăria şi pleci.

— Nu pot, spuse Murdock cu disperare. Ai dreptate, îmi place. Urăsc partea despre care ai spus, dar îmi place job-ul.

— Nu poţi separa părţile. Îţi spunem să ai grijă de

oamenii tăi, să-i iubeşti ca pe proprii copii. Îţi spunem să îndeplineşti misiunea. Dar dacă tu sau oamenii tăi trebuie să muriţi ca să o îndepliniţi, atunci ne aşteptăm să muriţi. De ce crezi că sunt atât de puţini SEAL? Iar printre ei sunt şi mai puţini care ştiu cu adevărat ce au de făcut.

— Atunci... cred că va trebui să trăiesc cu acest adevăr.

— Mă bucur să te aud spunând asta. Va trebui să trăieşti şi cu Kos, pentru că un om nu poate schimba ce s-a întâmplat în viaţa sa. Acum, vreau să-ţi pui în cui uniforma de Cercetaş şi să revii în lumea reală. Ai făcut treaba pentru CIA. Ei sunt mulţumiţi şi sunt gata să vă răsplătească. Am văzut citaţiile. *Navy Cross*[124] pentru tine şi postum pentru Kos. *Silver Star*[125] pentru restul. *DFC*[126] pentru echipajele elicopterelor. *Bronze Star*[127] *cu Combat*

---

[124] Navy Cross – cea mai înaltă decoraţie ce poate fi acordată de US Navy (după Medal of Honor acordată de Congresul SUA).

[125] Silver Star – este cea de a treia decoraţie, ca importanţă, ce poate fi acordată unui militar al SUA pentru acţiuni împotriva inamicului.

[126] DFC – Distinguished Flying Cross – decoraţie militară ce recompensează un ofiţer sau un subofiţer din US Air Forces care se distinge în timpul operaţiunilor de luptă prin *„eroism şi rezultate extraordinare în timp ce participă la o misiune aeriană”.*

[127] Bronze Star – medalie acordată militarilor Forţelor Armate ale SUA pentru acte de eroism în zone de combat.

V[128] pentru Miguel şi Red.

E ceva bun pentru carierele voastre. Iar dacă treci prin biroul lui *Admiral* Raymond şi vorbeşti cu el înainte de a uita cu totul de tine, probabil că vei obţine postul acela la *Kampfschwimmers*.

— Deci asta vrei să fac.

— Nu, poţi să fii Sfântul Murdock şi să fii ars pe rug odată cu restul sfinţilor. Iar în timp ce vei face asta, vreun pupincurist de politicieni va ajunge *admiral* în locul tău.

Murdock a răsuflat zgomotos.

— Ia masa cu *Master Chief* şi niciodată nu vei mai avea nevoie de un psihanalist. Ar trebui să fii *admiral,* George.

— Acum vorbeşti ca un ofiţer. Un *admiral* poate să o dea în bară în fiecare oră şi nici nu se va observa. Fără *Master Chiefs* întreaga Navy ar înceta să mai funcţioneze. Deci, ce ai să faci?

— Cred că am să o sun pe Inga diseară şi am să mă duc luni să-l văd pe *admiral.*

— Acum ai făcut un plan, spuse MacKenzie.

---

[128] Combat V – („V” Device sau Combat Distinguishing Device) – un V mic din bronz sau aur care se ataşează la panglica altei medalii, şi care este în sine o decoraţie ce poate fi acordat numai prin citare, pentru eroism *„personalului militar direct implicat în operaţiuni de luptă”.*

Uneori este nevoie de un *Master Chief* pentru a face lucrurile să meargă.